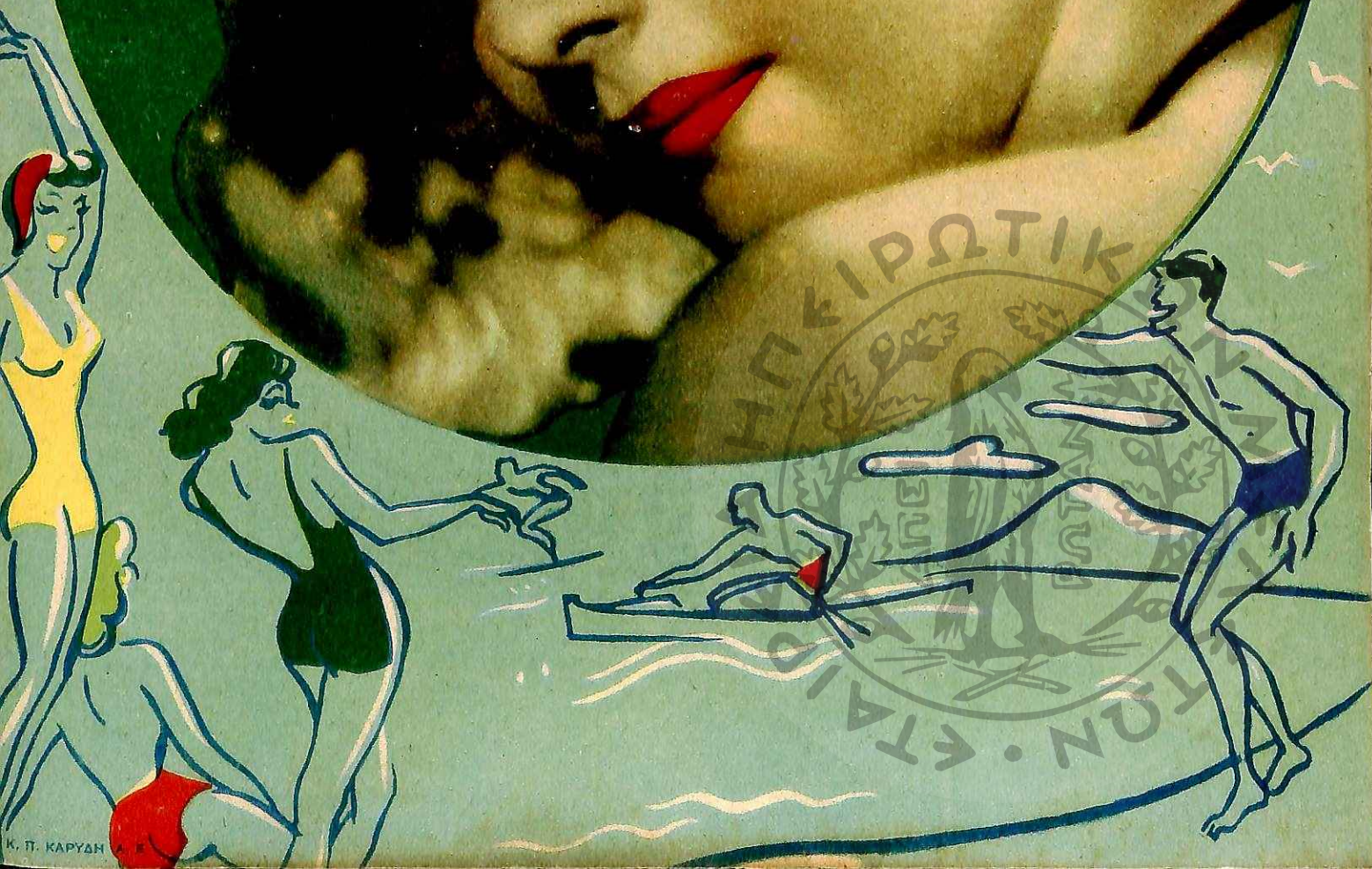

ΘΗΣΑΥΡΟΣ

№ 165
ΔΡΧ. 6

KR PEA P.

Αὐτὴ τὴ χάρι ἀπ' τὸν Θεό... μοναχὲ, αὐτὴ γυρεύω
 καὶ τίποτ' ἄλλο, ἀγάπη μου... μὴ αὐτὸ παρηγοριέμαι
 καί... θάρρω!... Θάρρω ἀγάπη μου... θάρρω... π
 ΕΤΑΙΡΕΙ... (μένε μεί...)
 ΚΑΙΤΗ Π
 ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ
 ΣΤΑΘΟΝΗΣ Σ ΑΓ... ΟΥΚΑ

να σου γλυκαινω τις στιγμές, σβύνοντας κάθε πόνο!...
Και θάρρω!... Θάρρω ξαφνικά, ποιος ξέρει, κάποιο βρ
φέρνοντας την ανάσπη μου, την τόσο αληθινή,
που θάνε δεινύρου χροί,
γλυκειά, παντοτεινή!...
Θάρρω, καλέ μου, Σύντομα, θα είμαι πιά κοντά σου
ν' ακούσω κάθε σου παλμό, τους χτύπους της καρδιάς σ
ν' ακούσω κάποια λέξη σου γλυκειά, μεθυστική...
θάρρω μ' έλπίδα μυστική
κι' από κοντά να σου τὸ πῶ
τὸ «σ' αγαπῶ!...»

.....

Βέβαια, τὸ καθήκον μου δὲν πρέπει νὰ τὸ ἀφήσω,
μ' ἀπὸ τὸς τραυματίες μου, ὥστε οἱ πῖο πολλοὶ
σὲ λίγες μέρες διαγίνουνη... κι' ἔτσι, μπορῶ νὰ ἐλπίσω
πὲς οἱ γιαιτροὶ ποὺ ἦτανε γιὰ με, πολὺ καλοὶ,
δὲν θ' ἀρνιθούνη ἀσφαλῶς μίαν ὁδὸν νὰ μοὺ δώσουνη...
Ἔτσι λοιπόν, τὰ μάτια μου καὶ πάλι θ' ἀνταμώσουνη
τὰ μάτια τοῦ ἀγάπησα τὰ μάτια τοῦ λατοῦ...
Αὐτὴ τὴ χάρι ἀπ' τὸν Θεό... μονάχ' αὐτὴ γυρεύω
καὶ τίποτ' ἄλλο, ἀγάπη μου... μ' αὐτὸ παρηγοίεμαι
καί.. θάρρῶ!... Θάρρῶ ἀγάπη μου... θάρρῶ... π

ΕΤΑΙΡΕΙΑ (μένε με!)

ΚΑΙΤΗ Π

ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ Σ. ΑΡ. ΟΥΚΑ

Η ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΤΩΝ ΡΩΜΑΝΤΙΚΩΝ

ΚΟΣΜΟΓΡΑΦΙΚΗ ΙΣΤΟΡΙΟΥΛΑ

“Α, όχι! Δεν μπορούσε κανείς από τη συντροφιά να ξεπεράσει τα όρια της διακριτικότητας και να φωνή, πώς έφταναν στην Τζούλια. “Αν ήταν ένα άφελές παιδί, μια κοπέλλα που είχε διαρκώς με σα στο κεφάλι της τους καπνούς μιας άπιστοδωρικής σεμνοτυφίας, ωστόσο ήταν εύφορη από την ήρερη καλύτερα από τον καθένα να διακρίνει την σοβαρότητα από τον αυτισμό. Και ύστερα στο κάτω κάτω, η Τζούλια ήταν το μουσικό νηφισμένο μοναχοπαίδι του αποστρατού συνταγματάρχη Βλουμίτι, του σοβαρού αριστοκράτη που και η τσέπη του τώλεγε και η κοινωνική του θέσις ήταν ζηλευτή. “Ήταν κοινό μουσικό πως η κόρη του είχε επί όνοματι της πάνω από έναμιον εκπομπή στην Τρόπεζα.

“Όπωςδήποτε, εκείνο το θράδυ, στην συγκέντρωση, που έρισκαν την νεαρή Τζούλια, Βλουμίτι, ανάμεσα σε συνομηλικές φίλες της και διάφορους κομμωμένους λεονταίους, έπαιξε ρόλο γενικού στόχου για την κοπέλλα της στον ρωμάντισμό.

— “Αν έξοσσεμ τετρακόσια χροδία πίσω, όσποινίς Βλουμίτι, α-σφαλώς θα ήσαστε μια αρχοντοπούλα κλεισμένη μέσα σ’ έναν πύργο, από τον οποίον δά περιμένατε να φέρει το άδριο πριγκιπάτο λω για να σας κλέψει. “Αλλά τώρα ζούμε στα 1941, που οι πύργοι έχουν γκρεμιστεί και οι γάμοι γίνονται σαν κοινές έμπορικές πράξεις.

Την παρατήρησε αυτή την έκαμε ένας νεαρός φοιτητής της νομικής, που έθεωρείτο, από τους πιο ισορροπημένους νέους στον κύκλο.

— “Μά δεν σάς ελπε κανείς να πρέσετε τόσο μακριά, έκαμε λίγο πειραγμένη η Τζούλια. Απομύνα, που παρεξηγήσατε τις ιδέες μου. “Έμένα μ’ αρέσει το πολύ κοινό και χτές, με τις απλές συνθήκες και τη ζωή που δεν είχε εκτροχιασθεί από όθρυμο που δείχνει σημερως. “Μοι ασαλώς αυτή τη χρεσύνω. “Αθήνα, την παλιά “Αθήνα, που ωστόσο η αρχαιότης της δεν ξεπερνά τα οφράνα πεινήνα χρόνια, αυτή την οποία τραγουδούσε ο Μαρτίτινις και την εναναγνάνει στον τις τελευταίες ηθογραφίες και στις α-παιρησίες οι νέοι συγγραφείς. Αυτή που δεν εφραλάσσει να την ζώσμε έμεις οι “Αθηναίοι του εί-κούστου αιώνα.

— Τρομερή! Φριχτό! άκούστηκαν διαμαρτυρίες από διάφορα σπατα. Μία “Αθήνα χωρίς όφραλο, χωρίς άνεζίνη, χωρίς πολυκατοικίες!

— Αυτήν ακριβώς! επανέλασε μ’ ένθουσιασμό η Τζούλια. Αθήνα, που άντις για όφραλο είχε το πλά κοστρωτό, την αλλη, τα παραγώνια, αυτήν που άντις άνεζίνη και πολυκατοικία είχε τα άφραματα, τον θαυαλικών και της γαζίας, το λυκιστικό μόνιμο, κι άντις για το λυκαονικίες είχε τα γραφικά σπατακια με τα χαλόνια, τα χαμηλά παράθυρα τα στολισμένα με γλαστρούλες, τις χαμηλές τις στέγες σπ’ όπου άπλωναν προς τα ένω τα κλώνια μιας κληματορίας ή ένω άνθισμένου κισσού.

— Καί οι διακεδασίες, η πό λυτέλεια, τα κέντρα, ο ήλιος της ταχύντης... δεν είναι υπολογίζω για σας; ρώτησε με περιέργεια ένας άλλος νέος της συντροφιάς.

— Οι διακεδασίες, η πολυτέλεια και τα κέντρα όμως ήταν ά-κείνη την εποχή, όπως φωνάζουν δηλαδή πώς θα ήταν. “Οι χοροί που δεν είχαν σχέση με τον άφρηνα σμό του ρυθμού, οι τουαλέτες που δεν έταχνουν στην ποσότη τα του όφραματος, τα κέντρα που δεν έφρασσαν μπουλιωμένα

τόν έξωφρενισμό, άλλ’ άντιθέτως το κεφί άχνηστο μέσα στην ήλινη πλατέλλα.

“Όλοι γελάσανε, αλλά ο ίδιος νέος που την είχε προκαλέσει έπε μείνει.

— Έχάσατε όμως τον Διγγο της ταχύτητος. Αυτόν με τί άα τον παράβατε;

— Με τον Διγγο της ρομάντας, κύριέ μου! Σκεφθήτε ένα σελήνη φωτιστό θράδυ, την “Ανοιξή, Μαίο μήνα. Κασσιμένη μια κοπελλίτσα στην ήλικία μας πίσω απ’ τη μισά νοχτη γρύλλια ενός παράθρου και μεσσημένη από τ’ άφραματα που ξεχύνουν οι γλάστρες με τα μωρί στικά στο πλάι της. Κι ένας νέος κάτω από το παρσούρο αυτό, άπα λογαθίζοντας τις χορδές μιας κι θάρσας, τονίζει ένα τραγουδι παση τικό στην νέα του παράθυρο, που άναπα. Αυτό το λέγανε βαρρ άκοντάσα! Λέτε άνταρκο λωπόν έσσει τον Διγγο σέ μια τέτοια μα κάρια σκηνή;

Οι φίλες της Τζούλιας στραδω-μουτσώνισαν η μία μετά την άλλη και άλλωσαν έλέμματα εφρών κι, για να μην άφρασαν την πλυνάμες τους. Και οι νεοροί έπαιδεις κατέβαζαν τα ματία ύπο χαρηνικά, μη θέλοντας να θυσαρε στήσουν περισσότερο μια κοπέλλα που γι’ αυτήν ο καθένας μπορούσε να πλέκη ένα κρυφό ένιερνο κα-σε πιάσας. “Όλοι ωστόσο ήσαν κά τι παρσάνω από δέδατοι ότι η μο σκαθάρμενη κόρη του Βλουμίτι έξόσσε έξω από την πραγματικότη τα και ότι έπταγοδωρούσε στην πλάνη.

Την ίδια γλώμη είχε και ο Γιάργος Χαρμόδου, που περισσότερο άπ’ τους άλλους παρσάμενους έ-κρινε μια σπία έπταρκτη σ’ όλη τη σκηνή. “Ισως, έέ θανά, γιατί είχε οσαρότερος λό-γους για να μη θέλη να φωνή άντιπασητικός στη Τζούλια. Το δικό του μουσικό δεν ήταν τόσο ά-πολύτο σαν των άλλων. Πολλές φο-ρές είχε πισωθεί από τα παλικά ρες παπιάς να κάνει ένα στραπτήρι της κορπς στην πολυφέρμη του νοχοκαρη του αποστρατού συντα-γματάρχη. Πολιορκούσε το άφρο-σπασατο φρουριο της καρδιάς της Τζούλιας και έσπινε παγίδες για να την φέρη στα νερά του.

“Αντίθετος, η έσοπινίς Βλουμί-τη άφραν ήγορούσε στις αλάκοτες κρούσεις και τους ακροαθίζοντες πού Χαρμόδου. Είτε γιατί είχε άντιπαση ενθός έξ αρχής τις προ-κοπητικές διασέσεις του, είτε για-τί είχε μωριαστή τον κοφφο και ελα-φο χαρακτήρα του, άπέφυγε να πο-δο βληθάρσας. Τάν έναφρούσα-ώς ένα κοινότητα “ασχλόνιας, ά-ναν έκπορωπο της σημερινής και νέας γενιάς των σαλονιών, που κής είχε κανένα ίδανικό μέσα του.

Κι όμως το ασχλόνιας αυτό είχε συλλάσει, έκείνο το θράδυ των έκαμωτρεύσεων της Τζούλιας, ένα μεγαλήθωλο σχέδιο στο μυα-λο της. “Η σωστή και η έπιση λαοκτικότης που είχαν τη σκοπιμό-τητα τους και τον υπολογισμό τους. “Ο Γιάργος Χαρμόδου έ-τοιμάσε το μεγάλο κομπο...

“Ειδώλεσε τους συνεργάτες του μέσα από δύο ταξείς, που έκρινε ότι ήσαν οι πιο άνδευγίμενες για την περίπτωση του. Δύο όλους - ο ένας, “Ι πολλοί είνε έπικίνδυνοι γιατί δεν μπορούν να κρατήσουν ένα μουσικό. “Ο πρώτος ήταν μια σπλη, σπενάτη φίλη της Τζού-λιας, που την έθωρκισε να σπαθή στο ύμνος της άποστολής που της άνεθετε, άφου το κάτω - κάτω θα ταν «για το καλό της-εσοπινίδος Βλουμίτι» και για το καλό το δι-κό της, που θέχε στο έναρνητικό της μαν έρη πρσίς να συνόσσει δύο ανόρωπους με τα ίδια ίδανικά και τις ίδιες άγνες ψυχές. “Η Μα-τούλα Χατρησαέδα, που χρηματί-σταν, δεν άργησε να πεισθή ότι έ-πρεπε, από φίλικό καθήκον, να τον έξυπνηρη. Και άρχισε να άνοι-γρ διαρκώς κουθέντες στη φίλη της για τον Χαρμόδου, πώς ήταν από τους καλύτερους νέους του κ-λου των, έχωρησάτο παλληκάρι στις ιδέες, μοναδικό πατρι τέλος πάντων για τη Τζούλια. Τις προά-λες τον είχε άκούσει να μιλά με τέτοια συγκίνηση για τα κορίτσια του παλπού καλού καιρού που δυ-στοχώς λιγοστά έβρισκε κανείς σή-μερα μέσα στο άναρσπο περιβά-λον των παλινών, μίαν άλλη φο-

ρά δίως τυχαίως έμαθε πώς πρό-τινος ο Χαρμόδου είχε άπορρί-ψει μια πρόταση συνουκείου με νύ-φη τη νεερα χήρα ενός ζαπλόντου Αλυπτιού ομογενού, μόνο και μό-νο γιατί τρεπεί άλλες πεπονήσεις σχετικώς με τον γάμο, που δεν τόν-βιζε έμπορική έπιχείρησι, αλλά άπορριαν άσθηματός και συνταυ-τισμού χαρακτήρων. “Ενας γιν-στος της Ματούλας της είχε έμ-πει σπενή πιάς ο Γιάργος, ουε πολύ ουτε λίγο, ήταν της παλίας σχο-λής, παρμελυντιστής, ρωμάντικι.

“Ο άλλος συνεργάτης που έστρα-τολόγησε για την επιτυχία του οχε-βίτου του ο πολιορκητής της καρδιάς της Τζούλιας ήταν ο έμμοσιο-γράφος και ψευτολογότεχνης “Α-στρας. Αυτόν τον προώριζε για μι-στικισμύδουλο ο Γιάργος Χαρμό-δου. Για έπιτελάρχη να πουμε της εκροτατίας του. Και ο “Α-στρας, όταν άνελασε τα καθήκον-τά του χωρίς πολλές παρακλησεις άρχισε να σκαρύνει στίχους άσση-ματικούς και λυπητέρους και να τους πασάρη πού Χαρμόδου, για να τους διαβάζει αυτός με τρόπο άς δικούς του στη Τζούλια. “Ι είδους ρωμάντικός τύπος θά-ταν ο ύποψήριος χωρίς να γράφη-και ποιήματα. “Επειτα του σκά-ρωσε και ένα - δυο γραμμάτια, με-τά όποια θα άρχιζαν οι ακροβόλι-σμοί του πολιορκητού. Τόσο στα-ποιήματα όσο και στις έπιστολές γίνονταν κατάρσεις όλης της φη-νής φιλολογίας των ρωμάντικών γλωσσών, με όρους κοινότητας της πιο τετρίμενης ποιητικής φρα-σεολογίας, με άφραγάρουστες νυχτές. “Χλωμές άφτίδες, “απα θάρκους λυγρούς, “αθιμμένα μάτια, “εθρήνος που γκύνθη και “σόνους της κούρας... *

Σ το τελευταίο γράμμα, που κι’ αυτή τη φορά, όπως και όλες τις άλλες, το παρέρωσε κρυφά η Μα-τούλα στη Τζούλια και που το διά-θασαν μαζί οι δυο στενές φίλες καθισμένες, έραδδικά, στο καμφο-μυνονταρ - γραφειάκι της μωια-χοκρης του αποστρατού συνταγμα-τάρχη, ο Γιάργος Χαρμόδου έλε-γε τα έξης:

“Ιουλιέττα μου, “Ετσι μ’ αρέσει να σέ όνομά-ζω, άφου “Ιουλιέττα σέ φαντάζε-ται ο Ρωμαιοσ σου, δηλαδή έγω. Πότε θα στερής να μου άπαντήσης με ένα μονάχα λόγιακι σου, για να παρηγορηής μια πονεμένη καρδιά που παλλεί για σένα; “Ενα «ναί» σου δά μωδίνε το θάρρος να συ-κρατηθώ στη ζωή, τη ζωή αυτή που μου έινε τόσο άσχηρη άφρότου σ’ άναπρω. Στρέψε τα έθιμμένα σου μάτιακια και σπενίσε με, για να νωίσσης την άλβηνη άγνητα που φωλιάζει βαθεία στα σωθικά μου. Δεν θέλω να σέ συναντήσω μέσα στο πεζό περίβόλλον της κοσμικής ρουτίνας. Θέλω να σου έκμωστρεψ-θώ τον μουσικό μου πόθο μια νύ-χτα σκεπτική κάτω από τα δέντρα, που να τραγουδούν οι κλώνι τους στο άνατάρχημα του άνέμου. Το κλάμα του γκύνθη να είνε δίπλα-μας η μουσική που θα ρυθμίζει την έξομολόγησί μου. Κι’ ουτε θα σου μιλήσω με λόγια για να σου

“Ετσι μ’ αρέσει να σέ όνομά-ζω, άφου “Ιουλιέττα σέ φαντάζε-ται ο Ρωμαιοσ σου, δηλαδή έγω. Πότε θα στερής να μου άπαντήσης με ένα μονάχα λόγιακι σου, για να παρηγορηής μια πονεμένη καρδιά που παλλεί για σένα; “Ενα «ναί» σου δά μωδίνε το θάρρος να συ-κρατηθώ στη ζωή, τη ζωή αυτή που μου έινε τόσο άσχηρη άφρότου σ’ άναπρω. Στρέψε τα έθιμμένα σου μάτιακια και σπενίσε με, για να νωίσσης την άλβηνη άγνητα που φωλιάζει βαθεία στα σωθικά μου. Δεν θέλω να σέ συναντήσω μέσα στο πεζό περίβόλλον της κοσμικής ρουτίνας. Θέλω να σου έκμωστρεψ-θώ τον μουσικό μου πόθο μια νύ-χτα σκεπτική κάτω από τα δέντρα, που να τραγουδούν οι κλώνι τους στο άνατάρχημα του άνέμου. Το κλάμα του γκύνθη να είνε δίπλα-μας η μουσική που θα ρυθμίζει την έξομολόγησί μου. Κι’ ουτε θα σου μιλήσω με λόγια για να σου

ΟΙ ΟΙΟΙ ΔΕΝ ΕΠΡΟΛΑΒΑΝ να προημευθούν το προη-γούμενο 163ο τεύχος του «Θησαυρού» με τον χάρτην των έν Ρωσία ΠΟΛΕΜΙΚΩΝ ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΕΩΝ

δς τα ζήτησουν: στας “Αθήνας, από τα γρα-φεία μας (Σαντορόζα 5), και στίς έπαρχίες, ύποπρακτο-κατά τόπους ύποπρακτο-ρεία της “Ενώσεως “Ελλή-νικού και “Ενών Τύπου».

έμπιστευθώ τη λατρεία που τρέφω για την ποήη σου υπαρέ. “Ασπ-τω μουσούριο το θράδυ με μια κι-θάρα κάτω από το παρσούρο σου και το τραγουδι μου θα σου έκφρά-ση όλα όσα κρύω μέσα μου για σένα. Περιμένε με στίς ένδεκα η-ώρας τη νύχτα, μεθαύριο, άγαπημέ-νη μου “Ιουλιέττα. “Ο Ρωμαιοσ σου Γιάργος Χαρμόδου».

“Η Τζούλια, για μιάν ακόμα φο-ρά, όπως κι’ όλες τις άλλες, δεν έξέφρασε την έντύπωσή της στη Ματούλα. “Ηθελε να ξεσπάσει σ’ ε-να έρωτικό γέλιο για όλους τους άνητους αυτούς γλωσσικούς, που είχε διαβάσει στο γράμμα, αλλά ο έγώισμός της δεν την άφισε παλι-να υειρη πως έπρόσβιζε τις ιδέες της. Πίσανον νάδρισκε την κατάλ-ληλη εδκαρία ή φίλη της να της χιυτούσε κατάρματα την κατηγό-ρια ότι είχε χριώκοπησει ο ρω-μάντισμός που αυτή έλάτρευε. Μέ-σα της όμως η Τζούλια ένοιωσε να κλονίζονται οι παλιές της πεπονήσεις.

“Η Ματούλα έμεινε μαζί της σύμφωνα να μην παρμελούσε να ήταν συνήτης στο ραντεβού του “καύμενου του παιδιού, που με τό-σον πόνο της ζήτουσε ν’ άκούση την έξομολόγησί τους και έκαλινύ-χισε τη φίλη της, με την ύποσχε-σι να έπανερχόνταν στο θέμα-την έπομένη της “ιστορικής θρα-ύδας».

“Ετσι, έπριμενε η Τζούλια κα-θισμένη πίσω από τις μωσγογρές γυρλιές του παρέρου της κρεά-σπατοκάμρας της, με την καρδιά σφιγμένη από άγωνία, ή ώρα έινε-κα την ώριμένη νύχτα, ν’ άκούση την έρωτική έξομολόγησι του Γιά-ργου Χαρμόδου τραγουδιστά και με τη συνόδεα κιθάρας, όπως έκαναν οι έρωτουμενοι του παλπού έκείνου καλού καιρού. Με δραμα-τική αμφιβολία σκεφτόταν αν θέ-στεργε πραγματι ύπο έρω από μια τέ-τοια ρωμάντικη σκηνή να δεχθή την πρωταία του νεου που της ελ-χαν παρσάσει τόσο σύμφωνον σά-αίσθημα μαζί της. “Αν ή συγκίνησης της γύνωταν έκδηλη, θα το φανερωνε αυτό μ’ ένα άνεμοισμα του ισκαρην μαντηλιού που κρατού-σε, έξω από το παρέρου. “Θά-ήταν το «ναί» που βάδινε το θάρ-ρος στον Γιάργω για ν’ άντιμετω-πίση τη ζωή παρκατά...

Μά νά, που οι ήχοι μιας κιθάρας ήσαν στην άκρη της Τζούλιας και την έκαναν ριγλή συγκορη-κή στη λαχάρτα. “Εσκυψε και έ-κτύπησε κάτω από τις μωσγογρές γυρλιές του παρέρου. Μία υ-λουτέτα. “Η σιλουέττα ή γυνωρη-τέ κείνου, που την είχε σπουδασει τόσο καλά. Κρατούσε στην άγκα-λια μια κιθάρα, που άφινε τα πρώτα άκκάρια της μέσα στην ήσυχία της νυχτας.

Με τρεμάμενη καρδιά και την άναπνοή κομμένη, έπριμενε η Τζού-λια.

Και τότε άκούστηκε και ή φωνή του Γιάργου Χαρμόδου, που άρ-χισε να συνόδεη τον ήχο των χορ-δών μ’ ένα τραγουδι. “Αντιλάθω-ο τόπος με μια θρονερη, άντια-σθητική, παρσπονη, στριγυλιάρικη φωνάρα, κάθε άλλο παρά ίκανή για να έκφραση ένα τρυφερό άίσθη-μα ή μάλλον κατάλληλη για να συναγινισθή το έρωτικό παρσπονο του πιο πεισματάρηκου των τετρα-πόδων.

“Εξότυνα, εξότυνα, δίδει χαράζει, διαλύεται το έρμη το σκάτος, της κούρας μου άκούεται ο κρό-τος... *

Μά ή Τζούλια δεν ύπόφερε να συγκρατηθή περισσότερο. Σπρία-σθηκε στην άρχή στην καρδέλλα της και ξεσπάσε, έπανά στο “Ι-διο μαντηλάκι που κρατούσε σ’ ε-να λυκαονικό κλάμα, που ήταν έλ-λον ένας θρήνος για τον θάνατο των ίδανικών της, και ύστερα τι-νόςθηκε έρδια και καθώς άκούε άκμήν το έκνευριστικό γκάρισμα του ύποψήριου γαμάρου, έπρεπε προς το λαδερπύ της κρεδδοσκά-μαρς της, άρπάξε το κανατί το νερό και ξαναγύρισε στο παρέρου. “Ανοιξέ διαπλάση τη γρύλλια και άδισατε όλο το περιγμένο του κανατίου έπάνω από το κεφά-λι του τραγουδιστή...

“Ο Παναγιωτάκης όμως ήταν άνθρωπος ποτυνόμενος φυσικά. Και όλα αυτά τα άκούγε βερεσέ. Παρά τις διαφωνίες της Σουσού προσπαθούσε ο άνθρωπος κατά δύναμιν να συγκεντρώνη ό-τι τρώφι-μα μπορούσε για τον χειμώνα που προέ-βλεπε πολύ δύσκολον. Και κάθε τόσο κά-τι κουβαλούσε. “Τί έβερεις, Παναγιωτή; — Ρεβύθια, Σουσού.

ΤΟ ΣΥΣΣΙΤΙΟ

Είχε διαδοθή εις όλόκληρον την συνοί-κίαν του Βούθουλα ότι ή μαντάμ Σουσού έτόιμαζε συσσίτιον για τους φτωχούς. Και οι «πτωχοί άνθρωποι» ήταν στο πόδι:

- Πάμε να δούμε;
- Στή, Σουσού;
- Θά μωράσει φαγητά.
- Πάμε, μωρέ, αυτή έχει γίνει πετσι και κόκκαλο από την πείνα. Τί θα μοιράση τρομάρα της.

— Μωρέ έξερεις τί γίνεται καμμία φορά. Χόνομε τίποτα; Άντε να δούμε.

“Ο φτωχός κόσμος ύπέφερε πολύ έσχά-τως. Και έν τη άπελαπίσία του δεν άπέκρουε ουτε το ένδεχόμενο της γενναίας χειρονομί-ας της πυργόδεσποινας του Βούθουλα, παρ’ όλον ότι έδλες οι πληροφορίες συνέπι-πταν ότι ή Σουσού ήταν άπένταρη.

“Ασχέτως της γνώμης όμως που είχε ο κόσμος για την Σουσού, ή άξίεραστος πυρ-γόδεσποινα είχε ξεσηκωθεί με την ιδέαν του συσσιτίου. “Αλλά το πράγμα δεν ήταν και τόσο εύκολο. Αυτή τη φορά δεν έπρό-κειτο για τις συνθήεις άφ’ ύψηλου δεδαί-σεις της Σουσούς. “Από τρώφιμα δας τί-ποτς άλλο. Ούτε το κρέας μάς λείπει, ού-τε τα μωραμούνια. Αυτά, όταν πρόκειται για λογαριασμό σου τα διηγείται προς κα-τάλληλιν του κοινού, άσχετως αν ή κοιλία σου παίζη ταμπουρά. “Εδώ το πράγμα έ-παιρνε διαστάσεις και έχρειαζόταν συγκε-κριμένα είδη και όχι λόγια.

Τί θα έμοιραζε ή Σουσού; Κανένας άλ-λος δεν θα έτολμούσε να φθάση στο ύ-φος της έξάρσεως της σεδαστής πυργόδε-σποινης. Δεν ήταν μόνο ή περιφρόνησις που είχε προς τον πτωχό κόσμο ή Σουσού. “Ήταν και ο έκτος. “Η Σουσού δεν έπερι-φρονούσε τον κόσμο από κακία. Καθόλου. “Όταν ο «πτωχός κόσμος» της έμπαινε στη μύτη, δεδάϊας, έγινόταν έξω φρενά. “Αλ-λά κακία δεν είχε ή Σουσού. “Απεναντίας στο βάθος της ήταν έξαιρετικά πονόψυ-χη και μπορούσε να θυσιάση τα δικά της έλά-χιστα υπάρχοντα για να δωθήση έναν πτωχόν. Μόνο που την δωθήση αυτήν την έννοιασε πανηγυρική. “Αμμοισία. Κυρία καθώς πρέπει αυτή, άριστοκράτις, πλου-σία, όπως έπίστευε, δεν ήμπορούσε να ά-φήση τους πτωχούς ανθρώπους να πεθά-νουν της πείνας.

- Παναγιωτή,
- Τί είνε, ζαργάνα μου;
- Τους καύμενους τους πτωχούς. “Η έ-ποχή είνε δύσκολη. Πόλεμος. “Ελλειψή δα-πό είδη τροφίμων και δίως ο κόσμος ύπο-φέρει, και οι πτωχοί πεινούν.
- Κι’ έμεις πεινάμε Σουσού.
- Άνυτε!
- “Αστα, ζαργάνα μου άστα.
- “Ήμπορεί να πεινάς έσύ, πτωχέ. Μία Σουσού Καντακουζηνού όμως δεν πεινά πο-τέ. Και άν ποτέ δεν τρώη, το κάνει περι-τήν σιλουέττα, καθόσον πολύ της μόδας οι λεπτές.

“Ο Παναγιωτάκης όμως ήταν άνθρωπος ποτυνόμενος φυσικά. Και όλα αυτά τα άκούγε βερεσέ. Παρά τις διαφωνίες της Σουσού προσπαθούσε ο άνθρωπος κατά δύναμιν να συγκεντρώνη ό-τι τρώφι-μα μπορούσε για τον χειμώνα που προέ-βλεπε πολύ δύσκολον. Και κάθε τόσο κά-τι κουβαλούσε. “Τί έβερεις, Παναγιωτή; — Ρεβύθια, Σουσού.

— “Ας φάνε οι πτωχοί. Παναγιωτάκη, “Εμεις δά, δεν έχουμε ανάγκη. “Η Σουσού έπηρε το ύπόροχο έκείνο και άπερίγραπτο ύφος της. — “Ας φάνε οι πτωχοί. Παναγιωτάκη, “Εμεις δά, δεν έχουμε ανάγκη. — “Αστυχισμένοι!

— “Αστειότητες! — Κρύπτα πουθενά. — Νά τ’α κρύψης έσύ. Και τοιαύτα πρά-γματα του λαοτρίκου δεν ήμπορεί να τα πιάση στα χέρια της πολύ μάλλον να τα δάλη στο στόμα της μια Σουσού.

Δεν έθύμωσε ο Παναγιωτάκης. Γιατί, φυ-σικά, δεν έπρόκειτο να μάθι τώρα την γυ-ναίκα του. “Εκανε τη δουλεία του, λοιπόν, άσχετως του ερωτικού μειδιάματος με το όποτον άντίκρυσε έκείνη τα πακέττα που έ-φερε αυτός κάθε τόσο.

- Πάλι πακέττο, Παναγιωτάκη;
- Κουκιά, ζαργάνα μου.
- Δι’ όνομα του Θεού, πάψε να μετα-φέρεις στο σπίτι γελοιώτητες. Νά μάς δι-και κανένας άνθρωπος να λήη ότι κατانا λίσκωμε τσιούτα!

— Κρύπτα, Σουσού. — Νά τ’α κρύψης έσύ πτωχέ. Και σου έπαναλαμβάνω άπας διά παντός δεν δέλω να ύπάρχουν τοιαύτα είδη μέσα εις τον πύργο.

“Εννοείται ότι ο Παναγιωτάκης έσυνέχι-ζε το έπισιτιστικόν του έργον. Και πότε έρ-χόταν με φασόλια, πότε με φάβαν, πότε με κρεμμύδια, πότε με σκόρδα, πότε με λάδι, πότε με λίγο ρύζι, πότε με άλεύρι — διό-τι άσκούσε και ο ίδιος λιγάκι το μαύρον έμπόριον και όικονομούσε λίγα χρήματα. “Ήταν δε κρυφή χαρά του ή άποθηκούλα την όποιαν έβλεπε να γεμίζει όλο και πε-ρισσότερο. Αυτή ή ιστορία είχε άρχισει έ-δω και άκαμπος καιρό ώστε τα τρώφιμα του Παναγιωτάκη είχαν φτάσει σ’ ένα πο-σόν άρκετά σεδαστόν. Δεν θα μπορούσαν, δέβαινα, μ’ αυτά να περάσουν όλόκληρο το χειμώνα, πάντως όμως για την ώρα τούλα-χιστον μπορούσαν να καλύφουν τις άνάγ-κες δύο τούλαχιστον μηνών.

- Σουσού,
- Λέγε, Παναγιωτή!
- Δεν θα σ’ άφσω έγω να πεινάσης. Λέγε ό-τι θέλεις έσύ, αλλά έγω ένεκα που έχω και να το μπορδον περισσότερο μυα-λό από σένα, έχω ύποχρεώσεις να μαζέω. Τέλος πάντων τώρα μη καταδέχεσαι, αλλά να με θυμηθής, θα φτάση ώρα που θα τα καταδέχθης και θα μου λές και μπράβο Παναγιωτάκη.

- Έγώ;
- Έσύ, ζαργάνα μου.
- Ζαμά!
- “Ετσι είχαν τα πράγματα όταν έφθασε ή ύπό της Σουσούς όρισθείσα ήμερα για το συσσίτιον. Στην αρχή που είχε αναγίνει-το το πράγμα ή Σουσού δεν το είχε καλσκε-φθή. “Όταν όμως είδε την φτωχολογία να καταπλήει έξω από το σπίτι της, άρχισε να τα χρειάζεται.

“Ήταν ένα φοβερό ρεύμα από ανθρώπους άντρες, γυναίκες, παιδιά, που είχαν μαζευ-τό έξω από τον πύργο του Βούθουλα, μια άνθρωπινή μάζα που όλο και μεγάλωνε. “Άλλοι από τους φτωχούς αυτούς άνθρώ-πους ήξεραν της Σουσού άπ’ τις μεγάλες της χειρνομήεις, άλλοι δεν την ήξεραν κα-θόλου. Πάντως όλοι ήλπιζαν ότι κάτι θα γινόταν. Αυτά συνέβαιναν μεσημέρι άκρι-βώς, όποτε οι δυστυχισμένοι άνθρωποι άρ-χισαν να φωνάζουν.

- Μαντάμ Σουσού
- Το συσσίτιο.
- Πεινάμε!
- Ν’ άρχισή ή διανομή.
- Μαντάμ Σουσού!

Συγχρόνως, οι δυστυχείς άνθρωποι διε-πληκτίζοντο, έσπαρχνόταν, έφώναζαν, ά-γινούσαν και γενικώς παρουσίαζαν ένα θέαμα σπαρτακτικόν. “Η Σουσού που στην αρχή αίσθανόταν μόνο άνησυχία σιγά-σιγά άρχισε να πονά πραγματικά και έ-νωιβε μέσα της μιάν άκατανίκητη έπιθυ-μία να δωθήση τους δυστυχισμένους αυ-τούς που είχαν τόσο την ανάγκη της και ά-νέμωσαν ότι μόνο αυτή — μια Σουσού Καντακουζηνού — μπορούσε να τους σώ-ση. “Εβλεπε τάν λάθ της πεινασμένο να την ύπώνη τα χέρια του προς αυτήν και ένοι-ωθε άφ’ ενός βαθύτατην λύπην στην ψυ-χή της και άφ’ έτέρου μεγάλην υπερφά-νεια. “Εδγής, λοιπόν στο παρέρου και έίπε δυο λέξεις.

- Πτωχοί άνθρωποι!
- Πεινάμε!
- Το συσσίτιο, μαντάμ.
- Δυστυχισμένοι!

Δυστυχώς όμως έκείνη τη στιγμή δεν ήταν δυνατόν να γίνα τίποτε. Διότι παρά

ΜΑΘΕΤΕ ΟΤΙ...

★ Τα περισσότερα από τα ζωα άποστρε-φονται τον καπνό, όπωσδήποτε και άν τους προσφερθή.

— Το σκολι μάλιστα, έμα τοφ φυσήσουν καπνό μέσα στο στόμα του, άρχίζει να ούρ-λιάζει.

— “Ωστόσο, ύπάρχουν και ζωα, που δεν δείχνουν παρμενίαν άποστροφή προς τον κα-πνό, άλλ’ άντιθέτως ευχαριστούνται με τη νικολήν και έπιζητούν μάλιστα το γλυκό αυτό δηλητήριο.

— Μεταξύ των ζώων αύτών συγκαταλέ-γεται κυρίως ο παπαγάλος, που κατανά-κάποτε φοβερός... φουμαδόρος.

— “Επίσης την ίδια άγάπη προς το κάπνι-σμα τρέφουν και μερικοί πύθηκοι.

— Για να τους καλοπιάση κανείς δεν έ-χει παρά να τους προσφέρη ένα σιγάρο, που το καπνίζουν μέχρι τέλους με μεγάλη ή-δονή.

★ “Όταν ταξιδεύουν με πλοίο, τα ζωα παθαίνουν ναυτία, περισσότερο ίσως από τους άνθρώπους.

— Τα άλογα ύποφέρουν σχετικώς λιγά-τερο και σπανιώτερο από τα άλλα ζωα.

— Οι έλέφαντες όμως ύποφέρουν τόσο, ώστε τους μεθών για να άνακουφισθών με μισό κιλό ούισκου, μέσα σ’ ένα κουβά χλιαρό νερό.

την άναγγελίαν του συσσιτίου ή Σουσού δεν είχε έτοιμάσει τίποτε. Και αυτό ή-ταν ή μεγάλη της στενωχώρα. “Αλλά ή Σουσού δεν τα έχανε ποτέ.

- Πεινάτε πτωχοί;
- Πεινάμε! Πεινάμε!
- Δυστυχώς ή ύπερσσία μου έχει άδεια και δεν έμαγειρεύω. “Αλλά σιγά-σιγά, περικαλά, μη φωνάζετε. Θά σας δώσω έγω τα είδη που σας χρειάζονται και κάνετε καλά μονάχοι σας να τα μαγειρέψετε διά-τι προσωπικώς από μαγειρεύμα δεν έχω καιρό.

- Δώσε μας ό-τι έχεις.
- Καί άμαγειρεύτα.
- Νά σχωρεθούν τα πεθαμένα σου.
- “Αμέσως. “Υπομονή, πτωχοί.

“Ήταν μια άφαινή ιδέα που της ήλθε ε-κείνη τη στιγμή. Το θέαμα των δυστυχι-σμένων αύτών τόσο την συνεκίνησε και ή θέσις που έπαίρνε άπέναντί των τόσο την έκόλακε, ώστε χωρίς κανένα διάταγμόν έσπευσε προς την άποθήκην του Παναγιωτά-κη. “Επηρε τα ρεβύθια, έπηρε τις ρέγγες, έπηρε τα φασόλια, έπηρε το ρύζι, έπηρε το άλεύ-ρι και ό-τι άλλο είχε συσσωρεύσει εκεί ή πρόνοια του Παναγιωτάκη και έσπευσε στο παρέρου.

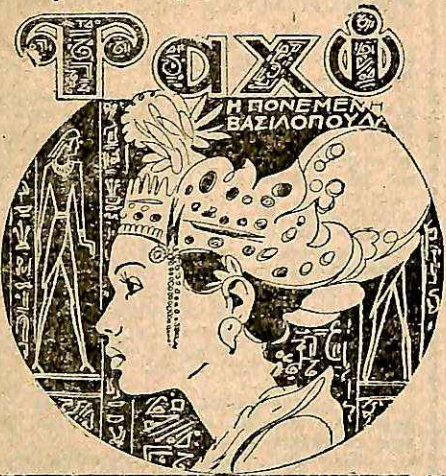
- Κι’ έμένα!
- Κι’ έδώ, Σουσού.
- Μαντάμα κι’ από δώ
- Νά σχωρεθούν τα πεθαμένα σου.
- Δώσε μου και μένα.

Χέρια άπλωμένα ήσαν κάτω από το παρέρου και ή Σουσού μεγαλοπρεπής, φι-λάνθρωπος, έξαισία σ’ αυτή την ύπόροχη έξαρσιν του άνθρωπισμού της — εις έση-χιν όπου ο καθές φρόντιζε για τον έαυ, τούλη του — έμοιράζε. “Ερριχνε σέ πο-διές, σέ χωνιά, σέ πετσέτες, σέ καλαθό-κια, σέ καπέλλα και σέ ό-τι της άπλωναν κάτω από το παρέρου. “Ήταν ύπόροχο το θέαμα. Κατάπληκτος, έμβρόντης ο Βού-θουλας παρακολουθούσε αυτή την άπίστευ-τη σκηνή. Είς εποχήν όπου ο καθένας έ-σκοτωνόταν για μια όκα φασόλια, ή Σου-σού έμοιράζε τα δικά της άφειδώς με την ψυχή της πανηγυρίζουσαν από ευδαί-μονίαν.

Είχε δώσει και το τελευταίο σπιρτί που της άπέμενε όταν έναφάνισθη στη γωνία του δρόμου ο Παναγιωτάκης, ο όποιος κα-τάπληκτος είδε τον κόσμον και έλληροφ-ρήθη τα διατρέσαντα. “Εσπευσε κάτωχρος να μπη μέσα στο σπίτι.

- Σουσού!
- “Ήλθες, Παναγιωτή.
- Τί έκανες μωρή ζαργάνα; Μ’ έκα-ψες! “Αδειασες την άποθήκη!
- “Η Σουσού έπηρε το ύπόροχο έκείνο και άπερίγραπτο ύφος της.

— “Ας φάνε οι πτωχοί. Παναγιωτάκη, “Εμεις δά, δεν έχουμε ανάγκη. — “Αστυχισμένοι! — “Αστυχισμένοι!

ΣΤΟΥΣ ΚΡΕΜΑΣΤΟΥΣ ΚΗΠΟΥΣ ΤΗΣ ΒΑΒΥΛΩΝΟΣ

Κατά διασκευήν

ΙΩΑΝΝΑΣ ΜΠΟΥΚΟΥΒΑΛΑ-ΑΝΑΓΝΩΣΤΟΥ

9ον

— Ο Σμέρδης λοιπόν Ένοχος θανάτου. Φυλάκες πάρτε τον και κρεμάστε τον!... Έμπρός! Σώπα, άθλιε!... Ποτέ πιά δεν θα ακούσω τη φωνή σου που με έκοιμιζε τόσον καιρό. Ποτέ πιά δεν θα αντικρύσω τα όμορφα μάτια σου που λένε τόσα ψέματα. Έμπρός! Πάρτε τον, φυλάκες!

— Ο λοχαγός Βίσχεν έπλησίασε. Άλλά αὐ τῇ τῇ στιγμή τῇ Κροίσου έπεσε χάμω και προ σκυώνοντας θαθεία, έφώναξε:

— Ο Ώρομάσδης άς σου χαρίξῃ εύτυχία! Μὴν κλείσῃς τ' αυτιά σου σ' αὐτά που θά σου πῶ. Ο πατέρας σου, ο αὐτός Κροίος, με διώρισε σύμβουλό σου... Ξέρω ότι θέ λεις να δικάσῃς και όχι να σκοτώσῃς. Μὴ διστάσῃς να θάψῃς τὰ χέρια σου σὲ ἀδελφὸ καὶ αἷμα... Τὸ αἷμα τοῦ ἀδελφοῦ σου ἀν χυ θῇ ἀδικα, θά γίνῃ ὁ ἐφιάλτης σου θά σου σκιάξῃ κάθε χαρὰ τῆς ζωῆς σου. Ἄν δικα σῇ και ἀποδείξῃ ἔνοχος, τότε δὲν εἶσαι φο νῆας, ἀλλά δικαστῆς.

Ο Καμβύσης άκουσε σκυθρωπὸς τὰ λόγια τοῦ Κροίσου και ἔκαμε νόημα στὸν Βόγη νὰ προχωρήσῃ και νὰ ἐπαναλάβῃ τὴν κατηγορία τοῦ.

Ο εὐνοῦχος προσκύνῃςς θαθεία και ἄρχι σε: — Ἡμῶν ἀρραστοὺς και ἀναγκάσθηκα νὰ ἀναθέσω τὴν ἐπιτήρησι τῆς Αἰγυπτίας στὸν Κανδαυλὴ ποὺ ἐπλήρωσε με τὸ θάνατό του τὴν ἀπροσεξία του Πρὸς τὸ θρόνο, αἰσθάνῃ κα τὸν ἐαυτὸ μου καλύτερα και ἀνέθηκα στοὺς κρεμαστοὺς κήπους γιὰ νὰ ἰδῶ και ἐγώ

τὸ σπάνιο λουλούδι. Ο Σείριος εἶχε ἀνατελῆ και ἔμενε λίγη ὥρα με τοὺς εὐγενεῖς Ἀχαιμενίδας, νὰ θαυμάζω τὸν κρίνο. Ἐπει τα, μπροστὰ στοὺς ἀλλοὺς, ἐρώτησα τὸν Καν δαυλὴ ἀν ἦσαν ὅλα ἐν τάξει. Αὐτὸς μου εἶπε ὅτι πρὸ ὀλίγου εἶχε ἰδῇ τὴν Ταχῶ και ὅτι τῇ ὥρῃκε νὰ κλάῃ. Ὅλη τὴν ἡμέρα ἔ κλαίγε, και οὐτε εἶχε φάει τίποτε. Εἶπα στὸν Κανδαυλὴ νὰ φέρῃ γιὰτὸν καὶ ἐτοιμαζόμενος νὰ φύγω, ὅταν διέκρινα στὸ φῶς τῆς πανσέλης μου, μιὰν ἀνδρική μορφή. Μαζὶ με τοὺς εὐ πατρίδες αὐτοὺς, προχώρησα πρὸς τὰ πέρα θύρα τῆς Αἰγυπτίας, ὅπου φαίνονταν ἡ ἀνδρὶ κὴ σκιά. Ὁ ἀνδρας αὐτὸς ἐσφύριζε ῥαβδί μὰς εἶδε. Ἐκείνῃ τῇ στιγμῇ, ἕνας ἄλλος ἀνδρας ἐπὶ ἤδηρος ἀπὸ τὸ παρὰ τοῦ Ταχῶς στὸν κήπο... Δὲν μπορούσα νὰ πιστέψω στὰ μα τια μου. Ὁ ἀνδρας αὐτὸς ἦταν ὁ εὐγενὴς Σμέρδης! Κάποιος θάμνος μὰς τὸν ἐκρυβε, ἀλλά ὅλοι μὰς τὸν διέκριναν πολὺ καθαρά, γιὰτὶ ἐπέρασε κοντὰ μὰς τρέχοντας. Ἐγὼ σὺλ λογιζόμενος ἀν ἔχω τὸ δικαίωμα νὰ συλλάβω τὸν ἀδελφὸ τοῦ βασιλῆα μου. Ο Κροίσος τὸν ἐφώνασε με τὸ δυνάμι του: — Σμέρ δη! — Ἄλλά και ὁ Σμέρδης καὶ ὁ συνοδὸς του οὐτε ἐνύρισαν τὸ κεφάλι καὶ ἐξαφανίσθη καν. Ἐγὼ τότε μπήκα στὴν κατοικία τῆς Αἰ γυπτίας και τὴν ὥρῃκα ἐξαπλωμένη λιπόθυμη στὸ κρεβάτι της.

Ὅλοι άκουσαν τὴν κατηγορία τοῦ Βόγη με τρόμο. Ὁ Καμβύσης ἐτίρε τὰ δόντια και εἶπε θροναί:

— Μπρεῖς νὰ θεαδίσῃς, Ὑστάσπη, τὰ

λόγια τοῦ εὐνοῦχου;

— Ναί!

— Γιατὶ δὲν συνελάβατε τὸν ἔνοχο;

— Δὲν εἰμαστε μαστιγοφόροι, ἀλλά πολὲ

μιστῆς.

Πῆς μᾶλλον ὅτι ἀγιάπατε τὸν νεαρό πὶό πολὺ ἀπὸ τὸν βασιλῆά σας.

— Σὲ τιμωρῶ, και ἀν ὁ ἀδελφός σου

ἐφατίζει, θά τιμωρηθῇ!

— Εἰσαστε θεάσαι ὅτι ἀνεγνωρίσατε τὸν

Σμέρδη;

— Ναί.

— Κί' εὐ, Κροῖσε, δὲν ἀπαντᾷς ἀρνιγί

κά;

— Ὅχι. Πιστεύω ὅτι διέκρινα στὸ φῶς τοῦ

φειγναριῶ τῇ μορφῇ του. Καὶ ὅμως μοῦ φαί

νεται πῶς μὰς ἀπάτησε κάποια παράξενη ὁ

μοιότης.

Ο Βόγης ὥχριασε σ' αὐτὰ τὰ λόγια. Ο

Καμβύσης ὅμως ἐφώνασε θυμωμένος:

— Τότε ποῖον νὰ πιστέψω, ἀν γελιοῦνται

τὰ μάτια τῶν δοκιμαζόμενων μου ἡρώων;

Ἄν δὲν πιστέψω τίς δικές σας μαρτυρίες,

ποῖες νὰ πιστέψω;

— Ὑπάρχουν και ἄλλες μαρτυρίες ἐξ Ἰσου

σοφάρ, εἶπε ὁ Κροίσος. Μ' αὐτὲς θά πει

σῆς ὅτι ἐμεῖς γελαστήκαμε.

— Ποῖος τολμάει νὰ μαρτυρήσῃ ὑπὲρ αὐτοῦ

τοῦ ἀνιέρου; ἐφώνασε ὁ Καμβύσης ἄγρια.

— Ἐμεῖς ἀποκρίθηκαμ με μιά φωνή ὁ Ἀ.

ράσσης, ὁ Δαρείος, ὁ Ζώπυρος και ὁ Γύ

γης.

— Προδότες! Κακοῦργοι! ἐφώνασε ὁ βα

σιλῆας.

Ἄλλά ὅταν τὰ μάτια του συνήντησαν τὴ

σοφάρ, ἔπεσε ἄσπετος, εἶπε πὶό ἡρεμα:

— Τί ἔχετε νὰ πῆτε γιὰ τὴν ὑπεράσπισι

τοῦ ἐνόχου; Σκεφθῆτε, καλὰ πρὶν μιλήσετε

ποῖα τιμωρία σας περιμένει, ἀν πῆτε ψέμα

τα.

— Δὲν χρειάζοσαστε νὰ μὰς τὴν θυμῇ σης, εἶπε ὁ Ἀράσσης. Μποροῦμε νὰ ὀρκισθοῦ με στὸν Μῖθρα, ὅτι ἀπὸ τῇ στιγμῇ ποὺ γυρι σαμε ἀπὸ τὸ κувηγί, δὲν ἀφήσαμε οὐτε στιγμῇ τὸν Σμέρδη.

— Ἐγὼ, ἐπρόσθεσε ὁ Δαρείος, μπορὸ νὰ σοὺ ἀποδείξω τὴν ἀβυσσότητα τοῦ ἀδελφοῦ σου, γιὰτὶ ἐκτάταξαι μαζὶ τὰ ἄσπρα.

Στὰ λόγια αὐτά, ὁ Ὑστάσπη ἐκύτταξε ἐκπληκτος τὸν γιὸ του, και ὁ Καμβύσης ἔ φάνηκε νὰ κλονίζεται και αὐτὸς.

Ο Σμέρδης τὴν ὥρα δὲν μιλοῦσε. Ἐκὺτ ταζε θλιμμένος τὶς ἀλυσίδες ποὺ ἐδάραιναν τὰ χέρια του. Τώρα εἶπε αἰά:

— Μὲ ἐπιτρέπετε, βασιλῆά μου, νὰ μι

λήσω;

— Ὁ πατέρας μὰς μὰς ἐδίδαξε νὰ ζοῦμε ἀγνά, γί' αὐτὸ ἕως τώρα ἡ ζωῇ μου ὑπῆρ

ξε ἀκηλίδωτος. Ἄν μποροῦν νὰ με κατηγορή

σῃς ἔστω καὶ γιὰ μιά κατενῆνη πράξι, μὴ με πιστέψῃς. Ἄλλά ἀν δὲν ἐφέρθηκα ἀσχημα

ἕως τώρα, πιστεύετε τὰ λόγια μου και σκέψου πῶς ὁ γιός τοῦ Κροῦ προτίμα νὰ πεθάνῃ,

παρὰ νὰ πῇ ψέματα. Ἀναγνωρίζω ὅτι κανέ

νας δίκαιος δὲν ἐρέθηκε σὲ πὶό δύσκολο θέ σι. Οἱ ἄριστοι τοῦ κράτους σου μαρτυροῦν

ἐναντίον μου. Ἐγὼ ὅμως σοὺ λέω πῶς καὶ ἂν ὅλη ἡ Περσία σηκωνόταν ἐναντίον σου και σὲ κατηγοροῦσε, ἀλλά μόνον ἐγὼ με διαισε

θαίωνας ὅτι εἶσαι ἀθῶος, θά ἔλεγα σ' ὅλη τὴν Περσία ὅτι ψευδεῖσαι. Εἰμαστε και οἱ δύο

τόσο ὑψηλῆς καταγωγῆς, ὥστε μόνον ἐγὼ ἔ

ναντίον σου καὶ ἐγὼ ἐναντίον μου μποροῦμε νὰ μαρτυρήσωμε.

Ο Καμβύσης μετὰ αὐτὰ τὰ λόγια ἐκύττα ξε τὸν Σμέρδη με κάποιαν ἐπιεικεία και αὐ

τὸς ἐξακολούθησε:

— Σοὺ ὀρκίζομαι στὸ ἱερὸ φῶς ὅτι δὲν ἐπάτησα στοὺς κρεμαστοὺς κήπους ἀπὸ τὸ

καιρὸ ποὺ ἦλθε ἐδῶ ἡ Ταχῶ.

Ἡ φωνὴ τοῦ Σμέρδης ἦταν τόσο πεσιτική, ποὺ ὁ Καμβύσης διέταξε νὰ τοῦ λύσουν τὶς

ἀλυσίδες. Ἐπειτα μετὰ μικρὴ σκέψῃ, εἶπε:

— Σὲ πιστεύω, ἐπειδὴ δὲν μπορῶ νὰ σὲ θεωρήσω τὸν χειρότερο ἀνδρα τοῦ κόσμου.

Αὐριο θά ρωτήσω τοὺς ἀστρολόγους, μήπως μποροῦν νὰ μὰς ἐξηγήσουν τὴ συνέβαινει.

Μπορεῖς νὰ δώσῃς καμιάμν ἐξήγησι, Πλατι

ζεΐδης;

Ο δόδλος σου νομίζει ὅτι κανένα κα

κὸ πνεῦμα πῆρε τὴ μορφή τοῦ Σμέρδης.

Ο Καμβύσης και ὅλοι οἱ εὐπατρίδες ἐκού νησαν τὸ κεφάλι ἐπιδοκιμαστικά.

Μάλιστα ὁ Καμβύσης ἐτοιμαζόταν νὰ δώ

σῃ τὸ χερί του στὸν ἀδελφὸ του, ὅταν μὴκη

στὴν αἰθούσα ἕνας μαστιγοφόρος καὶ ἔδωσε στὸν βασιλῆα ἕνα μαχαίρι. Ἦταν ἕνα πολὺ

τελὲστατο ὄπλο, με τὴ λαβή, σκεπασμένη με πολὺτιμους λίθους.

Τὰ χέρια τοῦ Καμβύση ἔτρεμαν καθὼς τὸ πῆρε νὰ τὸ ἐξετάσῃ.

— Ποῦ ἐρέθηκε αὐτό; ρώτησε σκοτεινός.

— Στὸς κρεμαστοὺς κήπους, κάτω ἀπὸ τὰ παρὰ τοῦ τῆς Αἰγυπτίας, ἀποκρίθηκε ὁ

μαστιγοφόρος.

Γιὰ λίγη ὥρα νεκρικὴ αἰγὴ ἀπλώθηκε στὴν αἰθούσα. Χωρὶς νὰ καταλαβαίνουν τι ἀκρι

φῶς συνέβαινε ὅλοι εἶχαν τὴν ἐντύπωσι πῶς κατὰ φοδερὸ θά ξεποῦσε, ἐπειδὴ ἡ μορφή τοῦ Καμβύση ἐσκοτεινιάζε, ὅπως σκοτεινιάζει τὸ σουνὸ στὴν καταιγίδα.

Καὶ ἔξαφνα, ἡ φωνὴ τοῦ βασιλῆα ἀκού σθηκε σὺν μουγκρητό.

Ψεύτη! Ἄθλιε!

Ἐρριζε τὸ σπαθὶ με τόση ὀρμὴ στὰ πόδια τοῦ Σμέρδης, ποὺ ὅλα τὰ πολὺτιμα πετρά δια ἐγῆκαν ἀπὸ τὴ θέσι τους καὶ σκορπίστη καν στὴ γῆ.

Νεκρικὴ χλωμάδα ἐχύθηκε στὸ πρόσωπο τοῦ Σμέρδης και τὸ χερί του ψηλάφησε στα σωμαδικὰ τῇ ζώνῃ του, ἀπὸ ὅπου πραγματικά εἶπαι τὸ σκαθί. Ο Καμβύσης ὅμως οὐρλια

ζε:

— Ἀθλιε!... Αὐτὸ εἶνε δικὸ σου μαχαίρι!

Σήμερα τὸ πρῶτ με αὐτὸ ἀποτελεῖσες τὸν ἀγριόχοιρο, σὲ εἶδα. Καὶ ἐγὼ, Κροῖσε, πρέ

πει νὰ τὸ γνωρίζῃς, ἐπειδὴ ὁ πατέρας μου τὸ πῆρε ἀπὸ τοὺς θησαυροὺς σου... Τώρα ἀποκαλύφθηκες, πονηρὲ ἀπατελῶνα! Τὰ κακὰ πνεύματα δὲν μεταχειρίζονται ὅπλα... Ἄ

κόμα ψηλαφίζεις τὴ ζώνῃ σου; Σοὺ λείπει τὸ μαχαίρι σου, ἔ;

— Θὰ μοῦπες, ψιθύρισε ὁ Σμέρδης με χελετὴ πελιδία. Ἰσως κάποιος ἐχθρὸς μου.

— Δέσε τον δέσε τον, Βίσχεν! Ὅδην ἔσῃ

στὴν φυλακὴ τὸν προδότη και τοὺς ψευδομαρ τυρες! Αὐριο θά κρεμαστοῦν. Θάνατος εἶνε ἡ ποινὴ τῆς ἐπιπορίας. Ἄν δραπέτευσουν, θά

κοποῦν τὰ κεφάλια τῶν φρουρῶν... Δὲν ἔλ

ω νὰ ἀκούσω τίποτε! Ἐγὼ, κακοῦργοι!... Τρέχα στοὺς κρεμαστοὺς κήπους και φέρε μου τὴν Αἰγυπτία, Βόγη!... Ἄλλά ὅχι! Δὲν

θέλω νὰ τὴν ἀντικρύσω! Αὐριο τὸ πρῶτ θά τὴν γυρίσουν οἱ στρατιῶτες στὴν πόλι, μαστι γωνιόντας τὴν σ' ὅλο τὸ δρόμο. Ἐπειτα...

Ο Καμβύσης σταμάτησε ξαφνικά, και ἔ

πεσε κάτω στὸ μαρμαρο. Ἀφροὶ ἐδρασαν ἀπὸ τὸ στόμα του. Τὸν ἔπιασε πάλι κρίσις ἐπιλή

ψίας.

Μέσα στὴ φρίκη ποὺ ἐβούδαινε ὅλες τὶς γλώσσες, ὠδηγήθηκαν οἱ εὐγενεῖς κατάδικοι

στὴ φυλακὴ τους.

ΕΝΑ ΕΝΟΧΟΠΟΙΗΤΙΚΟ ΓΡΑΜΜΑ

Οἱ σπασμοὶ τοῦ Καμβύση δὲν ἐξέσταξαν πολλὴ ὥρα. Ὅταν συνήλθε, εἶδε κοντὰ του τὴ μητέρα του, ποὺ προσπαθοῦσε με λόγια γλυ κά νὰ τὸν καταπραῖνῃ. Ἐμεῖνε ὁ βασιλῆας κἀμπού ὥρα ἀκίνητος, χλωμός, σκεπασμένος με παρρηφὰ μεταξὺ τὰ σκεπάσματα, ἀξιολύπη τὸς τὸν μεγαλειὸ του. Ο Κροίσος και ὁ Πλατιζεῖδης παρήμερα, τὸν ἐκύτταζαν με συμ πόνια.

— Παῖδι μου, εἶπε ἡ τυφλὴ σιγά, δὲν πρέ

πει νὰ ἐξάπτεσαι, δὲν εἶνε ἄσωτο νὰ διακιν

δυεῖς ἐτοὶ τῇ ζωῇ σου.

— Ἐγὼ εἶδα, ἀποκρίθηκε ὁ Καμβύσης

πικρά. Πρέπει νὰ ἀποφεύγω ὅτι με ταρά

ζει Ἡ Αἰγυπτία πρέπει νὰ πεθάνῃ, και νὰ τὴν ἀκολουθήσῃ στὸν τάφο ὁ προδότης ἀδελ

φός μου!

— Σκέψου, ἄρχισε με δάκρυα ἡ Κασαν

δάνη. Σκέψου καλὰ πρὶν χύσῃς τὸ αἷμα τοῦ

ἀδελφοῦ σου, Καμβύση! Ἐπιμένει πῶς εἶνε

ἀθῶος. Ἄν και ὅλα μαρτυροῦν ἐναντίον του, ἐγὼ μπορῶ νὰ ὀρκισθῶ πῶς εἶνε ἀθῶος. Τὸ

ἔξω καλὰ τὸ καλὸ μου τὸ παιδί. Ἐγὼ εἶν

ναῖα καρδιά ὁ Σμέρδης, Καμβύση! Δὲν θά

προσπαθῶ νὰ σώσῃς τὴ ζωῇ του με ψέματα. Ἐξ

έρω κίολας πῶς εἶνε ἡθικός και σεμνός. Ποτέ

δὲν θά ἐσθκάσω τὰ μάτια στὴ μνηστὴ τοῦ

ἀδελφοῦ του. Στὸ ὀρκίζομαι πῶς εἶνε

ἀθῶος, παιδί μου... Αὐτίσου τον, λυπησοῦ

με καί μένα. Μὴ μοῦ στερήσῃς τὴ χαρὰ τῶν γερατειῶν μου.

Ἡ φωνὴ τῆς μῆνας ὤωνόταν πότε ἱκετευ

τική, πότε γεμάτῃ παραπονοῖα καὶ μοιφή. Τὰ

τυφλὰ τῆς ματία ἔχουν ποταμὶ τὰ δάκρυα. Καὶ

πέτρα θά ἐσπάραιε ὁ θρίνος τῆς.

Ο Καμβύσης άκουε σκυθρωπός. Ἐπὶ τέ

λους ἐφώνασε ἀνυπόμονα:

— Ἀρκεῖ!... Πάρτε πιά τοὺς θρίνοους, μὴ

τέρει. Δὲν μπορῶ ν' ἀκούω τὰ κλάματά σου.

Σὲ λυπᾶται, καὶ τὸν Μῖθρα. Ἄλλά τὸ ἔγκλη

μα τοῦ Σμέρδης εἶνε τόσο μεγάλο, ποὺ δὲν

μπορεῖ νὰ μείνῃ ἀτιμωρῆτο. Πάρτε τὴν ἀπόφα

σι, πρέπει νὰ πεθάνῃ!

Ὅχι! ἱκετεύει πάλι ἡ Κασσανδάνη.

Ο Κροίσος, ποὺ ἔμενε παρήμερα τόσο ὠ

ρα, πλησίασε και εἶπε με σεβασμό:

— Ἐδίδαξες τὸ γράμμα ποὺ ἔφερε ἐκεῖ

νο τὸ παιδί στὸν ἀδελφὸ σου, κύριέ μου, ἔκ

μέρους, τῆς Ταχῶ;

— Ὅχι! Ἐφώνασε ὁ βασιλῆας σφίγγοντας

τὶς γραφεῖς του. Αὐτὴ ἡ ἀπιστὴ ὀχία γράφει

ἐλλῆνικά ὅταν θέλῃ νὰ σκεπαστὶ τὰ ἐγκλη

ματά της.

— Τότε μοῦ ἐπιτρέπετε νὰ σοὺ μεταφράσω

τὸ γράμμα;

Ο Καμβύσης ἔδωσε στὸν παλὸν βασιλῆα

τῶν Λυδῶν τὸ γράμμα και εἶπε ἀπότομα:

θή και νέος Τιτόνας. 'Ο Τάρσος έρωτεύθηκε την Γη κι' αὐτοῦ τοῦ έρωτος φρικώδης καρπὸς ἦταν ὁ Τυφώτης, τὸ πιὸ φοβερότερο τέρας. Καὶ αὐτὸς ἐκίρυνε νέον ἀμείλικτον πόλεμον κατὰ τοῦ Διὸς, ἀλλὰ συνετρίβη κι' ἐκείνος ἀπὸ τὴν ἀκατάβλητη δύναμι τοῦ πατέρα τὸν ἀνθρώπων καὶ τὸν θεῶν, ὁ ὁποῖος ἀπὸ τότε ἔγινε ἡ διάνοια ποὺ διηύθυνε ἀνεξέλεγκτα τὶς τύχες τοῦ σὺμπαντος.

Προσπαθώντας νὰ ἐξηγήσουν τὰ ἀνεξήγητα μυστήρια τῆς Φύσεως οἱ Ἕλληνες τῆς ἀρχαιότητος, τῆς προϊστορικής ἐποχῆς, ἀνακατάστανε μὲ διάφορες ἰδέες τόσο θάβειες καὶ τόσο φιλοσοφικές τῆς προλήψεως, τοὺς φόβους τῶν καὶ τὰ φυσικά φαινόμενα, τῶν ὁποίων πολὺ ἀργότερα ἡ ἐπιστήμη ἀνέυρε τὴν αἰτία καὶ τὸ ἀποτέλεσμα.

Παραδέχθηκαν ἀπὸ τότε τὸν νόμο τῆς ἐξείλεως καὶ τῆς διαδοχῆς καὶ ἐπάσσαν τὸν μῦθο τῆς ἐκθρονίσεως τοῦ Οὐρανὸ καὶ ἐπειτα τοῦ Χρόνου. Ἐδῶσαν ἐξηγήσει στὶς διαμορφώσεις τῆς Γῆς, στὰ παράδοξα τῶν ἡφαιστειῶν, τῆς παλινόρσεως καὶ τῆς ἀμπώτιδος, στὴν ἀστραπή καὶ στὸν κεραυνὸ, εἰς ὅλα τὰ φυσικά φαινόμενα ποὺ τρομάζουν καὶ καταπλήττουν.

Καὶ σ' ὅλες αὐτὲς τὶς ἐξηγήσεις, σ' ὅλους τοὺς μύθους καὶ τὶς πεποιθήσεις τῶν, διακρίνει κανεὶς ἐνὰ ποιητικὸν μὲ γολεῖον, τὴν εὐγενή ἀναζήτησι τῆς ἀλήθειας, τὴν ὁποῖαν ὁ ἀνθρώπος, πιστὸς μνητῆς τῶν, δὲν ἐπέσπευε ν' ἀναζητῇ ἀπὸ τότε καὶ δὲν θὰ παύσῃ νὰ τὴν κἀνὴ ποτέ.

Ι. Α. ΣΚΟΥΤΕΡΟΠΟΥΛΟΣ

Η ΝΕΑ ΓΕΙΤΟΝΙΣΣΑ

Δὲν φαντάζομαι νὰ ὑπάρχῃ ἄνθρωπος στὸν κόσμον, ποὺ νὰ εἶνε τόσο κακότητος, ὅσο ἐγὼ στὸ ζήτημα τῶν γειτόνων μας. Οἱ ἀντιπαθητικοί, οἱ ἀσχημότεροι, οἱ πιὸ ἀνεπιθύμητοι ἄνθρωποι κατοικοῦν ὁλόγυρά μας. Δεξιά, ἀριστερά, κάτω, ἔπάνω καὶ ἀντίκρυ.

Ἦταν λοιπὸν φυσικώτατο νὰ νοιώσω τὴν μεγαλύτερη ἀνακούφισι καὶ ἀγαλλίασι ὅταν εἶδα νὰ ἐγκαθίσταται στὸ ἀντικρύν σπιτί που ἀδείασε πρὸ δαίγυν ἡμερῶν, μιὰ γυναίκα. Καὶ τί γυναίκα! Χάρμα ὀφθαλμῶν. Μιὰ νέα γυναίκα μὲ ὁλόθωρα μαλλιά σὰν στάχυα, μὲ χαμόγελο σαχπινικό καὶ μὲ ὁλογάλια νὰ ματῆται. Τὴν παρακολουθοῦσα σὰν ὑπνωτισμένος, τὴν ὥρα ποὺ ἐπιτιροῦσε τὸ ξεφρόνισμα τῶν ἐπιπλῶν τῆς. Ἡ σύζυγός μου, ποὺ ἀντελήφθη τὴν συγική νησί μου, προσπαθοῦσε νὰ με τριάσῃ τὸν ἐνθουσιασμό μου, χωρὶς, φυσικά, νὰ προδῇ τὴν ζήλεια τῆς. Καὶ ἐκεῖ ποὺ ἐκύττασα, μὲ πλησίαζε καὶ μοῦ λέει:

— Καλοῦσαι καὶ εἰς ἡ νῆα μας γειτόνισσα, θὰ ἦταν ὅμως

καλύτερη, ἐὰν δὲν εἶχε τόσο στραδὸ πόδια.

— Ἐγὼ δὲν βλέπω νὰ εἶνε ἔτσι ὅπως τὰ λές. Ὅπως δὴ ποτε, γυναίκα, ἡ εὐγένεια μοῦ φαίνεται μᾶς ἐπιβάλλει νὰ ρωτήσωμε μήπως χρειάζεται τίποτε.

— Τέτοια εὐγένεια εἶνε ὑπερβολικὴ καὶ συνεπῶς περιττή, μοῦ ἀπήντησε ξερά ἡ σύζυγός μου.

Ἔτσι ἐγκατέλειψα τὴ σκοπιά μου, ἀπὸ τὴν ὁποία παρακολουθοῦσα τὴν ὥραία μου γειτόνισσα, ἐφόρεσα τὸ παλὸ μου σακκάκι, ἐπῆρα τὸ κλαδευτήρι καὶ τὸ ποτιστήρι καὶ κατέβηκα στὸ περιβόλι νὰ ἀσχοληθῶ μὲ τὴν κηπουρικὴ μου. Τὴ στιγμή ἀκριβῶς ποὺ ἀρχισα νὰ ποτίζω τὶς τριονταφυλλίες, ἡ γυναίκα μου κατέφθασε σὰν βυέλαια φωνάζοντάς μου:

— Ἐλα, γρήγορα, μαζὶ μου. Ἐχω στίξι ἐντεκα ραντεβῶ με τὸν ὁδοντογιάτρο μου καὶ πρέπει προηγουμένως νὰ περάσω ἀπὸ τὰ μαγαζιά νὰ ψωνίσω. Πρέπει νάρθῃς μαζί μου, γιὰ νὰ σοὺ δώσω τὰ ψώνια νὰ τὰ φέρῃς σπιτί.

— Καλὰ, γυναίκα μου. Πὼς νάρθῃς ὅμως, μ' αὐτὸ τὸ παλὸ σακκάκι καὶ λασπωμένος;

— Ὅπως εἶσαι θάρρης. Δὲν θὰ σὲ πῶ γιὰ γαμπρό. Ἀλλὰ λὼς τὸ δὲν ἔχω οὔτε δυὸ λεπτά καιρὸ γιὰ χάσιμο. Πάρε καὶ τὸ σκυλάκι μας.

Δὲν μπορούσα νὰ φέρω ἀντίρρηση ὁ δύστηνος, γιατί ἦταν ἀμείλικτη ἡ σύζυγός μου. Ἔτσι βγήκαμε μαζί, ἐκείνη ἔμπροσ, ἐγὼ πίσω μ' ἕνα καλὸ θι καὶ σέρνοντάς τὸ σκυλί.

Ὅταν ἐφθάσαμε στὴν εἴσοδο

τοῦ πρώτου ἀπὸ τὰ μαγαζιά ποὺ ἐπρόκειτο νὰ ἐπισκεφθῶ, με, ἐβήλωσα στὴν σύζυγό μου ὅτι θὰ τὴν ἐπεριμένα ἐξω, γιὰ τὴν ἐπιχειροῦσα νὰ μῦθ, ἀσφαλῶς θὰ μ' ἐδίωχναν λόγω τῆς περιβολῆς μου καὶ τοῦ μαντρόσκυλου.

— Καλὰ, μοῦ ἀπήντησε ἡ γυναίκα μου, μέινε ἐδῶ στὸ πεζοδρόμιο, καὶ δὲν θ' ἀργήσω. Ἐπεριμένα ἕνα ὁλόκληρο τέταρτο τῆς ὥρας, ὁπότε θυγαίνει ἡ γυναίκα μου καὶ μοῦ δίνει ἕνα μικρὸ μεταλλῖνο δίσκο.

— Κράτα του! μοῦ εἶπε. Τὸν δὴκα φτηνὸν αὐτὸν τὸν δίσκο καὶ θὰ ταιριάξῃ ὥραία μὲ τὰ ποτηράκια τοῦ λικέρ. Πᾶω πάλι ν' ἀγοράσω κάτι μικροπράγματα καὶ θάρῃς ἀμέσως.

Ὁ δίσκος κατὰ τὸ γούστο μου ἦταν ἀνέσχετος. Ἐξ ἄλλου δὲν εἶχε κἄν τὴν πρόνοια ἡ γυναίκα μου νὰ τὸν τυλίξῃ σὲ χαρτί καὶ τὸν κρατοῦσα στὸ χέρι σὰν νὰ ἦσαν χητιάνος. Ἐσφηνικά, βλεπὼν μπροστὰ μου, ποῖα νομίζετε; Τὴν καινούργια μου γειτόνισσα. Κομφὴ καὶ λυγρὴ, πλησίαζε πρὸς τὴν εἴσοδο τοῦ καταστήματος. Τὴν ἐκτύπατε σὰν ἀποδλακωμένος. Τὴ βλέπω ξαφνικά νὰ σταματῇ κοντά μου καὶ νὰ χαμογελά. Ἐσκυψε καὶ ἐκείδεψε τὸν μαντρόσκυλο καὶ ὕστερα, ἀφ'οῦ μοῦ ἔρριψε μιὰ ματιά συμπονιας, ἐβγάλε ἀπὸ τὴν τσάντα τῆς ἕνα μικρὸ νόμισμα καὶ τὸ ἔβγαλε νὰ πέσῃ στὸν δίσκο ποὺ κρατοῦσα, ψιθυρίζοντας: Πῶς χέ μου ἄνθρωπε, λυποῦμαι ποὺ δὲν ἔχω περισσότερα...

Τὸ δὲν εἶπε καθαρὰ τοῦ σιγῶν τοῦ τῆς ἡ Ἀντωνία ἀπὸ τὴν πρῶτὴ τῆς μέρα.

— Ἀνδρέα, δὲν σὲ ἀγαπῶ.

Ἄλλ' ἐκεῖνος τῆς ἀπήντησε:

— Ἡ δική μου ἡ ἀγάπη γιὰ σένα εἶνε τόσο, ὥστε ἀρκεῖ καὶ γιὰ τοὺς δύο μας. Ἐπειτα ἐπλήρωσε τὸν καιρὸ νὰ μὲ ἀγαπήσῃς λιγάκι.

— Δὲν ξέρω. Ἀλλὰ φοβοῦμαι πὸς δὲν θὰ μπορέσω.

Ὁ φάσος τῆς ἐδικαίωθ. Ὅχι μοναχὰ δὲν τὸν ἀγάπησε, ἀλλὰ μὲ τὸν καιρὸ τὸν ἀντιπάθησε περισσότερο. Γνώρισε ἀπὸ κοντὰ τὴν κρίσι τῆς ψυχῆς, ποὺ δὲν εἶχε ἄλλο πρὸς παρὰ μόνον τὸν πλοῦτο, καὶ ἂν ποτακρύνῃ τὸν πλοῦτο, αὐτὸν Ζοῦσε μέσα στὴν θάλασσά σὰν μιὰ ἐξ ἡ. Ἡ καλύτερα σὰν μιὰ φυλακισμένη μέσα σὲ μαγευτικὴ φυλακή.

ΑΤΤΙΛΙΟ ΤΖΕΡΑΛΙ

Ἕνας ἐγκληματικός ΕΡΩΣ

ΔΙΣΘΗΜΑΤΙΚΟ ΑΠΡΟΟΠΤΟ

Ἡ Τερέζα Σαντίνι ἔγραψε τὸ ἀκόλουθο γράμμα στὸν Πάολο Φεράντι, τὸν μόνον ἄνθρωπο ποὺ εἶχε ἀγαπήσει:

«Δὲν μοῦ διαφεύγει ὅτι ὅλος ὁ κόσμος μιλάει γιὰ μένα καὶ ὅτι καὶ σὺ ἀκούγῃς σκέψεις ποὺ μὲ θίγουν στὴν ἐξοπρέπεια μου. Εἶνε ἀλήθεια, βέβαια, πὼς διαγνώμ' ἡμεῖς ἡμεῖς, πὼς μ' ἀρεῖται νὰ φλερτοῦμαι μὲ πολλοὺς. Μὰ σὺ ὅμως δὲν εἶσαι ὅπως με φανταζόσασιν. Πρέπει νὰ ξέρῃς πὼς δὲν εἶμαι μιὰ εὐθύμη χήρα καὶ ὅτι ὁ θάνατος τοῦ ἀνδρός μου με ἐλύπησε τρομερὰ. Ἀσχετὰ ἂν δὲν τὸν ἀγαποῦσα καὶ θὰ σοὺ ἐξηγήσω τὸ γιατί, τὸν ἐθεωροῦσα ἕνα πολὺ καλὸ καὶ τρυφερὸ φίλο μου. Χωρὶς νὰ ὑπάρξῃ ποτε ἐρωτευμένη μὲ τὸν Ἐρνέστο, τὸν ἀνδρα μου, τὸν ἐβρίσκα ὁπόσο χαριτωμένο, εὐχάριστον καὶ συμπαιδικό. Κι' ὅταν μιὰ γυναίκα δὲν ἔχει μεγάλη ἐκτίμησι στὸν ἀνδρα τῆς, πᾶντο εὐκόλως σὲ περιπλέκει. Πολὺ περισσότερο δὲ, ὅταν εἶνε ὑποφθιμένη καὶ τὴν περιτριγυρίζουν τόσο θαυμαστοί.

Ἐμῖαι ὅμως ὑπερήφανη ποὺ ἂν ἐξεγέσασα τὸν ἀνδρα μου δὲν τὸ ἔκαμα αὐτὸ ἀπὸ ἐπιπολαϊότητα μιᾶς στιγμῆς. Ἀλλὰ πρέπει νὰ σοὺ ἀποκαλύψω ὅλη τὴν ἀλήθεια, γιὰ νὰ μὲ καταλάβῃς. Δὲν σοὺ ἐγὼ πῇ ὅτι παυδρεῖσθα πολὺ μικρὴ. Ὁ Ἐρνέστο ἦταν ἕνα εὐγενὲς παιδί, μὰ ἐγὼ τότε δὲν ἔχαι κοίμησι ὀρεξί, νὰ χσώ τὴν ἐλευθερίαν μου. Οἱ δικοί μου καὶ ὅλοι οἱ συγγενεῖς προσέβλεπαν νὰ με κάμουν νὰ βεβῶ τὸν γάμο αὐτοῦ. Ἔτσι ἔγινε γυνίκα ἕνας ἀνθρώπος, ὁ ὁποῖος ἀεῖζε τὴν εὐτυχία καὶ τὸν ἔρωτα, μὰ ποὺ ἐγὼ δὲν τὸν ἀγαποῦσα.

Ἐβρίκα πόσο ἐλαφίκαρτος, καὶ ἐπομῶς νὰς μπορεῖς νὰ καταλάβῃς πόσο ὑπέφερα γιὰ νὰ εἶμαι συνεπὴς στὴν ὑποχρέωσί μου καὶ καλὴ σύζυγος. Ἐκείνα δὲ, ἡ ἀπορία γιὰ νὰ εἶνε ὁ Ἐρνέστο εὐτυχισμένος. Τὸ μαρτύριό μου ἦταν φανερό: Νὰ περιποιηθῇ καὶ νὰ φροντίζῃ ἕνα ἄνθρωπο ποὺ δὲν ἀγαποῦσα καὶ ποὺ

ποτέ δὲν εἶχε παραδεχθῇ γιὰ σύζυγό μου. Καὶ ὁ ἴδιος ὁ Ἐρνέστο, ἦταν στιγμῆς ποὺ διαίσθησιν ὅταν τὰ πραγματικά μου αἰσθήματα. Μὰ ἦλπιζε πὼς μὲ τὸν καιρὸ καὶ τὴν καλὴ τὸν συμπεριφορά θὰ κατακτοῦσε τὴν καρδίαν μου.

Ἐπομένως, ἐγὼ δὲν τοῦ ἐσυγχώρησα ποτέ ὅτι με παυδρεῖσθε χωρίς νὰ ὑπολογίσῃ τὴν πραγματικὴ μου διάθεσι. Μὰ εἶχε κάνει γυνίκα καὶ τοῦ ὅπως ἀγοράζει κανεὶς κατὰ ποὺ τοῦ ἀρεῖται. Καὶ γιὰ νὰ εἶνε ἀπόλυτῃ ἡ ἱκανοποίησις τοῦ ἀγαπῶντος νὰ με κάμῃ νὰ τὸν ἐρωτῶ ὅ,τι. Ἔτσι, γιὰ νὰ γλιτώσω ἀπὸ αὐτὸν τὸν κλινίδιο, ἐπρότιμωσα νὰ δημιουργήσω διάφορες γυνίκες. Ἦθελα νὰ τὸν κάμω νὰ ὑποφέρει χωρὶς καὶ νὰ τοῦ δώσω ποτε τὴν ἱκανοποίησι μιᾶς θεοδότητος. Ἦμουν ἐξετρελλωμένη μὲ τοὺς διάφορους φίλους μου, ἀνεμευρόμενη τὰ χὰ δια τὸς καὶ τὰ φίλια τῶν, χωρὶς ὅμως νὰ μὴ πορὴ κανεὶς τοὺς νὰ ὑπερφανεύσῃ ὅτι με κατέκτησε.

Μὰ σὰν ἐβρίσκουν στὴν ἀγκαλιά τοῦ ἀνδρός μου ἀκόμη καὶ στίς πιὸ τρυφερὲς στιγμῆς σκεφτόμουν κάποιο ἄλλον. Ποῖον; Μὰ μὴπως ἦταν ἕνας; Καὶ ἐπειτα, τί σημασία, μπορεῖ νὰ ἔχῃ ἕνα ὄνομα; Πάντως, ἦσαν ἄνθρωποι ποὺ αἰεῖσαν αὐτὸ τὸ ἐνδιαφέρον. Ἄν εἶσαι ζηλιώτης, σὲ κάμω νὰ ὑποφέρῃς αὐτὴ τὴν στιγμῇ. Μὰ δὲν ὑπάρχει κανένας λόγος νὰ ζηλεύῃς. Κανέναν ἀπὸ ὅλους αὐτοὺς δὲν ἀγάπησα. Δὲν μπορούσα νὰ τοὺς ἐρωτεύθω, γιατί κανεὶς δὲν ἦταν ὁ τύπος μου.

Μιὰ μέρα ὅμως ἐγνώρισα ἑέναν. Καὶ ὁ μίσθος ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμῇ ἐκκέντησε τὴν καρδίαν μου. Μὲ σένα ἦταν ἀδύνατο νὰ παίξω τὸ παιχνίδι ποὺ ἐπιτάζει μὲ τοὺς ἄλλους. Σὲ εἶχα ἐρωτεύθῃ. Δὲν μπορούσα πιά νὰ ὑποκριθῶ. Ἀντιπαθόμουν ὅλους τοὺς φίλους μου καὶ θαυμάζομαι καὶ αὐτὸν τὸν ἀνδρα μου. Δὲν μπορούσα πιά νὰ ὑποφέρω τὰ χάδια τοῦ, τὰ φίλια τοῦ, τὴν παρουσίαν τοῦ. Δὲν ἔβρα ἂν εἶχες νοιάσῃ ὅλο αὐτὸ τὸ ψυχικὸ μαρτύριο. Μὰ ὁ Ἐρνέστο δὲν ἔβρισκε νὰ τὸ ἀντιλήφῃ. Αὐτὸ τοῦ ἐπρόέβλεπε ἕνα ὁλοκῶς πόνο. Μὰ ἀγὰ ποῦσε πᾶσα πολὺ καὶ ζούσε μὲ τὸ διενεῖ πὼς θὰ με ἔκανε μιὰ μέρα νὰ τὸν ἀγαπήσω καὶ ἐγὼ. Καὶ νὰ ποὺ ἐννοίωσεν πὼς κάποιος ἄλλος εἶχε κατακτήσῃ τὴν καρδίαν μου.

Ἀπὸ τὸν ὅπως καὶ τὸ θανάτου πλῆγμα. Ἐβρίκα βέβαια, πὼς ὁ ἀνδρας μου ὑπέφερε ἀπὸ ἕνα σπληνικὸ νόσημα, ποὺ δὲν ἦταν σόδαρό. Ἡ ἀπογοήτευσίς ὅμως ποὺ τοῦ ἐπρόέβλεπε ἡ ἀποκάλυψις πὼς ἀγαποῦσα κάποιον ἄλλον τὸν ἐβρίκα στὸ κρεβάτι. Ἐκεῖ ὑπέφερε ὅλη τὴν ἡμέρα χωρὶς κανένα παράπονο. Ἡ μόνη σκέψη

ριστη στιγμῇ ἦταν γι' αὐτὸν ὅταν ἐπληγίνα νὰ τὸν δῶ. Μοῦ χαμογελοῦσε καὶ φαίνονταν πὼς θὰ μπορούσε ἴσως νὰ σωθῇ ἂν εἶχε βρεῖται ἄφω σιωμένη καὶ πιστὴ νοσοκόμα. Μὰ ἐγὼ δὲν ἐζούσα πιά παρὰ γιὰ σένα. Καὶ ἔτσι ἀφῆσα τὸν ἀνδρα μου νὰ πεθάνῃ! Ναι, τὸν ἐβουλεύσα ὅταν θάμω τῆς ἀγάπης μου. Ὅσο γιὰ ὅλους τοὺς ἄλλους, δὲν σοὺ κρύβω πὼς ἦσαν ἀνθρώποις ὁποῖοι. Σὺ ὁρίσσομαι εἰς μόνον ἐξένα ὁ γὰρ καὶ ἔτσι μόνον με σένα ὠνευρεῖσθα νὰ ζήσω εὐτυχισμένη.

Ἐθ' ἔρρης; Δὲν εἶν' ἔτσι; Σὲ περιμένα. Σκέψου πὼς σὲ λατοῦσα καὶ πὼς εἶμαι ἔτσι μὴ νὰ κάμω κατὰ θυσιάν.

Τερέζα.

Στὸ γράμμα αὐτὸ ἡ Τερέζα ἐπῆρε μιὰν ἀπάντησι ποὺ δὲν τὴν ἐπεριμένα καθόλου.

Ἀφορ' ἐσκότωσε τὸν ἀνδρα σου, εἶνε πολὺ φυσικὸ αἶμα, ποὺ θὰ με θάρρης, νὰ με κατακρίνῃς καὶ μένα. Γι' αὐτὸ φροντίστε νὰ ὄρθῃ κανέναν ἀπὸ τὸν κύκλο τῶν θαυμαστῶν σου καὶ ἀφ' ὧς με ἴσους. Δὲν μοῦ ἀρεῖται ποτέ οἱ ἐγκληματικοὶ ἔρωτες. Ἄν εἶσαι ἐσὺ μιὰ τίγρις, ἐγὼ εὐτυχῶς δὲν εἶμαι λεοντάρι.

Ἀντίο γιὰ πάντα.

Πάολο.

ΓΚΙΟΥΖΕΠΠΕ ΦΕΡΑΝΤΙ

ΧΙΟΥΜΟΡ

ΤΟ ΤΕΝΝΙΣ ΚΑΙ Ο ΣΚΟΠΟΣ ΤΟΥ

Ὁ γιατρός. — Σὰς συνιστῶ, δεσποίνις, νὰ παίζετε τένις. Εἶνε ὠφέλιμο.

Ἡ νεοαρθροποι. — Ὁ δὲν μοῦ χρειάζεταί πιά. Εἶμαι ἀρροθωτισμένη!

ΠΡΟΤΙΜΟΤΕΡΗ Η ΒΡΟΧΗ

Σ' ἕνα ἐξοχικὸ ὄρομο. Βρέχει ραγδαίως. Ἕνα ἀνδρόγυνον τρέχει πρὸς τὸν σιδηροδρομικὸ σταθμό.

Ἡ σύζυγος. — Τί παληόκαιρος! Μποροῦσα με νὰ μείνωμ ἀπὸμ στὸ σπιτί τῆς μαμάς...

Ὁ σύζυγος. — Ἀ, ὅχι, δά! Δὲν ὀρεῖται ὡς αὐτὸ τὸ σημεῖο...

ΔΕΝ ΕΙΝΕ ΕΤΣΙ ΠΑΝΤΟΤΕ

— Ἐκεῖνα ποὺ ἔχουν ἀξία, ἀγαπητέ μου, εἶνε τὰ ἔργα καὶ ὄχι τὰ λόγια.

— Ἀλήθεια; Γιά δοκίμασε νὰ σταλῇς ἕνα τηλεγράφημα!

Ο ΨΕΥΤΙΚΟΣ ΘΑΝΑΤΟΣ

Τὴν μικρὴ Ἀντωνία τὴν πάντρεψαν οἱ δικοί τῆς, χωρὶς νὰ βέλῃ μ' ἕναν πλοῦσιο. Ἡ ταν ἕνας ἀπὸ τοὺς μεγαπτοῦς τοῦ διεθνούς πλοῦτος. Ὁ κύκλος τῶν ἐργασίων τοῦ ἀπλῶντος μέχρι τὴν Αἴγυπτον, μέχρι τὴν Συρίαν καὶ μέχρι τοῦ Εὐζέινου Πόντου.

Ἡ θάλασσα, σὲ μιὰ γαλανή ἀκτὴ τῆς Ἀττικῆς, καθρέφτιζε τὴν μεγαλοπρέπεια τῆς αὐτῆς νερά τοῦ Σαρωνικοῦ. Ἐκεῖ ὠδήγησε τὴν Ἀντωνία, ὅταν τὴν παντρεύθηκε. Τὸ περιβάλλον ἦταν πλασματικὸν γιὰ τὴν εὐτυχία. Μεγάλος κήπος μὲ λουλουδιὰ καὶ ὁπωροφόρα βένδρα ἔβρασε τὴν θάλασσαν. Τὸ ἄρωμα τῶν λουλουδιῶν ἔβρισκε μὲ τὴν μυρωδιά τῆς θάλασσας καὶ τὸ τραγοῦδι τῶν πουλιῶν ἀποτελοῦσε θεῖα συμφωνία μὲ τὸν φλοῖστο τῶν κυμάτων.

Μαγευτικὸν πλαίσιο γιὰ μιὰ γαμήλια ἐνοσί. Ἄλλ' ἡ νεοπαντρεῖ Ἀντωνία δὲν τὸ ἐβρίσκε καθόλου μαγευτικό. Γιατί τῆς ἔλειπε ὁ ἔρωτας. Δὲν ἀγαποῦσε τὸν ἀνδρα ποὺ τὴν ἐξῶσαν γιὰ σύζυγον. Ἡ Ἀντωνία, ποὺ ἔχει τὴν μαγικὴ δύναμι νὰ μεταβάλλῃ τὴν καλὴν σὲ παλάτι, ὅταν λείπῃ, κάνει τὸ παλάτι νὰ μοιάσῃ μὲ μίσηρη καὶ ἀπορροστικὴ καλύβα...

Τὸ δὲν εἶπε καθαρὰ τοῦ σιγῶν τοῦ τῆς ἡ Ἀντωνία ἀπὸ τὴν πρῶτὴ τῆς μέρα.

— Ἀνδρέα, δὲν σὲ ἀγαπῶ.

Ἄλλ' ἐκεῖνος τῆς ἀπήντησε:

— Ἡ δική μου ἡ ἀγάπη γιὰ σένα εἶνε τόσο, ὥστε ἀρκεῖ καὶ γιὰ τοὺς δύο μας. Ἐπειτα ἐπλήρωσε τὸν καιρὸ νὰ μὲ ἀγαπήσῃς λιγάκι.

— Δὲν ξέρω. Ἀλλὰ φοβοῦμαι πὸς δὲν θὰ μπορέσω.

Ὁ φάσος τῆς ἐδικαίωθ. Ὅχι μοναχὰ δὲν τὸν ἀγάπησε, ἀλλὰ μὲ τὸν καιρὸ τὸν ἀντιπάθησε περισσότερο. Γνώρισε ἀπὸ κοντὰ τὴν κρίσι τῆς ψυχῆς, ποὺ δὲν εἶχε ἄλλο πρὸς παρὰ μόνον τὸν πλοῦτο, καὶ ἂν ποτακρύνῃ τὸν πλοῦτο, αὐτὸν Ζοῦσε μέσα στὴν θάλασσά σὰν μιὰ ἐξ ἡ. Ἡ καλύτερα σὰν μιὰ φυλακισμένη μέσα σὲ μαγευτικὴ φυλακή.

ΕΥΤΥΧΙΑ ΚΑΙ ΑΠΕΙΛΕΣ

Ἡ ταν ὅμως τόσο νέη! Ὁ λογιώμης τῆς ποδοῖσε τὸ χρυσὸ φῶς τῆς ἀγάπης. Καὶ ἡ καρδιά τῆς διέκοψε τὸ νεκρὸν τῆς ἐρωτικῆς εὐδαιμονίας. Μιὰ μυστικὴ φωνὴ ποὺ ἔβγαλε ἀπὸ τὰ ἔγκατα τῆς ἀδείας τῆς ψυχῆς, τῆς ἔλεγε γλυκά:

— Μὴν ἐπιτελίσσεαι. Θὰ ἔρρης καὶ σὺ τὸν ἐκλεκτό σου.

Καὶ τὸν ἔρρηκε. Τὸν πρωτοεῖδε μιὰ μεγάλη ἐξομολόγησι στὴν ἐκκλησίαν τοῦ προστάτου, ὅπου εἶχε παρὰ μὲ τὴν καμπίρα τῆς. Μέσα στὴν τρεμάνευσαν φωτισμένης τῶν κεριῶν τῆς ἐσπερινῆς λειτουργίας τὸν ἀντίκρουσε — τί περιέργου! — τὴ στιγμῇ ἀκριβῶς ποὺ ὁ ψάλτης ἔβγαλε:

— Ἰδοὺ ὁ νυμφίος ἔρχεται. Σὰν νὰ ἐφάλλτο ἀποκαλεστικὰ γι' αὐτὴν ὁ ἐκκλησιαστικὸς αὐτὸς ὄμιλος. Ἐἶδον ὁ νυμφίος ἔρχετα ἔβγαλε ὁ ψάλτης. Ἐἶδον ὁ νυμφίος τῆς ψυχῆς σου ἔρχεται. τῆς ψιθυρίζε ἡ μυστικὴ φωνή, ποὺ ἀσάλευε ἀπὸ μέσα τῆς σὰν μαγικὴ ἐκφράσις τῶν ἐνοτικῶν.

Ἀπὸ κείνη τὴν Ἀπριλιανὴν ἐρωδία τὸ ἐρωτικὸ διενεῖ τὴν ἐπλάνεψε στὶς ἐξωτικές χάρες τοῦ. Ἐκεῖ ζούσε τοῦ λοιποῦ μὲ τὸν ἀγαπῶντα.

πῆμένο τῆς.

— Ἐκτορα! ψιθυρίζε μὲ ἀνέκουστη, λιποθυμισμένη φωνή καὶ μισοκλείνοντας τὰ μάτια ἐνόμιζε πὼς ἦταν δίπλα τῆς. Στὴν πραγματικότητά ὅμως τὸν ἔβλεπε πολὺ σπάνια. Μέσα σὲ ἕξ μῆνες, μόνον τέσσερες φορὲς τὸν εἶχε συναντήσει.

Ὁ ἀνδρας τῆς τὴν εἶχε ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμῇ ὑποπευθεθῇ. Καὶ δὲν ἀργῆσε νὰ δευαλωθῇ, ὅτι ἦταν ἐρωτευμένη. Καὶ ἀπὸ τότε τὸν ἔβλεπε μοναδικὸ σκοπὸ στὴ ζωὴν τὴν νὰ τὴν ἐκδικήσῃ.

— Ἐγὼ ἔκαμα τὸ πᾶν γι' αὐτὴν, σκεφτόταν μὲ λύσσα. Τῆς ἔχρισσα τὴν ἀγάπην μου καὶ ὅλα μου τὰ ἀγαθὰ. Αὐτὴ δὲν μοῦ ἔδωσε οὔτε ἕνα πράσινο φύλλον. Καὶ τώρα χαρίζε τὴν καρδίαν τῆς σὲ ἄλλον...

Ἦταν τόση ἡ λύσσα τοῦ, ὥστε δὲν ἔκρυψε τίς ἐκδικητικὰς σκέψεις τοῦ ἀπὸ τὴν Ἀντωνία.

— Τώρα σὲ βλέπω εὐτυχισμένη, τῆς εἶπε μιὰ μέρα.

— Τί θέλεις νὰ πῇς; ρώτησε ἡ νῆα.

— Ἐβρίκα ἐσὺ πολὺ καλὰ. Ἡ μήπως ἀρνείσαι ὅτι εἶσαι ἐρωτευμένη;

— Ὅχι! Δὲν τὸ ἀρνόμαι! Πρέπει ὅμως νὰ ξέρῃς καὶ καὶ ὅτι ὅτι εἶσαι γυνίκα καὶ καὶ οἱ νομοὶ μοῦ δίνουν τὸ δικαίωμα νὰ σὲ τιμωρήσω σκληρὰ, ἀνπαρεκταρτῇ. Ἐσὺ καὶ κατὰ τὸ ἐκδικητικό.

Δὲν πρόκειται νὰ σοὺ δώσω τὴν χαρὰ ποὺ ζητᾷς, νὰ μπορέσῃς νὰ με ἐκδικήσῃς. Γιατί εἶμαι ἀπὸ φασισμένη νὰ μὴ παρεκταρτῶ.

ΤΟ ΜΑΚΑΒΡΙΟ ΣΧΕΔΙΟ

Περνοῦσαν οἱ μῆνες. Καὶ ὁ σκληρὸς σύζυγος δὲν μπορούσε νὰ πιάσῃ τὴν γυνίκα τοῦ σὲ μιὰ στιγμῇ παραστρατημένος, γιὰ νὰ τὴν τιμωρήσῃ. Ἐγίνε μὴ ἀργῶς στὴν παρεκταρτῇ τοῦ. Ἀλλὰ ματῆται! Ἡ Ἀντωνία τοῦ εἶχε πραγματικὰ παρὰ ἀπόφασι νὰ κρατῇ τὸν ἔρωτά τῆς ὡς θεῖα, στὴν ψυχὴ τῆς. Καὶ νὰ ζῇ μὲ τὴν ἀνάνητον μοναχὰ τοῦ ἀγαπῶντος τῆς.

— Ἔτσι ἦταν γραφτὸ μας, εἶπε

Ο Ρενέ δεν ξέσπασε. Είχε αληθινή λατρεία για τους γονείς του. Ήταν κάτι τερατώδες αυτό που έλεγαν για τον πατέρα του. Επείθοντο από τη θέσι του και κατάφεραν το χέρι του φέρει στο πλάκαρο πρόσωπο του μεσηλικού άνδρα.

Αυτό, για να ξέρει να μη φωνάζει τούλαχιστον όταν μιλάει για έντιμους ανθρώπους, έφωναξε με χείλη πεδινά.

Ο κοντόχονδρος άνθρωπος ετρίκλινε και τα μάτια του έγιναν ολόστρόγγυλα από την έκπληξη. Οι άλλοι σηκώθηκαν εξαγριωμένοι.

Κύριε, εφώνησε εκείνος που είχε δεχθεί το χτύπημα. Πρέπει να επανορθώσετε...

Δεν έχω να επανορθώσω τίποτα, εφώνησε πρέμοντας από θυμό ο Ρενέ. Έσείς θα επανορθώσετε, αλλά όχι με λόγια, με το σπαθί σας.

Αυτή την πρόκληση έπρεπε να σάς την κάμω εγώ, κύριε, είπε ο άλλος. Άλλα λυπήθηκαν τα νεύρα σας. Είπε κατά βάθος ήλιθιο πράγμα να χτυπιέται κανείς με έναν ξένο για έναν ξένο.

Μπορεί να είναι ξένος για σας ο Μωρίς ντε Σαντέρ. Μάθετε όμως ότι έμενα είναι πατέρας μου.

Διάβολε!... Αυτή είναι κακή σύμπτωση, μία φορά! Δεν ξέρω τι μου πήρε να θυμηθώ τα νεανικά μου χρόνια και τους γνωστούς μου του παλαιού καιρού. Λυπάμαι, πολύ, νεαρέ μου, που έφυγε να είσθε γιος του Μωρίς ντε Σαντέρ. Επειδή όμως μου δώσατε ένα χαστούκι, και εγώ δεν έχω συνηθίσει σ' αυτές τις φιλοφρονήσεις, ή θα μου ζητήσετε συγγνώμη ή να αναγκάσετε να μονομαχήσω μαζί σας, πράγμα που θα μου είνε εξαιρετικά λυπηρό.

Φαίνεται ότι είσθε έντελως δέσμιος για τη νίκη σας, είπε ο Ρενέ ειρωνικά.

Φαίνεται πως δεν έχετε ιδέα ποιος θα είναι ο αντίπαλός σας, είπε κάποιος.

Ο κοντόχονδρος άνδρας έβγαλε την κάρτα του και την έδωσε στον Ρενέ, λέγοντας:

Κάρολος Παρτέν.

Για μία στιγμή, η καρδιά του Ρενέ έκτυπησε πιο δυνατά. Ωστε έτσι το είχε φέρει η τύχη, να μονομαχήσει με τον Κάρολο Παρτέν, γνωστόν για τις πολλές του μονομαχίες, έκτακτον σκοπευτή και εξομολόγο, που ημιζούσαν πως δεν είχε νικήσει ούτε μία φορά. Και θα είχε μονομαχήσει τουλάχιστον εκατό φορές στη ζωή του.

Η συγκίνηση του Ρενέ εδάσταξε πάντως μόνον ελάχιστα στις στιγμές. Επειτα αποκρίθηκε με άφθογο τυπικό ύφος:

Είμαι στας διαταγές σας, μην ξεχνάτε όμως, κύριε Παρτέν, πως εγώ σας εκάλεσα πρώτος σε μονομαχία.

Λαμπρά! Έκαμε ο άλλος. Νά, εφθάσαμε στις Σέδες. Ξελέτε να κατεβούμε εδώ;

Εδώ ακριβώς έρχομαι.

Τόσο το καλύτερο. Κρίμα ο μωρ που δεν έχετε μάρτυρες εσείς.

Αυτό δεν είναι σοβαρό εμπόδιο, αποκρίθηκε ο νεαρός ζωγράφος ψυχρά. Ίσως κάποιος από τους κυρίους της συντροφιάς σας θα βελίση να μου κάνει την χάρι...

Ευχαριστώ, αποκρίθηκε άμέσως ένας κομπός νέος της παρέας. Έγώ θα χρησιμεύω για μάρτυς σας. Βίκτωρ Μαρρά.

Εσφίξαν τα χέρια τους και κατέβηκαν τη γεφυρούλα του δαμορίου.

Γελώντας, σάν να έπιγαν σε πανηγύρι, προχώρησε η συντροφιά του Καρόλου Παρτέν. Εφαινομένη συνηθισμένοι σε τέτοιες περιπτώσεις και ένθουσιασμένοι. Ο Ρενέ όμως ήταν σοβαρός. Σε μία στιγμή, αναστέναζε άθελα όταν σιγά λογίστηκε για ποιόν σκοπό είχε έλθει στις Σέδες. Άντι να πάει να αγοράσει το δώρο της αγάπης μένης του, να, τώρα, που άναγκαζόταν να ριφινδυνεύσει τη ζωή του. Έτσι έπρεπε να γίνει όμως.

Ήταν ελκυστήριον ετών. Δεν ήταν πιά παιδί... Άλλοιμονο αν δεν μπορούσε να υπερασπισθή την τιμή του πατέρα του!

Προχώρησε με το κεφάλι ψηλά, αρκίμηναν σε Εόρηνκα, Εόρηνκα!

Ο ΥΠΗΡΕΤΗΣ: Τι; Κανέναν νέο νόμο της φύσεως; ΑΡΚΙΜΗΝΑΝ Σ: Όχι, αδερφέ, Εόρηνκα σασπουν!

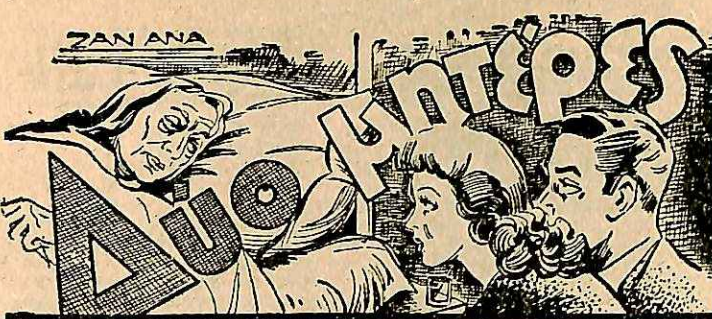
ΑΡΚΙΜΗΝΑΝ Σ: Εόρηνκα, Εόρηνκα!

ΑΡΚΙΜΗΝΑΝ Σ: Όχι, αδερφέ, Εόρηνκα σασπουν!

ΑΡΚΙΜΗΝΑΝ Σ: Εόρηνκα, Εόρηνκα!

ΑΡΚΙΜΗΝΑΝ Σ: Όχι, αδερφέ, Εόρηνκα σασπουν!

ΑΡΚΙΜΗΝΑΝ Σ: Εόρηνκα, Εόρηνκα!

ΔΡΑΜΑΤΙΚΟ ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

Όπου έφθασαν σ' ένα δάσος.

Η ΜΟΝΟΜΑΧΙΑ

Δύο αξιωματικοί της παρέας έδωσαν τα έληθ τους. Οι αντίπαλοι στάθηκαν απέναντι ο ένας στον άλλον. Και το σύνθημα εδόθηκε.

Ο Ρενέ ντε Σαντέρ είχε άσκηθί αρκετά στο σπαθί. Ήταν νέος, εύκλιτος και γενναίος. Από τις πρώτες όμως στιγμές κατάλαβε πως ήταν δύσκολο να παλαιήται έναν τέτοιο αντίπαλο. Ο Κάρολος Παρτέν μονομαχοῦσε σάν νάπαιζε.

Κοντρός και χονδρός καθώς ήταν, έδινε την εντύπωση πως δεν εδάλεσε καθόλου.

Αλλά, πάντως, το σπαθί του θρισκόταν έτοιμο ν' αποκρούσει τον αντίπαλο. Στά χείλη του έπαιξε ένα ειρωνικό μειδίαμα. Είχε το ύφος γενικά ενός μεγάλου που συγκατατίθεται να παίξει με ένα μικρό παιδί. Κάμποση ώρα, φανιόταν πως άφενευσε συστηματικά να χτυπήσει τον αντίπαλό του. Φανιόταν επίσης πως ούτε καν το έδαζε στο νύχι του πως μπορούσε ο νέος να τον χτυπήσει. Έπί τέλους, όταν εφάνηκε ότι θαρρέθηκε, με μόνον επιδέξια κίνησι, ακούμπησε το σπαθί του ελαφρά στο χέρι του Ρενέ.

Το αίμα κυλούσε γοργό. Ο διατητής επένεθε και διέκοιαν τη μονομαχία.

Σταματήστε, τους είπε ο διατητής.

Δεν έχω αντίρρηση, είπε ο Παρτέν. Για ένα χαστούκι φθάνει αυτή η γρατσουλιά.

Φαντάζομαι και έσείς να είσθε σύμφωνος, είπε ο διατητής στον Ρενέ.

Όχι, αποκρίθηκε ο νέος. Έκτος αν ο κύριος Παρτέν βελίση να μου δώσει εξήγησεις. Τι εννοούσε ότι ο πατέρας μου είναι ο πιο ήλιθιος απατημένος αγγέλος.

Ω, νεαρέ μου, νεαρέ μου, εφώνησε ο Κάρολος Παρτέν. Μη μου θέσετε αυτόν τον όρο για να σταματήσωμε τη μονομαχία. Δυστυχώς, ποτέ δεν θα μπορού να σας εξηγήσω αυτό που μου ζητάτε. Ποτέ!

Και γιατί...

Κύριε ντε Σαντέρ. Υπάρχουν πράγματα που καλύτερα να μη τα σκαλίζει κανείς. Δεν θέλω να

σας προσέλω. Δικαιώματά μου ήταν να μιλάω όπως θέλω με τους φίλους μου. Αν ήξερα ότι θρισκόσατε και πεις κοντά, θέαμα δεν θάναυκα τέτοια κουδέντα. Έπί τέλους, ακούσατε όσα δεν έπρεπε ν' ακούσατε. Εδείξατε ότι είσαυτε γενναίος γιατί, με το Θεό, άντιμετωπίσατε με απόλυτη ψυχραιμία το σπαθί μου. Τώρα, μη με άναγκάσετε να χύσω και άλλο το αίμα σας. Ειλικρινώς, δεν θέλω να σας κάμω κακό.

Θέλω να μου πείτε τι ξέρετε για τους γονείς μου.

Αυτό ποτέ. Προτιμώτερο από μα για σας είναι να σας χτυπήσω με το σπαθί μου στο στήθος, παρά να σας πω τι ξέρω για τους γονείς σας.

Ο Ρενέ ένοιωσε στο αίμα να σταματήσει στην καρδιά του. Το ύψος του αντίπαλός του ήταν τόσο θετικό, που απέκλειε τη σκέψη πως μπορεί νακανε λάθος.

Κάτι του έλεγε μέσα του ότι δεν ήταν λόγια στον αέρα. Αυτά που τούλεγε ο κοντόχονδρος αυτός άνθρωπος. Ίσως να είχε δίκιο, πως χειρότερη πληγή θα ήταν η αποκάλυψις για την οικογένειά του παρά καμμία πληγή με το σπαθί στο στήθος. Θάδινε πολλά για ν' αναγκάσει τον Κάρολο Παρτέν να μιλήσει. Άρου όμως αυτό ήταν αδύνατον. Αποφάσισε να υπερασπισθή ως το τέλος την τιμή του. Εσφίξε τα δόντια του και έφωναξε:

Άφου είναι έτσι, εμπρός ες εξακολούθησώ, όωπου να πέση ένας από τους δύο μας.

Κρίμα, αποκρίθηκε ο Παρτέν. Και η μονομαχία εξακολούθησε.

Τώρα οι αντίπαλοι χτυπούσαν με πιο πολύ πείσμα. Ορμητικός ο Ρενέ, ένοιωθε πως μόνι τον έλπιζε επιτυχίας ήταν το θάρρος και η γρηγοράδα. Ήταν υπερβολικά γλωμός και τα γαλανά του, θέρεια όλες οι μάνες νωϊώνων σπαργαμό όταν ποδούνται πως θα τα χάσουν. Της Νόρας ντε Σαντέρ όμως το κλάμα ήταν κάτι παραπάνω, κάτι που θα μπορούσε να ραγίσει και πέτρες.

Επέρασαν τρεις ημέρες σ' αυτή την αγωνία. Η κατάρτιση του άρρώστου δεν έλεγε να καλύτερουσ. Ο Ρενέ δεν είχε ξεναπορή τις αισθήσεις του. Η μητέρα του, όταν άκουσε τους λόγους της μονομαχίας, άρχισε να καταριέται την Κλάρα. Χαλές να της πη κανείς ότι είχε παλίες αυτή κανεναν ρόλο στην υπόθεσι, με την φυσική ήλεια της μητέρας αισθανθήκε δαλ της τη λύπη να γίνεται μίσος για την άρραβωνιαστική του γιουού της.

Η δυστυχία η Κλάρα, δυο μέρες κόντευε να τρελλάσθ από ανησυχία. Είχε ετοιμάσει όλα τα υφικά και είχε χωρίσει μ' όλη την τρυφερότητα από τον Ρενέ την τελευταία φορά. Της είχε πη ότι θα έρχόταν την επομένη. Και δυο μέρες να μην της δόση σημαία ζωής! Την τρίτη μέρα όμως, ταχιά, εμαδε όλη την αλήθεια. Ότι δηλαδή ο Ρενέ έμονομάχησε, έμονομά

σάν άστραπή. Ο Ρενέ κλονίσθη. Με ένα βρογγίτιο σωριάσθηκε κάτω, στο γρασίδι.

Το αίμα κυλούσε γοργό από το στήθος του. Άκουσε σάν σε δίνει ρο τη φωνή του αντίπαλός του.

Το ήθελες, νεαρέ μου, δεν φταίω εγώ.

Όλοι έσκυφον γύρω του. Εύθυγος στην συντροφία ύπληχε και γιατρός και τούδεσαν πρόχειρα το τραύμα του. Άκουσε όμως ο Ρενέ τη φωνή του γιατρού, θλιμμένη:

Τραύμα θανάσιμο σχεδόν. Και να μην άκρυψε αυτή τη φωνή, ένοιωθε πως ήταν πολύ άσχημα. Με κόπο αφάνταστο κατώρθηκε να μιλήσει.

Σας παρακαλώ. Νά είδο ποιήσατε το σπίτι μου. Άλλά, ορκισθήτε μου να μην πείτε το λόγο για τον οποίον μονομαχήσαμε.

Ένοιωσα σας, είπε ο Παρτέν. Θα βρώ κάποιον άλλον λόγο πια νοφανί. Ένοιωσα σας. Έχω μόνο μαχηθεί για τόσες αιτίες, που θα βρώ μία από αυτές κατάλληλη και για τη δική μας την περίπτωση.

Ευχαριστώ, ψιθύρισε ο Ρενέ. Θέλησε να πη ακόμα κάτι, να στείλ η δυο λόγια στοργικά στην άσπλημένη του, αλλά οι δυνάμεις του τον έγκατέλειπαν. Έκλεισε τα μάτια του και έγειρε το κεφάλι του κεφάλι θαραία. Γύρω, οι πεταλούδες και οι μέλισσες φτερούγιζαν στους ανθούς, και σε κάποιο γελαστό χωριό η Κλάρα τον έπαιρνε με γεμάτη αγάπη.

ΑΓΩΝΙΑ

Ο Μωρίς ντε Σαντέρ και η Νόρα, πήγαν να τρελλάσθ όταν τους ειδοποίησαν ότι ο γιουός τους νοσηλεύεται θαραία πληγώμενος σ' ένα νοσοκομείο. Η Νόρα έτρεξε σάν τρελλή κοντά στον άρρωστο, ενώ ο Μωρίς άκουγε τη διήγησι της μονομαχίας από κάποιο φίλο του Καρόλου Παρτέν:

Ήμωστε στο θαοράκι και ο γιουός σας θέλω να παίξει με κάποιον καπέλα. Για κακή τύχη αυτή η καπέλα ενδιέφερε και τον φίλο μου κύριο Παρτέν. Τον γνωρίζατε θεία σ' εφήμες. Προειδοποίησαμε τον κύριο Ρενέ ντε Σαντέρ. Δεν έλασε ύπ' όμνη την προειδοποίησή μας. Και αναγκάστηκε ο κύριος Παρτέν να ζητήση ικανοποίησι με τα όπλα.

Όταν πήγε και ο Μωρίς ντε Σαντέρ στο νοσοκομείο, βρήκε τον γιουό του σχεδόν σε άγνια. Οι γιατροί κουνούσαν το κεφάλι και η Νόρα, γογγυσιμένη στα πόδια του κρεβάτιού έκλαιγε με πνιγμένα αναρριλλήματα.

Παιδί μου, ψιθύριζε. Μόνι μου χαρά... μόνι μου άγνοια αληθινή... Αν σε χάσω, θα σκοτωθώ... Όχι. Θεέ μου, μη με τιμωρήσεις στον γιουό μου. Τιμωρήσε με έμένα, τιμωρήσε με φριχτά, για ό,τι άρραβωνία, λυπησού ο μωρ το παιδί μου.

Το παχούλι της κορμί τρανάζόταν από το κλάμα και ο άνδρας της έμενε σάν απολιθωμένος. Για τι ποτέ δεν την είχε ιδί να κλαίη έτσι, ποτέ δεν φανταζόταν πως ήταν δυνατόν να πονέση τόσο αυτή η γυναίκα με τον παράδεισο χαρακτήρα. Βέβαια, όλες οι μητέρες πονούν για τα παιδιά τους, θέρεια όλες οι μάνες νωϊώνων σπαργαμό όταν ποδούνται πως θα τα χάσουν. Της Νόρας ντε Σαντέρ όμως το κλάμα ήταν κάτι παραπάνω, κάτι που θα μπορούσε να ραγίσει και πέτρες.

Επέρασαν τρεις ημέρες σ' αυτή την αγωνία. Η κατάρτιση του άρρώστου δεν έλεγε να καλύτερουσ. Ο Ρενέ δεν είχε ξεναπορή τις αισθήσεις του. Η μητέρα του, όταν άκουσε τους λόγους της μονομαχίας, άρχισε να καταριέται την Κλάρα. Χαλές να της πη κανείς ότι είχε παλίες αυτή κανεναν ρόλο στην υπόθεσι, με την φυσική ήλεια της μητέρας αισθανθήκε δαλ της τη λύπη να γίνεται μίσος για την άρραβωνιαστική του γιουού της.

Η δυστυχία η Κλάρα, δυο μέρες κόντευε να τρελλάσθ από ανησυχία. Είχε ετοιμάσει όλα τα υφικά και είχε χωρίσει μ' όλη την τρυφερότητα από τον Ρενέ την τελευταία φορά. Της είχε πη ότι θα έρχόταν την επομένη. Και δυο μέρες να μην της δόση σημαία ζωής! Την τρίτη μέρα όμως, ταχιά, εμαδε όλη την αλήθεια. Ότι δηλαδή ο Ρενέ έμονομάχησε, έμονομά

σάν άστραπή. Ο Ρενέ κλονίσθη. Με ένα βρογγίτιο σωριάσθηκε κάτω, στο γρασίδι.

Το αίμα κυλούσε γοργό από το στήθος του. Άκουσε σάν σε δίνει ρο τη φωνή του αντίπαλός του.

Το ήθελες, νεαρέ μου, δεν φταίω εγώ.

Όλοι έσκυφον γύρω του. Εύθυγος στην συντροφία ύπληχε και γιατρός και τούδεσαν πρόχειρα το τραύμα του. Άκουσε όμως ο Ρενέ τη φωνή του γιατρού, θλιμμένη:

Τραύμα θανάσιμο σχεδόν. Και να μην άκρυψε αυτή τη φωνή, ένοιωθε πως ήταν πολύ άσχημα. Με κόπο αφάνταστο κατώρθηκε να μιλήσει.

Σας παρακαλώ. Νά είδο ποιήσατε το σπίτι μου. Άλλά, ορκισθήτε μου να μην πείτε το λόγο για τον οποίον μονομαχήσαμε.

Ένοιωσα σας, είπε ο Παρτέν. Θα βρώ κάποιον άλλον λόγο πια νοφανί. Ένοιωσα σας. Έχω μόνο μαχηθεί για τόσες αιτίες, που θα βρώ μία από αυτές κατάλληλη και για τη δική μας την περίπτωση.

Ευχαριστώ, ψιθύρισε ο Ρενέ. Θέλησε να πη ακόμα κάτι, να στείλ η δυο λόγια στοργικά στην άσπλημένη του, αλλά οι δυνάμεις του τον έγκατέλειπαν. Έκλεισε τα μάτια του και έγειρε το κεφάλι του κεφάλι θαραία. Γύρω, οι πεταλούδες και οι μέλισσες φτερούγιζαν στους ανθούς, και σε κάποιο γελαστό χωριό η Κλάρα τον έπαιρνε με γεμάτη αγάπη.

Η δυστυχία η Κλάρα, δυο μέρες κόντευε να τρελλάσθ από ανησυχία. Είχε ετοιμάσει όλα τα υφικά και είχε χωρίσει μ' όλη την τρυφερότητα από τον Ρενέ την τελευταία φορά. Της είχε πη ότι θα έρχόταν την επομένη. Και δυο μέρες να μην της δόση σημαία ζωής! Την τρίτη μέρα όμως, ταχιά, εμαδε όλη την αλήθεια. Ότι δηλαδή ο Ρενέ έμονομάχησε, έμονομά

σάν άστραπή. Ο Ρενέ κλονίσθη. Με ένα βρογγίτιο σωριάσθηκε κάτω, στο γρασίδι.

Το αίμα κυλούσε γοργό από το στήθος του. Άκουσε σάν σε δίνει ρο τη φωνή του αντίπαλός του.

Το ήθελες, νεαρέ μου, δεν φταίω εγώ.

Όλοι έσκυφον γύρω του. Εύθυγος στην συντροφία ύπληχε και γιατρός και τούδεσαν πρόχειρα το τραύμα του. Άκουσε όμως ο Ρενέ τη φωνή του γιατρού, θλιμμένη:

Τραύμα θανάσιμο σχεδόν. Και να μην άκρυψε αυτή τη φωνή, ένοιωθε πως ήταν πολύ άσχημα. Με κόπο αφάνταστο κατώρθηκε να μιλήσει.

Σας παρακαλώ. Νά είδο ποιήσατε το σπίτι μου. Άλλά, ορκισθήτε μου να μην πείτε το λόγο για τον οποίον μονομαχήσαμε.

Ένοιωσα σας, είπε ο Παρτέν. Θα βρώ κάποιον άλλον λόγο πια νοφανί. Ένοιωσα σας. Έχω μόνο μαχηθεί για τόσες αιτίες, που θα βρώ μία από αυτές κατάλληλη και για τη δική μας την περίπτωση.

Ευχαριστώ, ψιθύρισε ο Ρενέ. Θέλησε να πη ακόμα κάτι, να στείλ η δυο λόγια στοργικά στην άσπλημένη του, αλλά οι δυνάμεις του τον έγκατέλειπαν. Έκλεισε τα μάτια του και έγειρε το κεφάλι του κεφάλι θαραία. Γύρω, οι πεταλούδες και οι μέλισσες φτερούγιζαν στους ανθούς, και σε κάποιο γελαστό χωριό η Κλάρα τον έπαιρνε με γεμάτη αγάπη.

Η δυστυχία η Κλάρα, δυο μέρες κόντευε να τρελλάσθ από ανησυχία. Είχε ετοιμάσει όλα τα υφικά και είχε χωρίσει μ' όλη την τρυφερότητα από τον Ρενέ την τελευταία φορά. Της είχε πη ότι θα έρχόταν την επομένη. Και δυο μέρες να μην της δόση σημαία ζωής! Την τρίτη μέρα όμως, ταχιά, εμαδε όλη την αλήθεια. Ότι δηλαδή ο Ρενέ έμονομάχησε, έμονομά

σάν άστραπή. Ο Ρενέ κλονίσθη. Με ένα βρογγίτιο σωριάσθηκε κάτω, στο γρασίδι.

Το αίμα κυλούσε γοργό από το στήθος του. Άκουσε σάν σε δίνει ρο τη φωνή του αντίπαλός του.

Το ήθελες, νεαρέ μου, δεν φταίω εγώ.

Όλοι έσκυφον γύρω του. Εύθυγος στην συντροφία ύπληχε και γιατρός και τούδεσαν πρόχειρα το τραύμα του. Άκουσε όμως ο Ρενέ τη φωνή του γιατρού, θλιμμένη:

Τραύμα θανάσιμο σχεδόν. Και να μην άκρυψε αυτή τη φωνή, ένοιωθε πως ήταν πολύ άσχημα. Με κόπο αφάνταστο κατώρθηκε να μιλήσει.

Σας παρακαλώ. Νά είδο ποιήσατε το σπίτι μου. Άλλά, ορκισθήτε μου να μην πείτε το λόγο για τον οποίον μονομαχήσαμε.

Ένοιωσα σας, είπε ο Παρτέν. Θα βρώ κάποιον άλλον λόγο πια νοφανί. Ένοιωσα σας. Έχω μόνο μαχηθεί για τόσες αιτίες, που θα βρώ μία από αυτές κατάλληλη και για τη δική μας την περίπτωση.

Ευχαριστώ, ψιθύρισε ο Ρενέ. Θέλησε να πη ακόμα κάτι, να στείλ η δυο λόγια στοργικά στην άσπλημένη του, αλλά οι δυνάμεις του τον έγκατέλειπαν. Έκλεισε τα μάτια του και έγειρε το κεφάλι του κεφάλι θαραία. Γύρω, οι πεταλούδες και οι μέλισσες φτερούγιζαν στους ανθούς, και σε κάποιο γελαστό χωριό η Κλάρα τον έπαιρνε με γεμάτη αγάπη.

Η δυστυχία η Κλάρα, δυο μέρες κόντευε να τρελλάσθ από ανησυχία. Είχε ετοιμάσει όλα τα υφικά και είχε χωρίσει μ' όλη την τρυφερότητα από τον Ρενέ την τελευταία φορά. Της είχε πη ότι θα έρχόταν την επομένη. Και δυο μέρες να μην της δόση σημαία ζωής! Την τρίτη μέρα όμως, ταχιά, εμαδε όλη την αλήθεια. Ότι δηλαδή ο Ρενέ έμονομάχησε, έμονομά

σάν άστραπή. Ο Ρενέ κλονίσθη. Με ένα βρογγίτιο σωριάσθηκε κάτω, στο γρασίδι.

Το αίμα κυλούσε γοργό από το στήθος του. Άκουσε σάν σε δίνει ρο τη φωνή του αντίπαλός του.

Το ήθελες, νεαρέ μου, δεν φταίω εγώ.

Όλοι έσκυφον γύρω του. Εύθυγος στην συντροφία ύπληχε και γιατρός και τούδεσαν πρόχειρα το τραύμα του. Άκουσε όμως ο Ρενέ τη φωνή του γιατρού, θλιμμένη:

Τραύμα θανάσιμο σχεδόν. Και να μην άκρυψε αυτή τη φωνή, ένοιωθε πως ήταν πολύ άσχημα. Με κόπο αφάνταστο κατώρθηκε να μιλήσει.

Σας παρακαλώ. Νά είδο ποιήσατε το σπίτι μου. Άλλά, ορκισθήτε μου να μην πείτε το λόγο για τον οποίον μονομαχήσαμε.

Ένοιωσα σας, είπε ο Παρτέν. Θα βρώ κάποιον άλλον λόγο πια νοφανί. Ένοιωσα σας. Έχω μόνο μαχηθεί για τόσες αιτίες, που θα βρώ μία από αυτές κατάλληλη και για τη δική μας την περίπτωση.

Ευχαριστώ, ψιθύρισε ο Ρενέ. Θέλησε να πη ακόμα κάτι, να στείλ η δυο λόγια στοργικά στην άσπλημένη του, αλλά οι δυνάμεις του τον έγκατέλειπαν. Έκλεισε τα μάτια του και έγειρε το κεφάλι του κεφάλι θαραία. Γύρω, οι πεταλούδες και οι μέλισσες φτερούγιζαν στους ανθούς, και σε κάποιο γελαστό χωριό η Κλάρα τον έπαιρνε με γεμάτη αγάπη.

Η δυστυχία η Κλάρα, δυο μέρες κόντευε να τρελλάσθ από ανησυχία. Είχε ετοιμάσει όλα τα υφικά και είχε χωρίσει μ' όλη την τρυφερότητα από τον Ρενέ την τελευταία φορά. Της είχε πη ότι θα έρχόταν την επομένη. Και δυο μέρες να μην της δόση σημαία ζωής! Την τρίτη μέρα όμως, ταχιά, εμαδε όλη την αλήθεια. Ότι δηλαδή ο Ρενέ έμονομάχησε, έμονομά

σάν άστραπή. Ο Ρενέ κλονίσθη. Με ένα βρογγίτιο σωριάσθηκε κάτω, στο γρασίδι.

Το αίμα κυλούσε γοργό από το στήθος του. Άκουσε σάν σε δίνει ρο τη φωνή του αντίπαλός του.

Το ήθελες, νεαρέ μου, δεν φταίω εγώ.

Όλοι έσκυφον γύρω του. Εύθυγος στην συντροφία ύπληχε και γιατρός και τούδεσαν πρόχειρα το τραύμα του. Άκουσε όμως ο Ρενέ τη φωνή του γιατρού, θλιμμένη:

Τραύμα θανάσιμο σχεδόν. Και να μην άκρυψε αυτή τη φωνή, ένοιωθε πως ήταν πολύ άσχημα. Με κόπο αφάνταστο κατώρθηκε να μιλήσει.

Σας παρακαλώ. Νά είδο ποιήσατε το σπίτι μου. Άλλά, ορκισθήτε μου να μην πείτε το λόγο για τον οποίον μονομαχήσαμε.

Ένοιωσα σας, είπε ο Παρτέν. Θα βρώ κάποιον άλλον λόγο πια νοφανί. Ένοιωσα σας. Έχω μόνο μαχηθεί για τόσες αιτίες, που θα βρώ μία από αυτές κατάλληλη και για τη δική μας την περίπτωση.

Ευχαριστώ, ψιθύρισε ο Ρενέ. Θέλησε να πη ακόμα κάτι, να στείλ η δυο λόγια στοργικά στην άσπλημένη του, αλλά οι δυνάμεις του τον έγκατέλειπαν. Έκλεισε τα μάτια του και έγειρε το κεφάλι του κεφάλι θαραία. Γύρω, οι πεταλούδες και οι μέλισσες φτερούγιζαν στους ανθούς, και σε κάποιο γελαστό χωριό η Κλάρα τον έπαιρνε με γεμάτη αγάπη.

Η δυστυχία η Κλάρα, δυο μέρες κόντευε να τρελλάσθ από ανησυχία. Είχε ετοιμάσει όλα τα υφικά και είχε χωρίσει μ' όλη την τρυφερότητα από τον Ρενέ την τελευταία φορά. Της είχε πη ότι θα έρχόταν την επομένη. Και δυο μέρες να μην της δόση σημαία ζωής! Την τρίτη μέρα όμως, ταχιά, εμαδε όλη την αλήθεια. Ότι δηλαδή ο Ρενέ έμονομάχησε, έμονομά

σάν άστραπή. Ο Ρενέ κλονίσθη. Με ένα βρογγίτιο σωριάσθηκε κάτω, στο γρασίδι.

Το αίμα κυλούσε γοργό από το στήθος του. Άκουσε σάν σε δίνει ρο τη φωνή του αντίπαλός του.

Το ήθελες, νεαρέ μου, δεν φταίω εγώ.

Όλοι έσκυφον γύρω του. Εύθυγος στην συντροφία ύπληχε και γιατρός και τούδεσαν πρόχειρα το τραύμα του. Άκουσε όμως ο Ρενέ τη φωνή του γιατρού, θλιμμένη:

Τραύμα θανάσιμο σχεδόν. Και να μην άκρυψε αυτή τη φωνή, ένοιωθε πως ήταν πολύ άσχημα. Με κόπο αφάνταστο κατώρθηκε να μιλήσει.

Σας παρακαλώ. Νά είδο ποιήσατε το σπίτι μου. Άλλά, ορκισθήτε μου να μην πείτε το λόγο για τον οποίον μονομαχήσαμε.

Ένοιωσα σας, είπε ο Παρτέν. Θα βρώ κάποιον άλλον λόγο πια νοφανί. Ένοιωσα σας. Έχω μόνο μαχηθεί για τόσες αιτίες, που θα βρώ μία από αυτές κατάλληλη και για τη δική μας την περίπτωση.

σάν άστραπή. Ο Ρενέ κλονίσθη. Με ένα βρογγίτιο σωριάσθηκε κάτω, στο γρασίδι.

Βρήκαν ό,τι τούς έλειπε

Η Έλντα ήταν ακόμη πλαγιασμένη, όταν ο Έρβιν άνοιξε την πόρτα της καμπίνας. Είχε τα μάτια της μουσκεμένα και κρατούσε ακόμη ένα διέλιό στα χέρια της.

— Έλντα, δεν έρχεσαι επάνω στη γέφυρα; Η θάλασσα είναι σαν λάδι σήμερα.

— Α, ναι, ευχαριστώ, είπε εκείνη ανυψώντας τα μάτια της και χαμογελώντας ευγενικά. Θα έτοιμασθώ και θ' ανέβω.

— Σε περιμένω στην επάνω γέφυρα.

Ο Έρβιν χαμογέλασε και αυτός ευγενικά και ξανάκλεισε την πόρτα της καμπίνας.

Στη γέφυρα, άκουμπησε στην κουρσική και άφησε το βλέμμα του να περιπλανηθεί στο πέλαγος.

Θα ήταν καλύτερα να είχε παρατηρήσει από την άσπεκτωμένη απόπειρα αυτό το κοινό ταξίδι, σκεφτόταν.

Ο Έρβιν και η Έλντα, ενώ εξακολουθούσαν να ζουν μαζί, είχαν χάσει την πραγματική επαφή. Η Έλντα απηχοχλημένη στον εκδοτικό όλο όπου εργαζόταν, εγγύριζε το δράδυ στο σπίτι κουρασμένη και άπεφ. Δεν έδωσαν πια έξω μαζί και έξ αίτιας της είχαν τελειώσει οι άμορφες εκείνες θραύσεις της μουσικής και του διαβάσματος που άρεσαν τόσο στον Έρβιν.

Ο Έρβιν έπρότεινε να κάνουν αυτό το ταξίδι στη Νοβηγία: να αφήσουν για λίγον καιρό το Βερολίνο και το θορύβό του με την έλπιδα να ξαναβρούν την παλιά τους γαλήνη και συνεννόηση, και ακόμη με την έλπιδα να πείσει την γυναίκα του να εγκαταλείψει τη δουλειά της και να ξαναγυρίσει στο σπίτι της.

— Είπε το τελευταίο πράγμα που σου ζητώ, της είχε πει ο Έρβιν. Άν άποτύχωμε, θα χωριώμε...

Ο Έρβιν, ωστόσο, έβλεπε τώρα ότι μάταια είχε έλλψει: η Έλντα ήταν το ίδιο άφηρημένη, άκερη, και περνούσε τις ώρες της στην καμπίνα της.

Με μία νευρική κίνηση, προσπάθησε να διώξει τις θλιβερές αυτές σκέψεις και άρχισε να κάνει βόλτες στη γέφυρα.

Σε κάποια στιγμή, είδε να τον πλησιάζει η κ. Λαρσέ, μία μεσοκόμη Γαλλίς, η όποια άργάνωνε τις διάφορες διασκεδάσεις του ταξιδιού. Θέλησε να την άποφύγη, μα εκείνη τον έσταμάτησε. Και στο τέλος του άπέσπασε την ύπόσχεση ότι θα παρευρισκόταν το ίδιο δράδυ μαζί με την γυναίκα του σε μία μικρή φιλική συγκέντρωση πολύ συμπαιθητική.

Στις ένενάα το δράδυ, ο Έρβιν και η Έλντα μπήκαν στο μεγάλο σαλόνι που είχε άρχεις να γεμίσει. Ο Έρβιν έπρόσεξε ότι η Έλντα είχε πάρει μαζί της κάποιο διέλιό.

Ο Έρβιν μετάνιωσε σε λίγο, γιατί δεν είχε φέρει και αυτός ένα διέλιό. Το σασόφωνό και τα άλλα όργανα της όρχήστρας του έδιναν στα νεύρα.

Ξαφνικά, τα όργανα εσώπασαν. Οι χορευτά έμειναν καρφωμένοι στη θέσι τους και άλοκληρο το πλοίο έτριξε δυνατά.

Οι έπιβάτες πετάχθηκαν επάνω τρομαγμένοι, έτοιμοι να τρέξουν προς τις εξόδους. Μα την ίδια στιγμή, παρουσιάσθηκε στην πόρτα ο άποπλοιαρχός, άρκετά χλωμός. Με φωνή που προσπαθούσε να την κάνει σταθερή, έλεγε:

— Κυρίες και κύριοι, ένα άτύχημα μας συνέβη. Η διήλχη έγινε αίτια να συγκρουσθώμε με ένα φορτηγό. Για λόγους προνοίας, σας παρακαλώ να πάτε στις θάκες της σπητριάς... Προηγούμενος όμως προφάνετε να περάσετε από τις καμπίνες σας και να πάρετε ό,τι πολύτιμο έχετε.

Σε λίγο η Έλντα και ο Έρβιν έσυνωστίζονταν μαζί με τους άλλους έπιβάτες στη γέφυρα. Ένα κοριτσάκι έπέρασε κάποια στιγμή από μπροστά τους κρατώντας στην άγκυλιά του ένα μαρό.

— Έλντα, κύτταξε, είπε ο Έρβιν. Έκείνη έτρεξε στο κοριτσάκι και το ρώτησε:

— Ποι πάς, μικρούλα μου;

— Ψάχνω να βρω τη μαμά! άπήτησε το κοριτσάκι που δεν ήταν παραπάνω από ένενάα χρόνων.

— Σε άφησε;

— Όχι ή μαμά... Μ' άφησε η γκουβερνάντα μου. Μου έλεπε να περμιένω να πάω να φέρω τον μπαμπά και τη μαμά και κανείς δεν έφάνηκε άκόμη.

— Έλα, μικρούλα μου, έλα μαζί μας. Δώσε μου το μαρό.

Έπηρε το κομμένο όρέφος από την άγκυλιά της μικρούλας, η όποια έκλαιγε σπαρτακτικά και άνέβηκε στη θάκα που ήταν έτοιμη.

Οι θάκες άπομακρύνθηκαν μέσα στο άπειλητικό σκοτάδι. Σε λίγο η μικρούλα άποκοιμήθηκε άναμέσά τους.

— Είπε τα παιδιά σας; έρώτησε ο άξιωματικός της ύπηρεσίας του λιμανιού, όπου άποβήσθηκαν οι ναυαγοί...

— Όχι, τα έπηρε μαζί μας...

— Οι γονείς τους έχάθηκαν;

— Δεν έξομε.

— Τότε θα τα έμπευθεσθώμε στο όρφανοτροφείο...

— Ω, όχι διαμαρτυρήθηκε η Έλντα, σφίγγοντας το χέρι του άνδρός της. Θα φροντίσωμε έμεις γι' αυτά. Θα μείνουν μαζί μας, ώπου να μας τα ζητήσουν.

Και κυρίζοντας προς τον Έρβιν, του έλεπε:

— Τώρα είμαστε ευτυχισμένοι... Από την εύτυχία μας δεν έλειπαν παρ' όνόν τα παιδιά... Μα τα έχομε και αυτά... Είσαι σύμφωνος;

— Ναι, άγάπη μου, άπήτησε εκείνος φιλόνας την.

ΚΛΑΡΑ ΝΕΜΕΡΙΓΚ

ΤΙ ΣΗΜΑΙΝΕΙ ΑΥΤΟ;

— Γιατί είσαι έτσι παραγμένος, φίλε μου;

— Σήμερα το πρωί έπήγα με την άρραβωνιαστική μου σε μία καφετζί, που έπροφίτευσέ σ' εκείνη ότι θα κάνει πέντε παιδιά και σ' έμένα δύο μόνι!

ΤΟ ΔΥΣΤΥΧΗΜΑ

Ο ζωγράφος προς την αύεγγά του:

— Α, δεν πιστεύεις στην άξία μου, έπειδή κερδίζω λίγα; Όταν πεθάνω, τα έργα μου θα άποκτήσουν κολοσσιαία άξία!

— Δεν λέω όχι. Δυστυχώς όμως έχεις ύγεια σιδερένια!

Η ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ ΤΟΥ «ΘΗΣΑΥΡΟΥ»

ΚΟΣΜΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ

ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΑΣ

Στην κοσμική την κίνησι, ρε κόσμε ξεχαρβάλωτε

δεν βλέπεις όπως άλλοτε

άριστοκράτες γνήσιους και κοσμικές κυρίες,

έφοπλιστές και τοκιστάς, τούτέστιν καρχαρίες,

αλλά πολλούς νεόπλουτους της μαύρης άγοράς

καθώς και της ούρας!

Για κόμητες ποζάρουνε, έτούτη τη φορά

και στα σαλόνια τους κρατούν οι πάντες την... ούρά!

ΣΟΥΣΟΥ

Γι' άριστοκράτισσες, μόν Ντιέ! ποζάρουν τσοκαρίες

του Μπύθουλα κυρίες

και κάτι άνθρωπάκοι

σαν τον Πανσιγιωτάκη.

Σε τέτοια πάρτυ κοσμικά πηγαίνει κι' ο Μηνάς

ο γέρο - ταρνανάς.

Τη μηχανή του τη γνωστή, εκεί την έχει στήσει

και με μία κόρη φούρναρη γυρεύει να τ'... ψήσει!

ΖΑΜΦΩ

Σ' ένα σαλόνι τάρριξαν του Φώτη του ψαρά,

δύο - τρία πλουσιοκόριτσα και μι' άρχοντοκυρά.

Μεθοκοπύν για δαύτονε και κάνουνε ξενύχτια,

κι' έτσι ο ψαράς τις έμπλεξε σ'ι τέσσερις σ'α... δίχτυα!

ΚΑΡΑΜΠΕΤ

Άριστοκράτες πλούσιους μην κάνετε βρισμένους,

γιατί μαζί σας σήμερα τ'ά ίνω τσακωμένους.

Άριστοκράτες ένομοι από τα γεννητορία

κι' ίστέ καυγά τ'ά κάνουμε, άμχ και νταβαντούρια

Θα σάα ξύ, ο μπόλικο, αυτό δεν είναι ψέμα.

Άτσιγαρία

Έάν, Μανιώ μου, μ' αγαπάς

και δεν σου φαίνομαι λαπάς,

κανόνισέ τα που θα πάς

και θρές μου ένα τσιγάρο

προτού χαστούκι σου άστρά—

θρές μου «Ματσάγκου» ή «Μυστρά»

ή έναν «άσσο» Παπαστρά—

λιγάκι να φουμάρω!...

Να ξέρης, σπλάχνο μου καλό

και μη μιλάς περικαλώ,

ότι στο λίγο μου μυαλό

ή τρέλλα υποφώσκει...

γιατί, στο λέω σοβαρά,

ότι αλήθεια με πειρά—

όρθος να είμαι στην ούρα

τρείς ώρες σ' ένα κιόσκι!...

Λοιπόν, Μανιώ μου καφερή,

θρές μου κανένα «Μαργαρί...»

γιατί δεν πάει φiri - φiri

να γίνωμαι ρεζίλι...

Κι' ούτε πηγαίνει, μα το ναι,

να ψάχνω μέσ' στον καφερέ

μισό πακέτο ραφενέ

να βρώ, Καραβασίλη!...

Έσύ με νοιάθεις δηλαδή

Κι' αφού 'μαι άράθυμο παιδί

Βρές μου κανένα «Είκοσι - δύ—»

πριν μούρη βερμυρία...

Αυτά στα λέω με το καλό,

κανόνισ' τα περικαλώ

γιατί είν' το μάτι μου βολέ

απ' την άτσιγαρία!...

Ο ΒΑΓΓΟΣ

γιατί το ξύλο είναι για μένα ταχτικό.

άμα φοβάμαι πιο πολύ πως θα με τρέξη αίμα.

κι' είναι γιαβρούμ το αίμα μου... άριστοκρατικό!

ΓΕΡΟ — ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΣ

Είς μιάν τοιαύτην κοσμικήν της έποχής μας κίνησιν

έγνώρισον νεάνιδα κι' ήσθάνθη, γάρ, συγκίνησιν.

Με λίαν δέ γδουπειδές της καρδιάς μου κτύπον,

έξύμνησον τας χάριτας εύθους τας πολλαπλάς της

και τελικώς της είπον

δτι μωρόν μ' έποίησεν «μπαμπάς ζαχαροπλάστης».

Κι' εκείνη μ' άπνηντήσατο, φωνήν λαβούσα μπάσου:

— «Θά σ' έπαιρνα εάν ήτανε... χασάπης ο μπαμπάς σου!

ΧΟΝΤΡΗ

Σε κάποια σάλα κοσμική, απ' τις καλές τις σάλες

εύρέθηκα τις άλλες

και να χορέψω μ' έβαλαν μ' ένα κομψό παιδί,

των σαλονιών δανδή.

Ένα δαλσάκι χόρεψα κι' ένα ταγκό μαζί του

και ξαφνικά θυμήθηκα, ότι τον είχα δει

έκείνον τον δανδή,

δταν έψώνιζα συχνά από το μαγαζί του.

Με άλλα λόγια δηλαδή, θυμήθηκα μετά

ότι πρό δυό - τριών μηνών τον είχα... γαλατά!

ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΑΣ

Εκείνοι που μ' έφερναν στο σπίτι μας το γάλα

και δγάζανε το τάλλαρο μετά περιπετειάς,

άριστοκράτες έγιναν και πρόσωπα μεγάλα

τούτέστιν... ή άφρόκρεμα της άριστοκρατίας!

ΓΙΩΡΓΟΣ ΘΙΣΒΙΟΣ

Άδιαφορία

Και τί με νοιάζει δηλαδή

άν είν' άράθυμο παιδί

κι' έχει το μάτι σου να δή

μήνους έφτα τσιγάρο;

Έγώ με μία μου ματιά,

που είν' αλήθεια σαίτια

πάντοτε βρίσκω πακεττιά

έν τάξει και φουμάρω!...

Και άν απ' την άτσιγαρί—

μου άρχισες κι' άλλοιθωρί—

και θές καυγά φiri - φiri

κι' άρχίζεις να με βρίζης...

θα σου το πω και δεν βαστώ

έγώ, ποτέ δεν θα νοιαστώ...

βάλε το δάχτυλο στο στό—

να λες ότι καπνίζεις...

Βάγγο, αυτό σ' όμολογώ

όσο κι' άν κάνης τον λαγό

τσιγάρο δεν σου δίνω έγώ,

όπως σιγά μου τώπες...

ούτε μου καίγεται καρφι

κι' άν θές μι' συμβουλή σοφή,

έβγα στους δρό— με μι' καρφι—

και μάζευε τις γόπες!...

Άσε λοιπόν τις άπειλές

κι' όλα τα λόγια που μου λες

γιατί είσαι Βάγγο μου χαλές

και με διασκεδάζεις

κι' άν σκέπτεσαι σιγά - σιγά

πως θα μου στήσης κά καυγά

για να μου πάρης δυό τσιγά—

στο νου σου μην το βάξης!...

Η ΜΑΝΙΩ

ΔΗΜ. ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ

Φυσικός και ήθικός έρως

Ο φυσικός και ήθικός έρως είναι η μεγαλύτερη δύναμις, η μεγαλύτερη όγεια. Όποιος καταριέται τη ζωή, αφού άγάπησε, άμαρτανεί. Η τελευταία πνοή της ήδονής, που πεθαίνει, πρέπει να είναι μια εύλογιά στη ζωή.

Άλλοιμονο στη γυναίκα που σε μερικές περιστάσεις, δείχνει πως έέρει περισσότερο από τον άνδρα. Έκείνος θέλει να είναι ο δάσκαλος και όχι ο μαθητής της συντροφισσάς του.

Η άπιστία από έκδηκτη είναι πρόφασις για άμαρτία και συμείδασμός της συνειδήσεως. Είναι φυτό που μεγαλώνει στο χώμα όπου έχει πεθαίνει ο έρωτας.

Μελετάτε όσο θέλετε τα συστατικά του εδάφους, και τη γεωργική τέχνη. Πρέπει πριν άπ' όλα να σπείρετε. Όποιος σπέρνει πολύ σιγάδον πάντα πολύ μαζεύει. Όποιος σπέρνει καλά, μαζεύει καλά. Άν στον έρωτα όλα τα έρωτηματικά μεταβάλλονται σε θαυμαστικά, τότες εύτυχι σμένους θα είχαν ο κόσμος!

Ο ΠΛΑΤΩΝΙΚΟΣ ΕΡΩΣ

Ο πλατωνικός έρως είναι μέρος του έρωτος, η ήδονή επίσης είναι μέρος του έρωτος. Και τα δυό μαζί άποτελούν τον πραγματικό έρωτα.

Μπορεί ν' άναπα κανείς πλατωνικός σ' όλη του τη ζωή, όπως μπορεί ένας άλλος νανε μεγάλος άνθρωπος χωρίς να κερδίσει ποτέ του μία μάχη, ούτε να έπινοηση μι' ά μηχανή, ή να γράψη ένα διέλιό.

Άλλά σ' όλες αυτές τις περιπτώσεις η ανθρωπότητα έχει δικαίωμα να σάς έρωτησει. Τι έκαμες λοιπόν;

Να ξαναρχίσεις τον έρωτα, αφού ο έρωτας είναι νεκρός από έικοσι χρόνια. Είπε άμαρτηρία κατά της φύσεως, είναι ήδονή νεκροθάφτη, είναι ένα γόστο που μοιάζει πολύ μ' εκείνον που τρώει τη μεκατόσα, χαλασμένη, πράγμα έλαχιστά όγιεινό και πολύ άκάθαρτο.

Να θεραπεύεις τα δάκρυα της καρδιάς με το μέλι της ήδονής. Είναι από τις γλυκύτερες φροντίδες. Και είναι δύσκολο να πής πόσος είναι πλέον άξιοχρήματος ο γίατρος ή ο άρρωστος;

Να δάξης μπροστά στα πόδια μι' άσ φτωχής γυναίκας μι' μεγάλη περυσία, είναι από τις μεγαλύτερες δόξες του άνδρα. Να πουλάς τον έαυτό σου στα πλούτη είναι η μεγαλύτερη ντροπή.

Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΠΟΥ ΠΟΥΛΙΕΤΑΙ

Η γυναίκα που πουλιέται στον άνδρα είναι να την κλαίς. Ο άνδρας που πουλιέται στη γυναίκα είναι να τον λιώσης με τα πόδια.

Η άμορφη γυναίκα ζηλεύει συνήθως την έξυπνη. Ένώ οι διάσημες γυναίκες ζηλεύουν σιγάδον τις καμαριέρες τους.

Το πιο κτηνώδες, το πιο παράλογο, το πιο γελοίο και άνόητο άπ' τα ανθρώπινα πάθη είναι η ζήλεια.

Ο πιο εύτυχισμένος, ο πιο τίμιος και τελειότερος έραστής, είναι ο κείνος που στο τέλος της ζωής του μπορεί να πής: «Δεν έπροέβνησα λύπη σε γυναίκα. Έσπeira χίλιες χαρές και καμμι' άπ' αυτές δεν γέννησε λύπη».

Η κοινωνική ύπηρεσία έγραψε στους κώδικες της άτιμωτικής και σκληρής ποινής για την υπεράσπιση της ήθικης της γυναίκας και έσοιρε σ' όλους τους δρόμους της ζωής τέτοιες και τόσες έλευθερίες για να έπαρασπίση τα ελαττώματά της, ώστε να έπαιρής στον άνδρα κάθε άτιμία, άφαιρώντας όμως κάθε όπλο από τη γυναίκα.

Κάθε λευκή τρίχα στο κεφάλι του άνδρα είναι ένας πόθος που πεθαίνει. Στο κεφάλι της γυναίκας μι' λόγχη που παρουσιάζεται.

Να ύποστηρίξη κανείς πως γάμος από προξενιά γεννά τον έρωτα, είναι το ίδιο σαν σπέρνη κολοκύθα και να θέλη να έγούν πεπόνια.

Οι μεγάλοι έρωτες συχνά κουράζονται, αλλά στην κούρασί τους δεν ύπάρχει άνία.

Είναι και αυτό από τα πολλά θαύματα του έρωτος. Να έβλεπες από τη σπασμένη ήδονή να θυάνη ένας καινούργιος και πιο ζωηρός πόθος.

Ο έρως είναι δίω άφάραση, είναι ο άκενός που κανείς δεν έρει ν' άδαίση. Ένώ ο ήλιος, του παίρνει ένα κύμα έκατό ποτάμι το δί νουν χίλια. Οι γυναίκες γράφουν πολύ καλά τις έρωτικές τους έπιστολές, αλλά όλες μαζί δεν άξίζουν μι' τους ματιά, ένα τους χαμόγελο, ένα τους στεναγμό.

Άν έγραφαν λιγότερα γράμματα, πόσες σκέψεις λιγώτερες, πόσες άπάτες, αλλά και πόσες εύτυχίες παραπάνω!

Πιστεύω πως το μελάνι είναι από τα μεγαλύτερα δηλητήρια του έρωτος.

Η γυναίκα που κλαίει δίχως αίτια, είναι το έρωτικό πούλι που καλεί τον έρωτα τραγουδάντας.

Είναι δάκρυα που έχουν τη σημασία: Περιμένε. Είναι και άλλα που θέλουν να πούν: Θάνατε. Πρέπει να γωνιάρεις να διακρίνωμε.

ΣΤΑ ΕΙΚΟΣΙ ΚΑΙ ΣΤΑ ΣΑΡΑΝΤΑ

Στα είκοσι χρόνια, στον έρωτα, οι έρωτευμένοι περπατούν ένα μίλι στις έκατό μέρες. Στα σαράντα χρόνια κάνουν έκατό μίλια την ήμερα.

Στα δεκαέη και στα πενήντα χρόνια ζήτησαν τον έρωτα με τον ίδιο τρόπο, δηλαδή με έλεημοσύνη.

Να κάνης γελοίο έναν αντίπαλο είναι ο πιο εύπλαστικός και πιο άσφαλης τρόπος να τον σκοτώσης.

Να μη ζητάς τιποτα, τα πετυχαίνεις όλα. Αυτό είναι το πολυτιμότερο μυστικό του μεγάλου έρωτος.

Ν' άπογομώσης τον έρωτα από τα έκατό θερμικά και τις χίλιες άμ φιέσεις που το σκεπάζει η σύγχρονη κοινωνία, είναι μι' από τις πιο ύπεροχες άποστολές της ήθικης.

ΚΛΩΝΤ ΑΝΕ

<

Τορτσίζτα ΑΣΤΕΡΩΝ

ΑΛΜΠΕΡ ΠΡΕΖΑΝ

ζωή του με το γινώστο του εθύμου παριζιάνικο ύφος.

Η ΑΥΤΟΒΙΟΓΡΑΦΙΑ ΤΟΥ

Ο Άλμπερ Πρεζάν φέρει το πραγματικό του όνομα. Έγεννήθη, κατ' ελπίδα, το 1896 στο Παρίσι, αλλά άνε τράφη στο Κιλόγες, από την γιαγιά του κοντά στην οποία και έζησε τα πρώτα χρόνια της ζωής του. Εκεί, στην έξοχή, άγαπήσε δύο πράγματα: το φαρμακία το κούμπι, τα δύο δέ αυτά πράγματα τα τα άγαπήσθ και σήμερον περίπου τέρο από κάθε τι άλλο.

Σέ ηλικία δέκα ετών ένωωσε τον πρώτο περιορισμό όταν έμπηκε ως έσωτερικός μαθήτης στο κολ λέγιο του Νοζάν. Συνθησισμένος στην έλευθερία, το κούμπιό του φάνηκε πραγματική φυλακή. Μη μπορώντας όμως να κάνει διαφορά τικά, έμεινε εκεί χωρίς πάντως να σημειώνη καμμία πρόοδο στα μαθήματα. Όταν οι γονείς του άνητέληθησαν ότι δέν άγανούσε τα γράμματα, τον έπλησαν από το κολ λέγιο και τον έβαλαν σέ μιάν έμ παρική σχολή. Καί αύτω όμως ο Άλμπερ έξασκολούθησε να κοιμάται.

Τέλος, θρήνη το 1914, κλείων τα σχολεία και ο Άλμπερ έρρίσκει σπιτι του, χωρίς καμμίαν ελπίδα να έρθ έλευσία. Κατά τάς άρχάς του 1915 κατατάσσεται λοιπόν στον στρατό και την 10ην Ιανουαρίου του 1916 εινε, μετά το πρώτο του έσπιασμα, στο άερος, άεροπόρος του 73ου σμήνους. Μετά την άνασκωή, εινε πλέον 22 ετών, έχει τον πολεμικό σταυρό και εινε μέλος της Λεγεώνας της Τιμής. Τού εινε όμως άδύνατον να έρθ έργασία, γιατί δέν γνωρίζε κανε να έπαγγέλμα. Τι να κάνει; Άς άφήσωμε έμεις εδω τον ίδιο τον Πρεζάν να μός μιλήση για την

τατρήη έναν άσφορό σέ ζέν - πρεμιέ με πέντε μόνο μαθήματα. Έτρεξα άμέσως να έγγραφώ και άμολόγησ ότι ή καρδιά μου χτυπού σέ δυνατά. Δέν κατάρθισα όμως τίποτε αύτω. Τυχάιος μόνο μια μέρα, χωρίς να το περιμένο και χωρίς να το επιδιώξω πρσγματο ποιήθηκα το πρώτο μου κινημα τογραφικό άγκυράρισμα.

Όφελια να πώ ώστόσο ότι ο τίλος του «φιγκυράν» δέν με ένθου σίασε και ως έκ τούτου δέν ήμουν διατεθειμένος να συνεχίσω. Όλοι οι ταπεινοί συνάδελφοί μου γύρω ήσαν άνθρωποι της καριέρας, ο πως τους λένε, και ή άσπίς μου έπρόευνε κάποιαν αίσθησι. Ήσαν όλοι άνθρωποι χωρίς μεγάλες άνησεις, άκροάτες πεπεισμένοι, συνθησισμένοι σέ μιάν άνώμαλη και έξηνιαστική ζωή, πράγμα που έρισκόνταν σέ ριζική αντίθεσι με την δική μου φιλοδοξία. Εγώ ή μουν πολύ καλοισθημένος και άπο τέλους παραφάνισαν άνάμειά τους.

Άκαθώς ήξερα λίγη ξιφομαχία, θά έπαίζα τον ρόλο ενός άπο τους άσχεις αντίπαλους του ν'. Άρτα νιάς στο φίλμ «Τρεις Σωματοφύλα κες» του Ντιανίαν Μπερζέ. Ή μόνο μαχία μου διήρκεσε τρεις μέρες. Τρεις μέρες ξιφομαχούσα με τον Σιμόν Ζιράρ. Ήξερα θέβαια ότι στην προβολή ή σκηνη αύτη θά κρατούσε πολύ λίγο και όμως, ή πραγματικότη ήσαν χειρότερη άπο δέ τι φανταζόμουν.

Έίχα προσκαλέσει μερικούς φίλους μου στην πρεμιέρα, για να παρακολουθήσουν το ντεμπούτο μου στην όθνη. Καθισμένοι σέ μια γωνία της αίθουσής, περιμένα με άναγωνίας την στιγμή που θά έμφανιζόμουν. Έξάφια έφώνασε με το δάκτυλο τεντωμένο προς την όθνη:

— Ά, εκεί... εκεί!
— Πού εκεί; ρώτησαν οι φίλοι μου.

— Ός πού να άπατήσω, ή σκηνη είχε περάσει. Οι φίλοι μου έκατάλαβαν και δέν έπέμειναν. Έγώ

όμως ένωίωσα μεγάλη άπογοήτευσι. Τρεις μέρες άργότερα ήμουν πάλι χωρίς έλευσία. Έχοντας στην τάση μου το σεβαστό ποσόν των έξασκώων τριάντα φράγκων. Ποτέ στη ζωή μου δέν είχα ένακαρδίσει τόσο πολλά χρήματα και έβρισκα ότι ο κινματογράφος ήταν ένα έξαιρετικό έπαγγέλμα.

Έπέρεσε ένας χρόνος χωρίς να ένακαπαθώ το πόδι μου στα σπυτίνια. Έξάφια, ένα πρωί, ήλθαν να με ρωτήσουν εάν ήθελα να παίξω στο σινεμά. Ήταν ο νεαρός σκηνοθέτης Ρενέ Κλαίρ, που μου έπρότεινε έναν μικρό ρόλο στο φίλμ «Το Παρίσι ήταν κοιμάται». Αυτή ήταν ή τελευταία έσοδη ταίνια και των δύο μας. Έκείνα με άργότερα μαζί ένα θριαμβευτικό ντεμπούτο στο παρίαν με το φίλμ «Υπό τάς στέγας των Παρισίων», που ήταν ένα άριστοτύρημα όχι μόνο για την έποχή του, αλλά και σήμερα ακόμη.

Έκτοτε ο δρόμος μου θριάμβου ήταν πιά άνοιχτός για μένα. Έγινε διάφορα φίλμ με την Άννα μπλάσ και την Ντανιέλ Νταριέ, όπως το «Ένα παράξενο κορίτσι», «Κακός δρόμος» και άλλα. Τα τελευταία μου φίλμ εινε «Ο ταχυδρόμος του Νότου», «Δρόμος χωρίς χαρά», «Βόρειος Άτλαντικός» και «Ο χρυσός του Κριστομπαλ». (Τά δύο τελευταία δέν προσέδελθησαν στις Άθήνας).

Πρέπει να σημειώσωμε εδω ότι ο Άλμπερ Πρεζάν υπήρξε ένας άπο τους καλύτερους Γάλλους άεροπόρους του πολέμου 1914 - 18. Άλλά δέν θέλει να γίνεται λόγος για την περίοδο αυτή της ζωής του. Άν καμμία φορά κανείς έπι χειρήση έναν υπαινιγμό, ο Πρεζάν τον διακόπτει άμέσως:

— Φίλε μου, αυτό δέν εινε κινματογράφος. Αυτό δέν ενδιαφέρει παρά έκείνους που το έζησαν, και εκείνοι που το έζησαν προτιμούν να το κρατούν για τον έαυτό τους.

ΛΙΟΝΕΛ ΔΕΠΟΛΛΑΣ

ποτέ, ποτέ μου!

Ήλπιζαίσε ή άρα, έγραψε από μη ή «Γα», όπου θά πρέπει να διαλέξω μεταξύ του καθήκοντος και του τρυφερού σπύτου αίσθηματος που με μαγεύει. Χθές, για πρώτη φορά, τά χείλη μας ένωήθηκαν, την άρα του χωριμού. Χθές θά συναντιώμαστε ξανά, μια εαφνική όμως έπίσκεψις σέ κάτι γνωστούς μας, στο Φόσκαρι, που έστέρησε αυτή τη χαρά, και ίσως... ίσως να μ' έσπασε από την ντροπή και τις τύψεις, γι' αυτό που ήμουν άποφα σιμένη να κάμω...

Αυό μέρες πριν είχανε πάει στο Φόσκαρι και την έπομένη ή «Γα» είχε φύγει για τη μητέρα της. Ως ος εινε έχε προστάσει να δώθ στον άλλον, δέν άγνωστον έραστή! Άρες πολλές, ο Μικέλε έμεινε σκυμμένος έπάνω στο τετράδιο, ο πως μένει κανείς σκυμμένος μπροστά στο φέρετρο που κλείνει για πάντα κάποιο άγνωπμένο πρόσωπο. Σηκώθηκε μετά και με άρ γες κινήσεις, έβαλε το ήμερολόγιο της «Γας» στη θέσι του, μέσα στο συρτάρι. Θά ήθελε πολύ να έκδι κηθή, αλλά πώς, αφού έκασταδάζει νε ότι όλο το φταίξιμο ήτανε δικό του και ένωίωσε την καρδιά του βαρεία πληγωμένη...

Ύστερα από μιάν έδομιάδα, έπρόεψε ή «Γα» και έρθηκε μιάν άγκαλιά λουλούδια έπάνω στο τραπέζι του δωματίου της.

— Μα γιατί τώκαμες αύτό; έρω της άποστομα τον άνδρα της.

— Δέν έρω... Έτσι, μου ήρθε μια έμπνευσις...

— Ω, είσαι τόσο καλός!... του έπε ή «Γα».

Άλλά τά λόγια της ήσανε άτο να σχεδόν νεκρά. Ο άνδρας της έθήγη από το δωμάτιο με σκυφτό κεφάλι. Σάν τρελή έτρεξε τότε εκείνη, άνοιξε το συρτάρι, έπληρε το τετράδι... και άνατρίχασε. Μεγάλες κηλίδες — τά δάκρυα του Μικέλε — έστόλγισαν την κάθε του σελίδα.

Άνοιξε τότε άρχα την πόρτα

της τραπεζαρίας, έπροχώρησε προς το τζάκι, και άφησε το ήμερολόγιο της να πέση στη φωτιά. Και όταν και το τελευταίο του φύλλο το σέπασαν οι φίλογ, έπैसे στην άγκαλιά του Μικέλε, γεμάτη από την άμνητη χαρά που φέρνει μια άνοι εις καινούργια.

ΟΤΤΑΒΙΑ ΣΠΙΝΕΛΛΙ

ΤΩΝ ΚΟΙΜΟΥ ΤΑ ΠΑΡΑΞΕΝΑ

ΠΡΟΛΗΨΕΙΣ...

Έξερτε τις προλήψεις που έχουν οι Παριζιάνες μοδιέσες και κα πελλούδες; Άν όχι, άκούστε τις:

Τό να τους πέση ένα κοπέλλο, ένώ δό φτιάνουν, εινε κατά την γνώμη τους καλός ολιώνος. Σημαίνει ότι θά πωλήθ η γρηγορά και θά πληρωθ τοις μετρητοίς. Άντι έθως, θεωρείται γρουσουζιά να ξεφύγ από τά χέρια της μοδιέσρας το φαλίδι της. Για να την έξουδε τέρωση, πρέπει να πατήση άμέσως και να περιμεινη να το σηκώση κά ποια άλλη συνάδελφος της.

Όταν μια μοδιέστρουλα προσπα μόξ σ' ένα υφικό πέπλο τά λουλούδια της πορτοκαλιάς, τά ράβει όχι μόνο με κλωστή, αλλά και με μια τριχά της, για να φέρουν γούρι τόσο σ' αυτήν, όσο και στη νέα που θά τα φορέση.

Τέλος, τά φταρνώματα θεωρούνται από τις μοδιέσες και τις καπελλούδες ότι έχουν διαφορετική σημασία, άναλόγως... της ήμέρας της έδομιάδος: Την Δευτέρα, άποτελούν προμήνυμα κινδύνου. Την Τετάρτη, προαναγγέλλουν ένα γράμμα. Την Παρασκευή κά ποιο δυσάρεστο γεγονός.

Η μοδιέστρουλα που θά φταρ νισθή την Τρίτη εινε κατενθουσιασμένη. Αυτό σημαίνει ότι θά συναντήση έναν νέο ώραιο και πλούσιο, π.υ.θά την άναστήση και θά την παντρέψη ίσως.

ΜΑΘΗΜΑ

για τους άρραβωνιασμένους

Ο γάμος δέν εινε τάφος του έρωτος. — Τί χρειάζεται για να διατηρηθ πάντοτε ή εύτυχία ενός άνδρου. — Μια άπλουστάτη συνταγή. — Σεβασμός, άνατροφή, ευγένεια, έπιείκεια, γλυκύτης

Η νεαρά δεσποινίς έχει ηλικία 20 ετών και ο άρραβωνιαστικός της 25. Έρωτευμένοι μεταξύ τους σε άπιστοστο σημείο, πρόκειται να πανορεύουν προσεχώς. Έχουν άμως άκουσει να λεγεται συχνά ότι ο γάμος εινε ο τάφος του έρωτος. Και άνησυχούν δικαίως για την εύτυχία τους. Τι πρέπει να κάμουν για να την έξασφαλισουν άπο κάθε μελλοντικον κινδύνου; Ια τους άπογοητευτικά παραδείγματα που βλέπουν γύρω τους, τους φοβίζουν.

Ύσώτως ή συνταγή για να προφυλασούν όσο το δυνατόν καλύτερα την άγαπή τους εινε άπλουστατή: Σεβασμός, άμοιβή, άνατροφή, ευγένεια, γλυκύτης. Αυτές εινε οι έσσεις επάνω στις όποιες πρέπει να στηριχούν την ένωσί τους.

Άς μιλήσωμε όμως λεπτομερέστερα για κάθε μια:

ΑΜΟΙΒΑΙΟΣ ΣΕΒΑΣΜΟΣ

Θεωρείτε τον ως ή την — σύντροφο της ζωής σας — ως έναν πρόσωπο που αξίζει όλη την εκτίμησι και έμπιστοσύνη σας. Δέχσομε τις συμβουλές του, υπακούετε τον όσο το δυνατόν, μην του άπειδύνετε ποτέ και για κανέναν λόγο μια λέξη τραχεία ή κακή, ούτε και όταν έχετε κουρασθή ή έννευριασθή.

Υπάρχουν ώρες περιεργες στο γάμο, ώρες κατά τις όποιες αισθά νεται κανείς την έπινομια να ήταν μόνος και έλευθερος για να φύγη άγνωστον για που, για να μην έχη καθήκοντα και ύποχρεώσεις. Ο δεσμός του μ' ένα άλλο πρόσωπο του φαίνεται τότε βαρύν ζυγός.

Κατά τις ώρες αυτές ίδιος πρέπει να έπικαλήθε την βοήθεια του σεβασμού, τον όποιον όφειλετε να έχετε για τον σύντροφο ή την σύντροφό σας. Έτσι θά υπερβήτε την δοκιμασία.

Ο άμοιβόσιος σεβασμός έπιβάλλει, φυσικά, και την έλευθερία της άλληλογραφίας. Η σύζυγος δέν πρέπει ν' άνοίγ τα γράμματα του άνδρος της, ούτε και αύτός τά δικά της. Η έμπιστοσύνη εινε ή βάση της γαλήνης και της ήμοιότητας.

ΑΝΑΤΡΟΦΗ

Δέν πρέπει ν' άπαντάτε ποτέ με άπόστομο ύφος. Όφειλετε να χαίρεσται πάντοτε πρώτο, χρησιμοποιώντας τις γλυκές έπαινώσεις του πρώτου καιρού των έρώτων σας.

Συνήθως, ή φράσις «Καλημέρα, άγάπη μου» της πρώτης έδομιάδος του γάμου, γίνεται ένα έζηρο «Καλημέρα» έπειτα από 2 ή 3 μήνες, που άντικαθίσταται με την άπλήρη σιωπή μετά 1 ή 2 χρόνια.Τι σάς στοιχίζει ύπώσος να έξασκολουθήτε να λέτε κάθε πρωί «Καλημέρα, άγάπη μου», άκόμη και μετά 10 και μετά 20 χρόνια;

Τι σάς στοιχίζει, κύριε, να φέρεται προς τη γυναίκα του όπως θά φερόταν σ' όποιανδήποτε άλλην κυρία με την όποια θά ήθελε να φλετάρη. Νά σκηώνη το μανθίλι της όταν πέφτη, να τηναίρη με προθυμία να της φέρη ό τι έπιθύμει, να της στέλνη ένα μπουκέτο όχι μόνο για τη γιορτή της, αλλά κ' άλλες άγιες ήμέρες για να την έξαρωστήση.

Νά προτιμά πάντοτε να την συνοδεύη στον περίπατο ή στο θέατρο, παρα να περάση την ώρα του με τους φίλους του. Έμπρός σέ μιάν άνοιχτή πόρτα να μην προηγείται ποτέ αύτος.

Όταν συναντή τη γυναίκα του στο δρόμο, να θυάξη το καπέλλο του για να την χαϊρέτη, να της σφίγγη το χέρι και, άν το έπιτρέψη το περιβάλλον, να την φιλή — ο πως θά έκανε ευχάριστος και... για μιάν άλλη κυρία!

Άλλά και ή σύζυγος όφειλει να φέρεται με λεπτότητα προς τον άνδρα της. Νά του άπαντά μ' ευγένεια και ν' άφήν σ' αυτόν την τελευταία λέξη κατά τις συζητήσεις των, καλεουσάσας έτσι τον έγωισμό του και νοιώδοντας ευχαρίστησι για την μικροσύνη της. Νά μην του ζητά τίποτε χωρίς να προσβέτη τις λέξεις «σε παρακαλώ» ή «κάμε μου την χάρη». Και μετά να τον ευχαρίστη πάντοτε. Έμπρός σέ τριτα πρόσωπα να μην του άντιλέγη ποτέ.

Κι' άν ακόμη δέν εινε εύτυχισμένη κοντά του, δέν έπιτρέπεται να το διακηρύττη σ' όλον τον κόσμο.

ΕΥΓΕΝΕΙΑ

Οι δύο σύζυγοι όφειλουν να εινε πάντοτε έτοιμοι να προσφέρουν ό ένας προς τον άλλον άφορες μικρές ύπηρεσίες, χωρίς φόβο ότι θά προσβλήση ή ύπερηφανία και ή άξιοπρέπεια των. Ο κύριος που ξεσκονίζει τά γοβάκια της γυναίκας του ή ή κυρία που λύνει τά παπούτσια του άνδρος της, δείχνουν έτσι την ευγένειά τους, δίχως να τα πεινώνωνται, καθόλου, διότι ή πράξι τους άποτελεί μιαν έκδήλωσι άγάπης.

Δηλώνετε παντού και πάντοτε ότι ο σύζυγος ή ή σύζυγος σας εινε το καλύτερο πλάσμα που ε συναντήσατε στη ζωή σας.

Η ένδειξις αύτη της ευγένειας σας εινε ίσως ή πιο σημαντική.

ΕΠΙΕΙΚΕΙΑ

Συνχωρήσε άμοιβόσια όλα τ' άμνήματα μικροσφάλματος που γίνονται κατά την μακρά διάρκεια της συζυγικής ζωής. Μην καταδικάζετε άμειλκτα τις άφρηνώδες, τις παραλείψεις, τις έπικινήσεις ή πιδυμίες, το φλέρ το σύζυγου, τις φιλάρεσες ματιές της συζύγου.

Κανείς δέν εινε τέλειος. Και ε λοι έχομε καρδιά άδύνατη. Η έπιείκεια θεραπεύει συνήθως κάθε άτέλεια και κάθε άδυναμία. Στα νύας παρασύρεται από την άμαρτία όποιος έρει ότι θά συγχωρήθ μετεσφάμωχα.

Υπομένετε τά άμοιβόσια έλαττώματα, τις ιδιοτροπίες, τις μικρομαγίες, τους φόβους, τις άνομοιες

αίες, τις εξεγέρσεις. Έχετε πάντοτε στα χείλη μια καλή λέξη και στα χέρια ένα χάδι. Μην έρχατε ότι ο άνδρας σας ή ή γυναίκα σας έσφαλε από άπειρίαν και ποτέ άπο κακή πράξει. Άν δέν συγχωρήσετε τά λάθη, προκαλείτε την έπα νώληψι τους άπο πείσμα.

ΤΡΥΦΕΡΟΤΗ Σ

Εινε ή σπουδαιότερη άρετή του συζύγου ή της συζύγου. Μην περνάτε ποτέ δίπλα από τη γυναίκα σας χωρίς να της χαϊδεψετε τά μαλλιά, χωρίς να της πείτε μια γλυκεία λέξη. Θεωρήτε την όχι μο νοικοκυρά που σπιτιού σας και μητέρα των παιδιών σας, αλλά και μια έλκτική έρωμένη.

Μην έρχατε ότι εινε κ' αύτη μια γυναίκα σαν τις άλλες, με τις ίδιες επιθυμίες και ψυχικές άνάγκες, ότι της άρέσουν τά ώραιο φράσματα, τά σεληνοφώτατα έρδωδα, τά λουλούδια, οι περίπατοι, οι λέξεις θαυμασμού, τά χάρδια, τά φίλια.

Κάποτε, μια γυναίκα ποθεί περισσότερο ένα φίλο και ένα χάδι, παρά την ώραιότερη τουαλέττα. Μια λέξις θαυμασμού την μετατρέπει σέ μικρή δούλη σας, γεμάτη από εύγλωττισμό.

Άρκει κατι έλάχιστο για να διτηρήση ζωντανό τον έρωτα. Και αύτο το έλάχιστο εινε ή τρυφερότης. Όταν λείψη, έπαληθεύ ή παρμωία ότι ο γάμος άποτελεί τον τάφο του έρωτος.

Μια γυναίκα την όποιαν άγαπάτε με τρυφερότητα, θά σάς μελήν πάντοτε πιστή. Άπεναντίας, όταν την στερήσετε από τά χάρδια σας και τον θαυμασμό σας, θά τά άναζητήση άλλοι.

Όσο για την τρυφερότητα της συζύγου προς τον άνδρα της, αύτη εινε ένστικτος και ύπαρχει πάντοτε. Σε κάθε γυναίκα κρύβεται μια μητέρα, έπομένως ένα πλάσμα τρυφερό. Ένας άνδρας ευγενής, καλοσυνάθετος, έρωτευμένος, τρυφερός, έρρίκει άυτόματος άπέναντι του μια σύζυγο προικισμένη έξ ίσου με όλα αυτά τα προσόντα.

ΜΟΥΡΑ

Όλοι οι μεγάλοι ήγέται λαών και μαζών όφειλουν την έπιτυχία και την τεραστίαν έπίδρασι τους έπάνω στο λαό, στη φωνή τους. Στην σύγχρονη εξέλιξη της ιστορίας κανείς δέν παραγνωρίζει τον σπουδαιότατον αυτόν παράγοντα της φωνής και όσοι ψυχολόγοι πα ευρεθήκαν στις τεραστίες λαϊκές συγκινήσεις στις όποιες μιλούν οι σημερινοί ήγέται των λαών, ο πως λ.χ. ο κ. Χίτλερ και ο κ. Μουσοσσόλι, άναγνωρίζουν άπλόυκα την πειστική, την συνσπαστική δύναμη της φωνής των δημοφώνων αυτών ήγέτων.

Εινε εξ άλλου παρατηρημένο ότι και στις ύπνωτικές συνδράσεις δέν ένεργει και δέν φέρνει τόσο το ζητούμενο άποτέλεσμα το μάτι όσο ή φωνή. Ο βούδος ύπνωτισμός σπανιότατα έπιτυγχάνει. Γιατί ή φωνή μιλάει άπ' εσθίας στην καρδιά.

Σήμερα, με το γραμμόφωνο και το ραδιόφωνο, ή φωνή χριστικής έντελής από τά σώμα, από τον άνδρωπο όταν όποιον άνδρική, και έγινε κάτι το άύτοτελες και άνε έαρητο. Όταν κάποιος μάς καλεί στο τηλέφωνο χωρίς να έξέρωμε ποιος εινε, το μόνο πράγμα που μάς φανερώνει την προσωπικότητά του, εινε ή φωνή. Άπ' αυτήν προσαθώμε να κρίνωμε το ποίον και τον χαρακτήρα του ανθρώπου, ου χνά δέ και ή μορφή του. Άλλά πολλές φορές ή κρίσις μας εινε έσφαλμένη, όπως μπορείτε να έσθαθετε από το έξης παράδειγμα:

Μια όμλητρια του ραδιοφωνικού σταθμού της Ρώμης, την όποιαν άκούει κάθε βράδυ έκαστομάδες χιλιάδων ανθρώπων, έσάσε μέχρι μιας άμετρητης έρωτικής έπιστολής και προτάσεις γάμου, στις όποιες όμως δέν άπνιγνισε, με την θεατικό όμως δέν άπέγοιπτε τους άγνύς φωνή της έξακολουθεί να γοητεύη και μοναχά προς αύτην, προς την φωνή της, άπειθούνται όσοι έξασκουθούν να έκφράζουν τον θαυμασμό τους.

Καινούργια ΑΝΟΙΞΙΣ

ΛΙΣΤΗΜΑΤΙΚΟ ΔΡΑΜΑΤΑΚΙ

Έντελώς τυχαία ο Μικέλε Νταβού άνεκάλυψε ένα τετράδιο που μέσα στις σελίδες του ή «Γα» άφηνε να ξεχυθή όλη της ή ψυχή. Την προηγούμενη έίσε φύγει δια στικά για την επαρχία, για να ι διή την άρρωστη μητέρα της, κι άπάνω στη θιασύνη της φαίνεται πως έξέλασε να το κρύψη σέ μέρος πύ σφαλές.

Εκείνη την Κυριακή ο Μικέλε θέλησε να φορέση κάποιο μεταξωτό κασκόλ, γιατί ο καιρός είχε γυρίσει κάπως στην ψυχρίτσα. Έκαμε άνω - κάτω όλα τά συρτάρια, άρχίζοντας από το δικό του, όπου ήσαν άραδιασμένα με τάξι τά έσώφρουκα του. Έκωτταξε και στο συρτάρι όπου έβασαν κάτι παλιά πράγματα που δέν τά φορούσαν πιά, αλλά το κασκόλ δέν έβρεθηκε πουθενά.

Τότε έσκέφθηκε ο Μικέλε πως ίσως ή γυναίκα του να το είχε κλείσει στο δικό της συρτάρι, άναμει σε ατά λεπτά της έσώφρουκας, τά λεπτά μυρωμένα και τά λιγιστά κοσμημάτα της.

Τά δάκτυλά του τ' άνασκάψαν όλα και συνήντησαν στο τετράδιο. Στην άρχη το άκούμπησε άδιαφορά έπάνω στο μάρμαρο, και έξασκούσθηκε τις έρευνές του. Τέλος, παραβέθηκε πως ή γυναίκα τάς εινε μυστήριο για τον άνδρα και ότι, συνεπώς, έπρεπε να παραιτηθ της ιδέας ότι θά φορούσε εκείνη την ήμέρα το κασκόλ. Άρχισε μετά να τακτοποιή αύτά που είχε άνακατέψει, έναπηρε το τετράδιο και έτσι, άφρημένα, το ά

Σκελετός ΜΕΤΑΠΡΑΣΙΝΑ ΓΑΝΤΙΑ

32ον

Η ηγουμένη σχεδόν ανέλυσε σε δάκρυα και έμψυχο:

— Εξέδωκα, έφιλοξένησα και φιλοξενώ ακόμη μέσα στο μοναστήρι δυο νέες, που ού το είες, ούτε θα γίνουν μοναχές. Και σ' αυτές τις νέες επέτρεψα ν' ανατρέφονται μαζί με τις άλλες μοναχές.

— Άλλοιμονοί! έμψυχοσε ο Φούλτων. Έχεις δικιο, αγία ηγουμένη. Έχεις δικιο, Άλφει, να είσαι χαμένη!

Το παραπτώμα της ηγουμένης δεν ήταν βέβαια τόσο τρομερό. Η πραγματικά όμως αγία εκείνη γυναίκα που υπήκουε τυφλά στις διατάξεις των κανονισμών, δεν μπορούσε ποτέ να φαντασθεί ότι ήταν δυνατόν να της συγχωρηθεί μια τέτοια παρασάσει.

Εξ άλλου, ο Φούλτων, έλπίζοντας ότι από μια γυναίκα πανικόβλητη είχε πάντοτε να κερδίσει κάτι, έφροντιζε να επιτείνι τους φόβους της ηγουμένης και γι' αυτόν ακριβώς τον λόγο βρέθηκε τώρα και αυτός σύμφωνος μαζί της και είπε με τραγικό τόνο φωνής:

— Είμαι χαμένη!

Επικολούρησε λιγότερη σωτηρία και η ηγουμένη που ενθαρρύνθηκε από τα εύμηνα έλκεματά που της έρχιζε ο αδελός, έλεγε:

— Αιδεσιμώτατε, όπως εξομολογήθηκα σ' εσάς την αλήθεια, έτσι θα εξομολογηθώ και στον άγιο επίσκοπο. Δεν έχω την δύναμη να ψευθώ και να του αποκρύψω την παρουσία των δυο γυναικών στο μοναστήρι.

— Ανάψωλο το ψέμα, αγία ηγουμένη. Ο επίσκοπος θα ανακαλύψει την αλήθεια. Θα έρουνή μόνος του, θα έρωτησι τις μοναχές, θα μάση και με την ασημένια που τον χαράσσει, θα ζητήσει να σάς απολαύση των καθεκόντων της ηγουμένης.

— Τρομερό!

— Άλλο μέσο λοιπόν σωτηρίας πρέπει να έψιχίσετε και όχι το ψέμα.

— Ποιο μέσο όμως;

— Αν κάμετε ότι σας πώ, μπορείτε να συμβουλευθείτε με την συνειδήσή σας και να αποκρύψετε από τον επίσκοπο μέρος της αλήθειας.

— Χωρίς αυτό να θεωρηθεί αμαρτία.

— Αγία ηγουμένη, έχω ένας αδελφός ποτέ δεν θα σάς συνευλόησα να αμαρτήσετε.

— Ευχαριστώ. Τι πρέπει να κάμω τότε;

— Είπατε ότι οι δυο νέες βρίσκονται ακόμη εδώ. Μηπως πρόκειται να διαχωριστούν στη μέρα;

— Όχι. Ούτε αόριο.

— Όποτε αύριο όταν έλθω εδώ ή αγιότης του ο επίσκοπος οι δυο νέες θα είναι εδώ;

— Μάλιστα.

— Λοιπόν, αγία ηγουμένη, αυτό ακριβώς πρέπει να αποφύγετε. Όταν έλθω ο επίσκοπος από το μοναστήρι σας, πρέπει να βρίσκονται μόνο οι μοναχές. Τις δυο νέες στείλτε τες στην οικογένειά τους.

— Αδύνατον!

— Μα, γιατί;

— Γιατί οι νέες αυτές δεν έχουν συγγενείς. Δεν έχουν αδέλφους, δεν έχουν φίλους. Και αν θύον από το μοναστήρι αυτό, για να μείνουν σε μέρος όχι ασφαλές...

— Ε, λοιπόν;

— Διατρέχουν τον κίνδυνο να χάσουν κι' αυτή τη ζωή τους ακόμη.

22

— Όχι.

— Τότε μη περιμένετε καμιά συγκατάθεσι απ' αυτόν. Δεν πρόκειται περί μιας παρασάσεις του κανονισμού μόνο. Πρόκειται και περί άλλης, που θίγει τα επίσκοπικά δικαιώματα.

— Άλλοιμονοί! Τι πρέπει λοιπόν να γίνει, αιδεσιμώτατε; Συμβουλευστε με.

— Εμμένω στη συμβουλή που σάς έδωσα.

— Άλλα προς Θεού! Που να στείλω τις νέες; Σε ποιανού χέρια να τις εμπιστευθώ;

— Δεν έχετε λοιπόν έσοις καμιά τιμία και καλή οικογένεια στα περιχωρά;

— Όχι. Εγώ ποτέ μου δεν θγαίνω από το μοναστήρι.

Μια σατανική σκέψις έπέρασε τώρα από το μυαλό του Φούλτων, σκέψις που τον έκανε να συλλάβη στη στιγμή ένα τρομερό σχέδιο.

— Κρίμα, αγία ηγουμένη, είπε, και όμως εδώ στα περίεργα του μοναστηρίου υπάρχουν τόσες τίμιες οικογένειες...

— Τι κρίμα να μη έρω καμιά!

— Και όμως, η οικογένεια του κ. Μπαλτώ, με τον γέρο πατέρα, την αγαθή μητέρα και τα τρία κορίτσια, το ένα πιο άδικο από το άλλο, θα μπορούσε μια χαρά να φιλοξενήσει τις δυο νέες ως αύριο το απόγευμα, που θα είχε φύγει πια απ' εδώ ο άγιος επίσκοπος.

— Την έχετε έσοις αυτή την οικογένεια, αιδεσιμώτατε;

— Αν την έρω! Ω, αγία ηγουμένη, Άλφα ο κύριος Μπαλτώ ήταν άλλοτε επίσκοπικός επιτρόπος και υπήρξαμε στα παλιά μας χρόνια συμπατριώται. Μας συνδέει φιλία αδελφική.

Η ηγουμένη έδωκε για μια στιγμή και μετά:

— Αιδεσιμώτατε, είπε, πιστεύετε ότι μόνο λόγοι φιλικότητας με άναγκασαν να δεχθώ εδώ τις δυο νέες;

— Ιο πιστεύω.

— Έν ταιούτη περιπτώσει, θέλετε το έργο της φιλικότητας που αρχισα εγώ, να το ουνε χίσετε έσοις;

— Εγώ! Άλλα πώς;

— Την οικογένεια Μπαλτώ την γνωρίζετε. Τι σάς έμποδίζει, λοιπόν, αιδεσιμώτατε, εκεί να που δεν μπορεί να κάμω εγώ να το κάμετε σεις, να συστήσετε δηλαδή τις δυο νέες στην οικογένεια Μπαλτώ; Η οικογένεια δεν θα έπιδαρυνθή ποτέ. Έως αύριο το απόγευμα μόνο.

— Άλλα, αγία ηγουμένη, εγώ...

— Για όνομα του Θεού, αιδεσιμώτατε, μην άρνησθε.

Και γονατίζοντας μπροστά του η ηγουμένη πρόσθεσε ικετευτικά:

— Σας παρακαλώ και γονατίζω, αιδεσιμώτατε. Ένδιαφερόμην για τα δυο άδικα αυτά πλάσματα, που είνε άξια όλης της προστασίας σας.

Ο Φούλτων προσποιήθηκε ότι συγκινήθηκε από την γυναικεία της ηγουμένης και ότι έκαυθη από τις παρακλήσεις της. Έσκυψε, την έβουλησε να αγκαλιάσει και της έλεγε:

— Σηκωθείτε, αγία ηγουμένη. Δεν έχω την δύναμη να άρνηθώ. Η ψυχή μου αυτή τη στιγμή κλαίει. Θα οδηγώσω τώρα άμέσως μόνος μου τις δυο νέες στην οικογένεια του καλού Μπαλτώ. Ειδοποιήστε τις να έτοιμασθούν. Μας χρειάζεται όμως και μία άμαξα. Περί ή ουτε μπορούμε, ούτε και είνε φρονίμο να κάμωμε πορεία μιάς ολόκληρης άρας.

— Άμαξα! Μά που να την έρωδμε;

Ο Φούλτων προσποιήθηκε ότι σκέφθηκε.

— Αγία ηγουμένη, είπε μετά, μη φροντίστε σεις για την άμαξα. Θα αναλάβω εγώ. Μο έπιτρέπετε να χρησιμοποιήσω προς τούτο τον κηπουρό του μοναστηρίου;

— Και μ' ερωτάτε, αιδεσιμώτατε;

— Καλά, φροντίστε τότε έσείς για τις νέες. Συστήστε τες να μη φοβήθουν καθόλου και το νιστε σε αυτές ότι πρέπει να έχουν έμπιστοσύνη σε μένα.

— Ξέρω εγώ. Πηγαίνω μάλιστα να τις θρώ.

— Κι' εγώ πηγαίνω κάτω στο περίβολο για να συναντήσω τον κηπουρό.

Και έχωρησθσαν. Ο Φούλτων θήρκε τον κηπουρό και άφου του έλεγε ότι θα άπηρε τις νέες και ότι έπρεπε να σπεύσει να έρθη, άμαξα λιντερ και να τον οδηγήση εκεί, έπρόσθεσε:

— Όταν άπομακρυνθώμε άρκετά από το μοναστήρι και έθεθώμε σ' έρημο μέρος, θα σταματήση άπότομα την άμαξά του.

— Μάλιστα.

— Θα κατέβη από το κάθισμά του, θα άνοίξη την πόρτα του άμαξιού και θα με έλδοποιήση τάχα ότι η άμαξα έπαθε κάποια μικρή θλαστή.

— Λοιπόν;

— Στο μεταξύ θα με κυττάξη στα μάτια. Και όταν του κλείσω το άριστερό μου μάτι τρεις φορές θα όρμηση και θα φιώμωθ την μια από τις γυναίκες, την στιγμή που εγώ θα φιώμωθ την άλλη.

— Κι' έπειτα;

— Έπειτα θα τον οδηγήσω εγώ που θα μάς πάη με την άμαξά του. Με καλώσεις, γέρο καλωσένε;

— Μά δεν χρειάζεται και μεγάλη φιλοσοφία για να σάς καταλάβη κανείς, κύριε Φούλτων.

— Έμπρός, λοιπόν, δρόμο Τόμ.

Ο κηπουρός άσθηκε προς την έξοδο του μοναστηρίου, ενώ ο Φούλτων κατευθυνόμενος προς συνάντησιν της ηγουμένης, έμψυχίζε: Τέτοια έπιτυχία δεν την έπεριμένα! Α, ο σκελετός με τα Πράσινα Γάντια! αυτή τη φορά δεν θα έχη λόγους να είνε δυσαρεστημένος μαζί μου...

ΠΡΟΣ ΤΑΣ ΥΠΟΝΟΜΟΥΣ

— Λοιπόν, αιδεσιμώτατε;

— Θάρρος, αγία ηγουμένη. Όλα θα ύουν κατ' ευχήν.

— Η άμαξα θρέθηκε;

— Έχω λόγους να πιστεύω, ότι θα θρεθ. Έστειλα τον κηπουρό κάπου. Αν έπιτοχή, τότε θάρρη μαζί μου με την άμαξα. Έν ενοτή περιπέσει, θα μείνωμε και θα περιμένωμε την νύχτα για να κάνωμε πεζή τον δρόμο. Πιστεύω όμως να θρεθ ή άμαξα. Και οι νέες;

— Έδυσφόρησαν στην άρχη όταν τους έλπα ότι πρέπει να έγκαταλείψουν προσωρινώς το ιερό και ασφαλές τούτο καταφύγιο του μοναστηρίου.

— Δεν έχουν και άδικο...

— Όταν όμως τους έλεπα τον κίνδυνο που διατρέχω εγώ, όταν τους έδωσα να ένοήσουν ότι και στην καλή οικογένεια, στην οποία θα τις οδηγήσετε, θα είνε επίσης ασφαλές όπως και εδώ, ανεξάρτησαν και τώρα έτοιμάζονται. Άν και δεν έχουν να κάμουν μεγάλες ετοιμασίες.

— Όπωςόποτε...

— Όσοτόσο, αιδεσιμώτατε, νομίζω ότι έχω υποχρέωση να σάς κάμω γνωστό από ποιο κίνδυνο άπειλούνται οι δυο γυναίκες.

— Άλλα, αγία ηγουμένη, αυτό είνε το μυστικό σας. Γιατί να το μάσω;

— Εγώ άρκούμαι στις διαβεβαιώσεις ότι πρόκειται να έργασθούν και έργασώμεθα άπερ έργου κατάρως φιλικωθώμε.

— Να, άλλα όπωςόποτε πρέπει να γνωρίζετε ότι τις νέες αυτές τις καταβίσκε με χρις έξοντώσεως το «Κόκκινο Δαχτυλίδι».

— Ποιό; έρωτησε με άπορία ο Φούλτων.

— Το «Κόκκινο Δαχτυλίδι».

— Τι πράγμα είνε αυτό το «Κόκκινο Δαχτυλίδι»;

— Πρώτα είνε αυτό το «Κόκκινο Δαχτυλίδι»;

— Πώς; Δεν έχετε άκούσει τίποτε περί αυτού;

— Άλλα, ηγουμένη, εγώ ένας Ιεραμένος, άπομολημένος στην εκτέλεσι των θρησκευτικών μου καθήκοντων πώς θέλετε να έρω πράγματα που δεν με ενδιαφέρουν; Τι πράγμα, πώς Θεού, είνε το «Κόκκινο Δαχτυλίδι»;

— Καθώς μου έλεπαν, είνε μία τρομερή συμμορία κακούργων. Μά μεγάλων κακούργων, που έχουν τη δύναμη και τα μέσα να εισχωρούν παντού. Γι' αυτό σάς συνιστώ προφύλαξι.

— Ο Φούλτων έχωρησθσε τότε και άπην τρεσε:

— Αγία ηγουμένη, να είσαι βεβαία ότι όσο τρομερή και άν είνε αυτή η συμμορία του «Κόκκινου Δαχτυλιδίου», δεν θα καταρρώση ποτέ να εισχωρήση μέσα στην κατοικία του φίλου μου Μπαλτώ. Α, να, ο κηπουρός έπιστρέφει.

Πράγματι ο γέρο Τόμ κατέφθασε χαρούμενος.

— Αιδεσιμώτατε, έμψυχίστε, έστάθηκα τυχερός.

— Βρήκα άμαξα;

— Και άμαξα και άμαξα. Ήλθε και περμένει στην έξοδο του μοναστηρίου.

— Ας είνε εδωγμένο το όνομα του Παναάρχου Θεού! έμψυχίσε η ηγουμένη. Πηγαίνω να παραλάβω τις νέες και να τις οδηγώ στην άμαξα.

Και η ηγουμένη έστειλε ν' άπομακρυνθή, έπαινούμενος της ευκαιρίας εκείνης, Φούλτων κατευθύνθη προς την έξοδο του

— Ο αδελφός μου, για μία όκα ψάρια έπαθε κρυοπαγήματα.

— Μ' αυτή τη ζέστη; Πού ήταν, στο Βόρειο Πόλο;

— Όχι. Στο ψυγείο του κ. Παράλι.

— Ο αδελφός μου, για μία όκα ψάρια έπαθε κρυοπαγήματα.

— Μ' αυτή τη ζέστη; Πού ήταν, στο Βόρειο Πόλο;

— Όχι. Στο ψυγείο του κ. Παράλι.

— Ο αδελφός μου, για μία όκα ψάρια έπαθε κρυοπαγήματα.

— Μ' αυτή τη ζέστη; Πού ήταν, στο Βόρειο Πόλο;

— Όχι. Στο ψυγείο του κ. Παράλι.

— Ο αδελφός μου, για μία όκα ψάρια έπαθε κρυοπαγήματα.

— Μ' αυτή τη ζέστη; Πού ήταν, στο Βόρειο Πόλο;

— Όχι. Στο ψυγείο του κ. Παράλι.

— Ο αδελφός μου, για μία όκα ψάρια έπαθε κρυοπαγήματα.

— Μ' αυτή τη ζέστη; Πού ήταν, στο Βόρειο Πόλο;

— Όχι. Στο ψυγείο του κ. Παράλι.

— Ο αδελφός μου, για μία όκα ψάρια έπαθε κρυοπαγήματα.

— Μ' αυτή τη ζέστη; Πού ήταν, στο Βόρειο Πόλο;

— Όχι. Στο ψυγείο του κ. Παράλι.

— Ο αδελφός μου, για μία όκα ψάρια έπαθε κρυοπαγήματα.

— Μ' αυτή τη ζέστη; Πού ήταν, στο Βόρειο Πόλο;

— Όχι. Στο ψυγείο του κ. Παράλι.

— Ο αδελφός μου, για μία όκα ψάρια έπαθε κρυοπαγήματα.

— Μ' αυτή τη ζέστη; Πού ήταν, στο Βόρειο Πόλο;

— Όχι. Στο ψυγείο του κ. Παράλι.

— Ο αδελφός μου, για μία όκα ψάρια έπαθε κρυοπαγήματα.

— Μ' αυτή τη ζέστη; Πού ήταν, στο Βόρειο Πόλο;

— Όχι. Στο ψυγείο του κ. Παράλι.

— Ο αδελφός μου, για μία όκα ψάρια έπαθε κρυοπαγήματα.

— Μ' αυτή τη ζέστη; Πού ήταν, στο Βόρειο Πόλο;

— Όχι. Στο ψυγείο του κ. Παράλι.

— Ο αδελφός μου, για μία όκα ψάρια έπαθε κρυοπαγήματα.

— Μ' αυτή τη ζέστη; Πού ήταν, στο Βόρειο Πόλο;

— Όχι. Στο ψυγείο του κ. Παράλι.

— Ο αδελφός μου, για μία όκα ψάρια έπαθε κρυοπαγήματα.

— Μ' αυτή τη ζέστη; Πού ήταν, στο Βόρειο Πόλο;

— Όχι. Στο ψυγείο του κ. Παράλι.

— Ο αδελφός μου, για μία όκα ψάρια έπαθε κρυοπαγήματα.

— Μ' αυτή τη ζέστη; Πού ήταν, στο Βόρειο Πόλο;

— Όχι. Στο ψυγείο του κ. Παράλι.

— Ο αδελφός μου, για μία όκα ψάρια έπαθε κρυοπαγήματα.

— Μ' αυτή τη ζέστη; Πού ήταν, στο Βόρειο Πόλο;

— Όχι. Στο ψυγείο του κ. Παράλι.

— Ο αδελφός μου, για μία όκα ψάρια έπαθε κρυοπαγήματα.

— Μ' αυτή τη ζέστη; Πού ήταν, στο Βόρειο Πόλο;

— Όχι. Στο ψυγείο του κ. Παράλι.

— Ο αδελφός μου, για μία όκα ψάρια έπαθε κρυοπαγήματα.

— Μ' αυτή τη ζέστη; Πού ήταν, στο Βόρειο Πόλο;

— Όχι. Στο ψυγείο του κ. Παράλι.

— Ο αδελφός μου, για μία όκα ψάρια έπαθε κρυοπαγήματα.

— Μ' αυτή τη ζέστη; Πού ήταν, στο Βόρειο Πόλο;

— Όχι. Στο ψυγείο του κ. Παράλι.

— Ο αδελφός μου, για μία όκα ψάρια έπαθε κρυοπαγήματα.

— Μ' αυτή τη ζέστη; Πού ήταν, στο Βόρειο Πόλο;

— Όχι. Στο ψυγείο του κ. Παράλι.

— Ο αδελφός μου, για μία όκα ψάρια έπαθε κρυοπαγήματα.

— Μ' αυτή τη ζέστη; Πού ήταν, στο Βόρειο Πόλο;

— Όχι. Στο ψυγείο του κ. Παράλι.

— Ο αδελφός μου, για μία όκα ψάρια έπαθε κρυοπαγήματα.

— Μ' αυτή τη ζέστη; Πού ήταν, στο Βόρειο Πόλο;

— Όχι. Στο ψυγείο του κ. Παράλι.

— Ο αδελφός μου, για μία όκα ψάρια έπαθε κρυοπαγήματα.

— Μ' αυτή τη ζέστη; Πού ήταν, στο Βόρειο Πόλο;

— Όχι. Στο ψυγείο του κ. Παράλι.

— Ο αδελφός μου, για μία όκα ψάρια έπαθε κρυοπαγήματα.

— Μ' αυτή τη ζέστη; Πού ήταν, στο Βόρειο Πόλο;

— Όχι. Στο ψυγείο του κ. Παράλι.

— Ο αδελφός μου, για μία όκα ψάρια έπαθε κρυοπαγήματα.

— Μ' αυτή τη ζέστη; Πού ήταν, στο Βόρειο Πόλο;

— Όχι. Στο ψυγείο του κ. Παράλι.

— Ο αδελφός μου, για μία όκα ψάρια έπαθε κρυοπαγήματα.

— Μ' αυτή τη ζέστη; Πού ήταν, στο Βόρειο Πόλο;

— Όχι. Στο ψυγείο του κ. Παράλι.

— Ο αδελφός μου, για μία όκα ψάρια έπαθε κρυοπαγήματα.

— Μ' αυτή τη ζέστη; Πού ήταν, στο Βόρειο Πόλο;

— Όχι. Στο ψυγείο του κ. Παράλι.

— Ο αδελφός μου, για μία όκα ψάρια έπαθε κρυοπαγήματα.

— Μ' αυτή τη ζέστη; Πού ήταν, στο Βόρειο Πόλο;

— Όχι. Στο ψυγείο του κ. Παράλι.

— Ο αδελφός μου, για μία όκα ψάρια έπαθε κρυοπαγήματα.

— Μ' αυτή τη ζέστη; Πού ήταν, στο Βόρειο Πόλο;

— Όχι. Στο ψυγείο του κ. Παράλι.

— Ο αδελφός μου, για μία όκα ψάρια έπαθε κρυοπαγήματα.

— Μ' αυτή τη ζέστη; Πού ήταν, στο Βόρειο Πόλο;

— Όχι. Στο ψυγείο του κ. Παράλι.

— Ο αδελφός μου, για μία όκα ψάρια έπαθε κρυοπαγήματα.

— Μ' αυτή τη ζέστη; Πού ήταν, στο Βόρειο Πόλο;

— Όχι. Στο ψυγείο του κ. Παράλι.

— Ο αδελφός μου, για μία όκα ψάρια έπαθε κρυοπαγήματα.

— Μ' αυτή τη ζέστη; Πού ήταν, στο Βόρειο Πόλο;

— Όχι. Στο ψυγείο του κ. Παράλι.

— Ο αδελφός μου, για μία όκα ψάρια έπαθε κρυοπαγήματα.

— Μ' αυτή τη ζέστη; Πού ήταν, στο Βόρειο Πόλο;

— Όχι. Στο ψυγείο του κ. Παράλι.

— Ο αδελφός μου, για μία όκα ψάρια έπαθε κρυοπαγήματα.

'Ο κατὰ φαντασίαν...ΜΠΑΜΠΑΣ

ΚΟΙΝΩΝΙΚΟ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑΚΙ
ΤΟΥ ΓΚΥ ΝΤΕ ΜΩΠΑΣΑΝ

— Θά σ'ας διηγηθώ ένα πάθημά μου, για να δῆτε πόσο δίκιο ἔχω να πιστεύω ότι οι γυναίκες ἔχουν ἐμφυτή την παύουργία μέσα τους. Ἐπινούσιν διαρκῶς τεχνάσματα, ὅχι μόνον ἀπὸ λόγους συμφέροντος, μὰ ἀκόμη και για να αισθανθοῦν την εὐχαρίστητα πὼς μὰς ἐκατόβησαν.

Τὰ παραπάνω μὰς τὸ ἔλεγε ἕνα ῥαβδὺ Ἐνας γέρος πρῶν ὑπουργός, ὁ μαρκίσκι Ντε Σαντρώ.

— Ἐπεισα κάποτε θυμᾶ, ἐσυνέχισε μιάς ἀπλῆς γυναικούλας, κατὰ τρόπον κωμικό. Την περιπέτειά μου αὐτή θὰ σ'ας τὴν πῶ για να τὴν ἔχετε ὅπ' ὅθιν σας ἀν τύχη καὶ θρεθῆτε σὲ παρόμοια περίπτωσι.

Τὴν ἐποχὴν ἐκείνην ἦμιον ὑπουργός τῶν Ἐσωτερικῶν καὶ κάθε πρῶτὴ ἐξουνηθίκα να κάνω ἕναν περίπατο σὴν ἡλύσια, Θωμάσι πὼς ἦ τὴν Μάϊος. Τὴν ἰδίαν ὥρα ἐβγαίνε μπροστα μου μία ἀγνωστὴ καὶ χαριτωμένη κυρία, μὰ ἀπὸ τὴς εὐθύνης καὶ πεταχτές ἐκείνης γυναι κες, πὼς ἔχουν θαρρετὶ ἐπάνω τους τὴν σφρα γίδα τῆς Παριζιάνας.

— Δὲν ἦταν ὠραία, μὰ τὴν πραγματικὴ ἐν νοία τῆς λέξεως. Ὡστόσο ἦταν καλοφτιαγμὴ νη μὲ τὸ παραπάνω. Ἐνα πρῶτὴ, τὴν εἶδα να κἀβεται σ' ἕνα παγκάκι κρατώντας ἕνα διέλλο ἀνοιχτό. Ἐκάθισα καὶ ἐγὼ δίπλα τῆς. Μετὰ ἀπὸ πέντε λεπτά εἶχαμε γίνει φίλοι. Μοῦ διηγήθηκε πὼς ἦταν γυναικία δημοσίου ὑπαλλήλου, πὼς ἡ ζωὴ τῆς κυλούσε μὲ στενοα χωρίες καὶ ἕνα σωρὸ τέτοια. Τῆς εἶπα καὶ ἐγὼ ποὶς ἦμιον, εἶπε ἀπὸ ἀφέλεια, εἶπε κα πὼς ματαϊοδόσια Παραξενεύθηκε για τὴν ἰ-διότητα μου, μὰ ἐκρούε καλά τὴν κατὰλλη εἰ τῆς καὶ τὸ εἰδύλλιο μὰς συνεχίστηκε.

— Τὴν ἄλλη μέρα, τῆς εἶπα καὶ ἦρθε νὰ μὲ ἰδῇ σὺν ὑπουργεῖο. Ἦει ἐναντιρθε τὸς φο ρές, ὥστε οἱ κλητήρες, μολὴν τὴν ἔλεπαν, ἐμφυδύσαν ἀναμεταξύ τους: «Α, νὰ καὶ ἡ κυρία ὑπουργοῦ!» Ἐπὶ τρεῖς μῆνες τὴν ἔδλε πα καθημερινῶς χωρὶς νὰ μὲ ἐνοχλήσῃ σὺν ἐλάσχιον. Ἀλλὰ μὴ μὲ ἔνοχλησῃ σὺν ἐλάσχιον. Ἀλλὰ μὴ μὲ ἔνοχλησῃ σὺν ἐλάσχιον. Ἀλλὰ μὴ μὲ ἔνοχλησῃ σὺν ἐλάσχιον. Ἀλλὰ μὴ μὲ ἔνοχλησῃ σὺν ἐλάσχιον.

— Μὰ εἶσαι παντρεμένη... δὲν εἶνε ἔ-τσι; — Ναι, μοῦ ἀπάντησε, μὰ ὁ ἀνδρας μου λείπει ἀπὸ δύο μῆνων σὴν Ἰταλία, καὶ θὰ ἀργήσῃ ἀκόμη να γυρίσῃ.

— Ἐμεῖνα για κάμποσο σκεπτικισ-τε. — Τότε, τῆς εἶπα μετὰ ἀπὸ λίγο, πρέ-κει νὰ τὸν συναντήσῃς γὺν γρηγορώτερο.

— Ἐκοκκίνισε καὶ χαμηλώνοντας τὸ βλέμμα τῆς, ἐμφύδισε: — Ναι, ἀλλά... — Δὲν ἔβλεπε νὰ ἀποτελειώσῃ τὴ φράσι τῆς. Ἐκατάλαβα ὅμως τὴ συνέχεια καὶ μὲ λεπτότητα τῆς ἔβλεπα τὴν ἰδίαν μέρα σὺν χέρι ἕναν φακέλλο πὼς περιεῖχε ἀφθονὰ τὰ ἐξόδα τοῦ ταξιδίου τῆς.

— Ἐπειτα ἀπὸ μὴν ἡμέρας σχεδὸν ἔλαβα ἀπὸ τὴ Βενετία δύο λόγια: — «Ἐἶνε ἀγοράκι». Δὲν πέρασε πολλὸς καιρὸς καὶ μὴ μὲρα τὴν εἶδα νὰ μπαίνει σὺν γρα φεῖο μου. Χαριτωμένη περιδούλο ἀπὸ κάθε ἄλλη φορά, ἔπεσε σὴν ἀγκαλία μου καὶ μ' ἐγέμισε φιλία. Καὶ ἐξαναρχισε ἡ εὐχάριστη ζωὴ μὰς. Σὺν μετὰ, ἔφυγα ἀπὸ τὸ ὑπου ργεῖο. Ἐκείνην ἐρχόταν καὶ μὲ ἔβλεπε τακτικῶς σὺν σπῆτι μου. Συχνὰ μοῦ μιλοῦσε καὶ για τὸ παιδί. Μὰ δὲν ἔδινε καὶ μεγάλη προσοχή, γιατὶ τὸ ζήτημα αὐτὸ δὲν μὲ ἀφορούσε. Κα-τὰ ὁρισμένον ὅμως χρονικὰ διαστήματα τῆς ἔδινε κανένα ποσὸν ἀρκετὰ σέβαστο, λέ-γοντάς τῆς νὰ τὸ φυλάξῃ για τὸν μικρὸ πὼς ἐμεγάλανε, τὸν Μωρίς, ὅπως μοῦ ἔλεγε πὼς τὸν ἐδάφτισε.

— Ἐπέρασαν ἔτσι δύο χρόνια. Ἐκείνη ἐπέμεινε πάντα νὰ μοῦ δὴν πληροφορίες για τὸ πῶι δὲ μὰς. Καμμιά φορά ἐκλάιγε κλάως.

— Δὲν τὸν ἀγαπᾶς, εἶσαι κακός. Δὲν ἐξή-τησες ποτὲ σου νὰ τὸν δῆς. — Ἄν ἦξερες πὼ σο κακὸ μοῦ κάνει αὐτό.

— Ἐἴκοις, ἐπέμεινε τόσο πολὺ, ὥστε μὴ μὲ ρα τῆς ἔδωσα τὴν ὑπόχρεση νὰ πῶ τὴν ἔ-πομένη νὰ τὸν δῶ τὴν ὥρα τοῦ περιπάτου τῆς σὺν ἡλύσια. Μὰ τὴν στιγμήν πὼς θάβγα-ι να μὲ ἐκυρίευσ ἕνας τέτοιος φόβος, πὼς σὺν ματῆσα. Συλλογιζόμουν. Ἄν ἀρχίσω ἐμφαν-ι καὶ νὰ ἀγαπᾶ αὐτὸ τὸ παιδάκι, πὼς γεννηθῇ κε ἀπὸ μένα;

— Τὴν ἰδίαν στιγμήν, ἐμφῆκε ὁ ἀδελφός μου σὺν δωμάτιο, κρατώντας ἕνα γράμμα πὼς μοῦ τὸ ἔδωκε καὶ τὸ διάβασα. — «Ἐἰδοποίησε τὸν κ. ντὲ Σαντρώ, τὸν ἀδελ-φός σας, ἔγραψε ὁ ἀνθυπουργός, ὅτι ἡ παν-δρεμένη φιλενάδα σου τὸν κοροϊδεύει οὐκρά. — Ἀς κόμῃ τὸν κόπο νὰ πῶρ καλῶτερες πλη-ροφორίες.»

— Ἐπὶ πρώτη φορά διηγήθηκα σὺν ἀδελφὸ μου τὴν περιπέτειά μου, για τὴν ὅποιαν δὲν εἶχα πῆ σὲ κανένα τίποτε καὶ τὸν παρακάλε-σα νὰ φροντίσῃ ἐκείνος νὰ μὰς.

— Ὁ ἀδελφός μου δὲν ἀργησε νὰ μὰς ἀπὸ τὴν ἀστυνομία τὴς παρακάτω πληροφορίας πὼς εἶχαν ἐκεῖ για τὸν σύζυγο τῆς κυρίας, ὑπαλλήλου τοῦ ὑπουργείου τῶν Ἐσωτερικῶν: «Τακτικώτατος, σὺν ὑπηρεσία του, καλὸς οἱ καγενειάρχης, ἀλλὰ πανδρεμένος μὲ μὴ γυ-ναῖκα τῆς ὁποίας τὰ ἐξόδα φαίνονται δυσανά-λογα πρὸς τὴν οἰκονομικὴν τῆς κατάστασι.»

— Ἐπειτα ὁ ἀδελφός μου ἐπήγε σὺν σπῆτι τῆς. Ἐκείνην ἔλεπε καὶ ἔπασσε κούβεντα μὲ τὴν θυρωρὺ. — Δὲν εἶνε πλῆθος οἱ ἀνθρώποι, τοῦ εἶπε, μὰ μπορεῖ κανεὶς νὰ τοὺς πῇ ἀνοιχτοχέρηδες. — Καὶ πῶσον χρόνων εἶνε τὸ παιδάκι- τους τώρα; — Δὲν ἔχουν, κύριε, κανένα παιδί. — Πῶς! Δὲν ἔχουν, τὸν Μωρίς; — Ὅχι, κύριε, κανένα λάθος. — Μὰ δὲν ἀπέκτησαν ἕνα ἀγοράκι τὸν καιρὸ πὼς ἦσαν σὴν Ἰταλία; — Ἦ κυρία δὲν ἐταξιδεύε ποτὲ σὴν Ἰ-ταλία. Ἀπὸ τὸν καιρὸ πὼς πανδρεύτηκαν, ἔξη- χρονία τώρα, μένουν σ' αὐτὸ τὸ σπῆτι καὶ δὲν ἐφύγαν ποτὲ!

— Τὴν ἄλλη μέρα παρεκάλεσα τὸν ἀδελφὸ μου νὰ τὴν περιμένῃ ἐκείνος. «Ἄν μ' ἔκο-ροῖδε, τοῦ εἶπα, θὰ τῆς δώσῃς αὐτὸ τὸν φακέλλο μὲ τὴς τριαντά χιλιάδες φράγκα-κα καὶ θὰ τῆς πῇ πὼς νὰ μ' ἀφήνῃ ἡσυχο σὺν μελ-λόν.» Ἦ ἰδία πὼς ἦμιον μπαμπᾶς, μοῦ ἔδινε κάποιον μικρὴν ὑπερφημία. Καὶ ἡ ἀποκάλυ-ψις αὐτὴ μ' ἔκαμε νὰ νοιώσω μὴν ἀπογοή-τευσ.

— Σὺν ζήτη συγγνώμῃν, τῆς εἶπε ὁ ἀ-δελφός μου, πὼς μὲ θύσκειτε σὺν θέσι τοῦ ἀδελφού μου. Ἀλλὰ μὲ ἐπεφύρτισε νὰ σ'α-ς ζήτησω μερικὲς ἐξηγήσεις, πὼς δὲν θὰ τοῦ ἦσαν εὐχάριστο νὰ τὴς ἀκούσῃ ἀπὸ τὸ σὺν-τα μου.

— Σὺν ζήτη συγγνώμῃν, τῆς εἶπε ὁ ἀ-δελφός μου, πὼς μὲ θύσκειτε σὺν θέσι τοῦ ἀδελφού μου. Ἀλλὰ μὲ ἐπεφύρτισε νὰ σ'α-ς ζήτησω μερικὲς ἐξηγήσεις, πὼς δὲν θὰ τοῦ ἦσαν εὐχάριστο νὰ τὴς ἀκούσῃ ἀπὸ τὸ σὺν-τα μου.

— Σὺν ζήτη συγγνώμῃν, τῆς εἶπε ὁ ἀ-δελφός μου, πὼς μὲ θύσκειτε σὺν θέσι τοῦ ἀδελφού μου. Ἀλλὰ μὲ ἐπεφύρτισε νὰ σ'α-ς ζήτησω μερικὲς ἐξηγήσεις, πὼς δὲν θὰ τοῦ ἦσαν εὐχάριστο νὰ τὴς ἀκούσῃ ἀπὸ τὸ σὺν-τα μου.

— Σὺν ζήτη συγγνώμῃν, τῆς εἶπε ὁ ἀ-δελφός μου, πὼς μὲ θύσκειτε σὺν θέσι τοῦ ἀδελφού μου. Ἀλλὰ μὲ ἐπεφύρτισε νὰ σ'α-ς ζήτησω μερικὲς ἐξηγήσεις, πὼς δὲν θὰ τοῦ ἦσαν εὐχάριστο νὰ τὴς ἀκούσῃ ἀπὸ τὸ σὺν-τα μου.

— Σὺν ζήτη συγγνώμῃν, τῆς εἶπε ὁ ἀ-δελφός μου, πὼς μὲ θύσκειτε σὺν θέσι τοῦ ἀδελφού μου. Ἀλλὰ μὲ ἐπεφύρτισε νὰ σ'α-ς ζήτησω μερικὲς ἐξηγήσεις, πὼς δὲν θὰ τοῦ ἦσαν εὐχάριστο νὰ τὴς ἀκούσῃ ἀπὸ τὸ σὺν-τα μου.

— Σὺν ζήτη συγγνώμῃν, τῆς εἶπε ὁ ἀ-δελφός μου, πὼς μὲ θύσκειτε σὺν θέσι τοῦ ἀδελφού μου. Ἀλλὰ μὲ ἐπεφύρτισε νὰ σ'α-ς ζήτησω μερικὲς ἐξηγήσεις, πὼς δὲν θὰ τοῦ ἦσαν εὐχάριστο νὰ τὴς ἀκούσῃ ἀπὸ τὸ σὺν-τα μου.

— Σὺν ζήτη συγγνώμῃν, τῆς εἶπε ὁ ἀ-δελφός μου, πὼς μὲ θύσκειτε σὺν θέσι τοῦ ἀδελφού μου. Ἀλλὰ μὲ ἐπεφύρτισε νὰ σ'α-ς ζήτησω μερικὲς ἐξηγήσεις, πὼς δὲν θὰ τοῦ ἦσαν εὐχάριστο νὰ τὴς ἀκούσῃ ἀπὸ τὸ σὺν-τα μου.

— Σὺν ζήτη συγγνώμῃν, τῆς εἶπε ὁ ἀ-δελφός μου, πὼς μὲ θύσκειτε σὺν θέσι τοῦ ἀδελφού μου. Ἀλλὰ μὲ ἐπεφύρτισε νὰ σ'α-ς ζήτησω μερικὲς ἐξηγήσεις, πὼς δὲν θὰ τοῦ ἦσαν εὐχάριστο νὰ τὴς ἀκούσῃ ἀπὸ τὸ σὺν-τα μου.

— Σὺν ζήτη συγγνώμῃν, τῆς εἶπε ὁ ἀ-δελφός μου, πὼς μὲ θύσκειτε σὺν θέσι τοῦ ἀδελφού μου. Ἀλλὰ μὲ ἐπεφύρτισε νὰ σ'α-ς ζήτησω μερικὲς ἐξηγήσεις, πὼς δὲν θὰ τοῦ ἦσαν εὐχάριστο νὰ τὴς ἀκούσῃ ἀπὸ τὸ σὺν-τα μου.

— Σὺν ζήτη συγγνώμῃν, τῆς εἶπε ὁ ἀ-δελφός μου, πὼς μὲ θύσκειτε σὺν θέσι τοῦ ἀδελφού μου. Ἀλλὰ μὲ ἐπεφύρτισε νὰ σ'α-ς ζήτησω μερικὲς ἐξηγήσεις, πὼς δὲν θὰ τοῦ ἦσαν εὐχάριστο νὰ τὴς ἀκούσῃ ἀπὸ τὸ σὺν-τα μου.

— Σὺν ζήτη συγγνώμῃν, τῆς εἶπε ὁ ἀ-δελφός μου, πὼς μὲ θύσκειτε σὺν θέσι τοῦ ἀδελφού μου. Ἀλλὰ μὲ ἐπεφύρτισε νὰ σ'α-ς ζήτησω μερικὲς ἐξηγήσεις, πὼς δὲν θὰ τοῦ ἦσαν εὐχάριστο νὰ τὴς ἀκούσῃ ἀπὸ τὸ σὺν-τα μου.

— Σὺν ζήτη συγγνώμῃν, τῆς εἶπε ὁ ἀ-δελφός μου, πὼς μὲ θύσκειτε σὺν θέσι τοῦ ἀδελφού μου. Ἀλλὰ μὲ ἐπεφύρτισε νὰ σ'α-ς ζήτησω μερικὲς ἐξηγήσεις, πὼς δὲν θὰ τοῦ ἦσαν εὐχάριστο νὰ τὴς ἀκούσῃ ἀπὸ τὸ σὺν-τα μου.

— Σὺν ζήτη συγγνώμῃν, τῆς εἶπε ὁ ἀ-δελφός μου, πὼς μὲ θύσκειτε σὺν θέσι τοῦ ἀδελφού μου. Ἀλλὰ μὲ ἐπεφύρτισε νὰ σ'α-ς ζήτησω μερικὲς ἐξηγήσεις, πὼς δὲν θὰ τοῦ ἦσαν εὐχάριστο νὰ τὴς ἀκούσῃ ἀπὸ τὸ σὺν-τα μου.

— Σὺν ζήτη συγγνώμῃν, τῆς εἶπε ὁ ἀ-δελφός μου, πὼς μὲ θύσκειτε σὺν θέσι τοῦ ἀδελφού μου. Ἀλλὰ μὲ ἐπεφύρτισε νὰ σ'α-ς ζήτησω μερικὲς ἐξηγήσεις, πὼς δὲν θὰ τοῦ ἦσαν εὐχάριστο νὰ τὴς ἀκούσῃ ἀπὸ τὸ σὺν-τα μου.

— Σὺν ζήτη συγγνώμῃν, τῆς εἶπε ὁ ἀ-δελφός μου, πὼς μὲ θύσκειτε σὺν θέσι τοῦ ἀδελφού μου. Ἀλλὰ μὲ ἐπεφύρτισε νὰ σ'α-ς ζήτησω μερικὲς ἐξηγήσεις, πὼς δὲν θὰ τοῦ ἦσαν εὐχάριστο νὰ τὴς ἀκούσῃ ἀπὸ τὸ σὺν-τα μου.

— Σὺν ζήτη συγγνώμῃν, τῆς εἶπε ὁ ἀ-δελφός μου, πὼς μὲ θύσκειτε σὺν θέσι τοῦ ἀδελφού μου. Ἀλλὰ μὲ ἐπεφύρτισε νὰ σ'α-ς ζήτησω μερικὲς ἐξηγήσεις, πὼς δὲν θὰ τοῦ ἦσαν εὐχάριστο νὰ τὴς ἀκούσῃ ἀπὸ τὸ σὺν-τα μου.

— Σὺν ζήτη συγγνώμῃν, τῆς εἶπε ὁ ἀ-δελφός μου, πὼς μὲ θύσκειτε σὺν θέσι τοῦ ἀδελφού μου. Ἀλλὰ μὲ ἐπεφύρτισε νὰ σ'α-ς ζήτησω μερικὲς ἐξηγήσεις, πὼς δὲν θὰ τοῦ ἦσαν εὐχάριστο νὰ τὴς ἀκούσῃ ἀπὸ τὸ σὺν-τα μου.

— Σὺν ζήτη συγγνώμῃν, τῆς εἶπε ὁ ἀ-δελφός μου, πὼς μὲ θύσκειτε σὺν θέσι τοῦ ἀδελφού μου. Ἀλλὰ μὲ ἐπεφύρτισε νὰ σ'α-ς ζήτησω μερικὲς ἐξηγήσεις, πὼς δὲν θὰ τοῦ ἦσαν εὐχάριστο νὰ τὴς ἀκούσῃ ἀπὸ τὸ σὺν-τα μου.

— Σὺν ζήτη συγγνώμῃν, τῆς εἶπε ὁ ἀ-δελφός μου, πὼς μὲ θύσκειτε σὺν θέσι τοῦ ἀδελφού μου. Ἀλλὰ μὲ ἐπεφύρτισε νὰ σ'α-ς ζήτησω μερικὲς ἐξηγήσεις, πὼς δὲν θὰ τοῦ ἦσαν εὐχάριστο νὰ τὴς ἀκούσῃ ἀπὸ τὸ σὺν-τα μου.

— Σὺν ζήτη συγγνώμῃν, τῆς εἶπε ὁ ἀ-δελφός μου, πὼς μὲ θύσκειτε σὺν θέσι τοῦ ἀδελφού μου. Ἀλλὰ μὲ ἐπεφύρτισε νὰ σ'α-ς ζήτησω μερικὲς ἐξηγήσεις, πὼς δὲν θὰ τοῦ ἦσαν εὐχάριστο νὰ τὴς ἀκούσῃ ἀπὸ τὸ σὺν-τα μου.

— Σὺν ζήτη συγγνώμῃν, τῆς εἶπε ὁ ἀ-δελφός μου, πὼς μὲ θύσκειτε σὺν θέσι τοῦ ἀδελφού μου. Ἀλλὰ μὲ ἐπεφύρτισε νὰ σ'α-ς ζήτησω μερικὲς ἐξηγήσεις, πὼς δὲν θὰ τοῦ ἦσαν εὐχάριστο νὰ τὴς ἀκούσῃ ἀπὸ τὸ σὺν-τα μου.

— Σὺν ζήτη συγγνώμῃν, τῆς εἶπε ὁ ἀ-δελφός μου, πὼς μὲ θύσκειτε σὺν θέσι τοῦ ἀδελφού μου. Ἀλλὰ μὲ ἐπεφύρτισε νὰ σ'α-ς ζήτησω μερικὲς ἐξηγήσεις, πὼς δὲν θὰ τοῦ ἦσαν εὐχάριστο νὰ τὴς ἀκούσῃ ἀπὸ τὸ σὺν-τα μου.

— Σὺν ζήτη συγγνώμῃν, τῆς εἶπε ὁ ἀ-δελφός μου, πὼς μὲ θύσκειτε σὺν θέσι τοῦ ἀδελφού μου. Ἀλλὰ μὲ ἐπεφύρτισε νὰ σ'α-ς ζήτησω μερικὲς ἐξηγήσεις, πὼς δὲν θὰ τοῦ ἦσαν εὐχάριστο νὰ τὴς ἀκούσῃ ἀπὸ τὸ σὺν-τα μου.

— Σὺν ζήτη συγγνώμῃν, τῆς εἶπε ὁ ἀ-δελφός μου, πὼς μὲ θύσκειτε σὺν θέσι τοῦ ἀδελφού μου. Ἀλλὰ μὲ ἐπεφύρτισε νὰ σ'α-ς ζήτησω μερικὲς ἐξηγήσεις, πὼς δὲν θὰ τοῦ ἦσαν εὐχάριστο νὰ τὴς ἀκούσῃ ἀπὸ τὸ σὺν-τα μου.

— Σὺν ζήτη συγγνώμῃν, τῆς εἶπε ὁ ἀ-δελφός μου, πὼς μὲ θύσκειτε σὺν θέσι τοῦ ἀδελφού μου. Ἀλλὰ μὲ ἐπεφύρτισε νὰ σ'α-ς ζήτησω μερικὲς ἐξηγήσεις, πὼς δὲν θὰ τοῦ ἦσαν εὐχάριστο νὰ τὴς ἀκούσῃ ἀπὸ τὸ σὺν-τα μου.

— Σὺν ζήτη συγγνώμῃν, τῆς εἶπε ὁ ἀ-δελφός μου, πὼς μὲ θύσκειτε σὺν θέσι τοῦ ἀδελφού μου. Ἀλλὰ μὲ ἐπεφύρτισε νὰ σ'α-ς ζήτησω μερικὲς ἐξηγήσεις, πὼς δὲν θὰ τοῦ ἦσαν εὐχάριστο νὰ τὴς ἀκούσῃ ἀπὸ τὸ σὺν-τα μου.

— Σὺν ζήτη συγγνώμῃν, τῆς εἶπε ὁ ἀ-δελφός μου, πὼς μὲ θύσκειτε σὺν θέσι τοῦ ἀδελφού μου. Ἀλλὰ μὲ ἐπεφύρτισε νὰ σ'α-ς ζήτησω μερικὲς ἐξηγήσεις, πὼς δὲν θὰ τοῦ ἦσαν εὐχάριστο νὰ τὴς ἀκούσῃ ἀπὸ τὸ σὺν-τα μου.

— Σὺν ζήτη συγγνώμῃν, τῆς εἶπε ὁ ἀ-δελφός μου, πὼς μὲ θύσκειτε σὺν θέσι τοῦ ἀδελφού μου. Ἀλλὰ μὲ ἐπεφύρτισε νὰ σ'α-ς ζήτησω μερικὲς ἐξηγήσεις, πὼς δὲν θὰ τοῦ ἦσαν εὐχάριστο νὰ τὴς ἀκούσῃ ἀπὸ τὸ σὺν-τα μου.

— Σὺν ζήτη συγγνώμῃν, τῆς εἶπε ὁ ἀ-δελφός μου, πὼς μὲ θύσκειτε σὺν θέσι τοῦ ἀδελφού μου. Ἀλλὰ μὲ ἐπεφύρτισε νὰ σ'α-ς ζήτησω μερικὲς ἐξηγήσεις, πὼς δὲν θὰ τοῦ ἦσαν εὐχάριστο νὰ τὴς ἀκούσῃ ἀπὸ τὸ σὺν-τα μου.

— Σὺν ζήτη συγγνώμῃν, τῆς εἶπε ὁ ἀ-δελφός μου, πὼς μὲ θύσκειτε σὺν θέσι τοῦ ἀδελφού μου. Ἀλλὰ μὲ ἐπεφύρτισε νὰ σ'α-ς ζήτησω μερικὲς ἐξηγήσεις, πὼς δὲν θὰ τοῦ ἦσαν εὐχάριστο νὰ τὴς ἀκούσῃ ἀπὸ τὸ σὺν-τα μου.

— Σὺν ζήτη συγγνώμῃν, τῆς εἶπε ὁ ἀ-δελφός μου, πὼς μὲ θύσκειτε σὺν θέσι τοῦ ἀδελφού μου. Ἀλλὰ μὲ ἐπεφύρτισε νὰ σ'α-ς ζήτησω μερικὲς ἐξηγήσεις, πὼς δὲν θὰ τοῦ ἦσαν εὐχάριστο νὰ τὴς ἀκούσῃ ἀπὸ τὸ σὺν-τα μου.

— Σὺν ζήτη συγγνώμῃν, τῆς εἶπε ὁ ἀ-δελφός μου, πὼς μὲ θύσκειτε σὺν θέσι τοῦ ἀδελφού μου. Ἀλλὰ μὲ ἐπεφύρτισε νὰ σ'α-ς ζήτησω μερικὲς ἐξηγήσεις, πὼς δὲν θὰ τοῦ ἦσαν εὐχάριστο νὰ τὴς ἀκούσῃ ἀπὸ τὸ σὺν-τα μου.

— Σὺν ζήτη συγγνώμῃν, τῆς εἶπε ὁ ἀ-δελφός μου, πὼς μὲ θύσκειτε σὺν θέσι τοῦ ἀδελφού μου. Ἀλλὰ μὲ ἐπεφύρτισε νὰ σ'α-ς ζήτησω μερικὲς ἐξηγήσεις, πὼς δὲν θὰ τοῦ ἦσαν εὐχάριστο νὰ τὴς ἀκούσῃ ἀπὸ τὸ σὺν-τα μου.

— Σὺν ζήτη συγγνώμῃν, τῆς εἶπε ὁ ἀ-δελφός μου, πὼς μὲ θύσκειτε σὺν θέσι τοῦ ἀδελφού μου. Ἀλλὰ μὲ ἐπεφύρτισε νὰ σ'α-ς ζήτησω μερικὲς ἐξηγήσεις, πὼς δὲν θὰ τοῦ ἦσαν εὐχάριστο νὰ τὴς ἀκούσῃ ἀπὸ τὸ σὺν-τα μου.

— Σὺν ζήτη συγγνώμῃν, τῆς εἶπε ὁ ἀ-δελφός μου, πὼς μὲ θύσκειτε σὺν θέσι τοῦ ἀδελφού μου. Ἀλλὰ μὲ ἐπεφύρτισε νὰ σ'α-ς ζήτησω μερικὲς ἐξηγήσεις, πὼς δὲν θὰ τοῦ ἦσαν εὐχάριστο νὰ τὴς ἀκούσῃ ἀπὸ τὸ σὺν-τα μου.

— Σὺν ζήτη συγγνώμῃν, τῆς εἶπε ὁ ἀ-δελφός μου, πὼς μὲ θύσκειτε σὺν θέσι τοῦ ἀδελφού μου. Ἀλλὰ μὲ ἐπεφύρτισε νὰ σ'α-ς ζήτησω μερικὲς ἐξηγήσεις, πὼς δὲν θὰ τοῦ ἦσαν εὐχάριστο νὰ τὴς ἀκούσῃ ἀπὸ τὸ σὺν-τα μου.

— Σὺν ζήτη συγγνώμῃν, τῆς εἶπε ὁ ἀ-δελφός μου, πὼς μὲ θύσκειτε σὺν θέσι τοῦ ἀδελφού μου. Ἀλλὰ μὲ ἐπεφύρτισε νὰ σ'α-ς ζήτησω μερικὲς ἐξηγήσεις, πὼς δὲν θὰ τοῦ ἦσαν εὐχάριστο νὰ τὴς ἀκούσῃ ἀπὸ τὸ σὺν-τα μου.

— Σὺν ζήτη συγγνώμῃν, τῆς εἶπε ὁ ἀ-δελφός μου, πὼς μὲ θύσκειτε σὺν θέσι τοῦ ἀδελφού μου. Ἀλλὰ μὲ ἐπεφύρτισε νὰ σ'α-ς ζήτησω μερικὲς ἐξηγήσεις, πὼς δὲν θὰ τοῦ ἦσαν εὐχάριστο νὰ τὴς ἀκούσῃ ἀπὸ τὸ σὺν-τα μου.

— Σὺν ζήτη συγγνώμῃν, τῆς εἶπε ὁ ἀ-δελφός μου, πὼς μὲ θύσκειτε σὺν θέσι τοῦ ἀδελφού μου. Ἀλλὰ μὲ ἐπεφύρτισε νὰ σ'α-ς ζήτησω μερικὲς ἐξηγήσεις, πὼς δὲν θὰ τοῦ ἦσαν εὐχάριστο νὰ τὴς ἀκούσῃ ἀπὸ τὸ σὺν-τα μου.

— Σὺν ζήτη συγγνώμῃν, τῆς εἶπε ὁ ἀ-δελφός μου, πὼς μὲ θύσκειτε σὺν θέσι τοῦ ἀδελφού μου. Ἀλλὰ μὲ ἐπεφύρτισε νὰ σ'α-ς ζήτησω μερικὲς ἐξηγήσεις, πὼς δὲν θὰ τοῦ ἦσαν εὐχάριστο νὰ τὴς ἀκούσῃ ἀπὸ τὸ σὺν-τα μου.

— Σὺν ζήτη συγγνώμῃν, τῆς εἶπε ὁ ἀ-δελφός μου, πὼς μὲ θύσκειτε σὺν θέσι τοῦ ἀδελφού μου. Ἀλλὰ μὲ ἐπεφύρτισε νὰ σ'α-ς ζήτησω μερικὲς ἐξηγήσεις, πὼς δὲν θὰ τοῦ ἦσαν εὐχάριστο νὰ τὴς ἀκούσῃ ἀπὸ τὸ σὺν-τα μου.

— Σὺν ζήτη συγγνώμῃν, τῆς εἶπε ὁ ἀ-δελφός μου, πὼς μὲ θύσκειτε σὺν θέσι τοῦ ἀδελφού μου. Ἀλλὰ μὲ ἐπεφύρτισε νὰ σ'α-ς ζήτησω μερικὲς ἐξηγήσεις, πὼς δὲν θὰ τοῦ ἦσαν εὐχάριστο νὰ τὴς ἀκούσῃ ἀπὸ τὸ σὺν-τα μου.

— Σὺν ζήτη συγγνώμῃν, τῆς εἶπε ὁ ἀ-δελφός μου, πὼς μὲ θύσκειτε σὺν θέσι τοῦ ἀδελφού μου. Ἀλλὰ μὲ ἐπεφύρτισε νὰ σ'α-ς ζήτησω μερικὲς ἐξηγήσεις, πὼς δὲν θὰ τοῦ ἦσαν εὐχάριστο νὰ τὴς ἀκούσῃ ἀπὸ τὸ σὺν-τα μου.

— Σὺν ζήτη συγγνώμῃν, τῆς εἶπε ὁ ἀ-δελφός μου, πὼς μὲ θύσκειτε σὺν θέσι τοῦ ἀδελφού μου. Ἀλλὰ μὲ ἐπεφύρτισε νὰ σ'α-ς ζήτησω μερικὲς ἐξηγήσεις, πὼς δὲν θὰ τοῦ ἦσαν εὐχάριστο νὰ τὴς ἀκούσῃ ἀπὸ τὸ σὺν-τα μου.

— Σὺν ζήτη συγγνώμῃν, τῆς εἶπε ὁ ἀ-δελφός μου, πὼ

ΑΠΑΝΤΗΣΕΙΣ ΙΑΤΡΟΥ ΔΕΡΜΑΤΟΛΟΓΟΥ

[illegible]

Ενσυναίσθησις